СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVI П'ЯТНИЦЯ, 9 КВІТНЯ 1999 ЧИСЛО 15 VOL. CVI FRIDAY, APRIL 9, 1999 No. 15

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

НЕЗГЛИБИМЕ ТАЇНСТВО БОЖОЇ ЛЮБОВИ

ВСЕЧЕСНІШІ ОТЦІ, ДИЯКОНИ, ПРЕПОДОБНІ СЕСТРИ, ДОРОГІ В ХРИСТІ БРАТТЯ І СЕСТРИ!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Рік 1999 є останнім роком приготування до Великого Двотисячного Ювілею. Святіший Отець призначив цей рік на особливішу прославу Бога Отця, і вселенська Церква сповняє це його бажання. Ми, українці-католики, щасливі, що Україна вже незалежна держава, і наші брати і сестри в Україні можуть свобідно прославляти Небесного Отця.

За цю ласку ми повинні бути безмежно вдячні Богові, і щоденною молитвою, участю в церковних богослуженнях та поглиблюванням релігійного знання виявляти цю вдячність. Бо велике це щастя і незаслужений привілей, що ми, немічні люди, можемо прославляти Всемогутнього і Предвічного Бога, як нашого Отця, що на небі. Ось що говорить нам Євангелист Іван:

Воскреснувши з мертвих, Христос Спаситель з'явився був Марії Магдалині біля гробу і проказав до неї благословенні слова: „Йди до моїх братів і повідай їм: Іду Я до ОТЦЯ МОГО й ОТЦЯ ВАШОГО, до БОГА МОГО й БОГА ВАШОГО. І пішла Марія, щоб звістити учням: 'Бачила я Господа', – та й що Він це їй повідав" (Іван 20:17–18).

Воскреслий наш Спаситель каже, що Його Бог є нашим Богом, та що Його Отець є нашим Отцем. Яке незглибиме таїнство Божої любови! Бог Отець „Вседержитель, Творець неба і землі і всього видимого і невидимого", Бог Предвічний, Безконечний,

(Закінчення на стор. 21)

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ ВІД ПРЕЗИДІЇ СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ УКРАЇНЦІВ

У радісні дні Світлого Воскресіння Христового вітаємо всіх українців, які проживають поза межами України у двадцяти країнах світу, як і наших братів і сестер в Україні, вітаємо ієрархів українських Церков у діяспорі та в Україні; вітаємо Президента України Леоніда Кучму, Уряд, Верховну Раду та Збройні Сили України; вітаємо крайові та центральні проводи складових організацій Світового Конгресу Українців.

В цей час великого духовного піднесення ми молимося, щоб Господь подав нам єдність, братолюбіє і душевний спокій.

Українська нація тепер теж переживає процес Воскресіння. Світло незалежности засвітилося вже понад сім років тому, але народ, який жив у темряві неволі багато десятиріч, тільки почав виходити із мороку колишньої тюрми народів. Світло волі, демократії і державної самостійности засліплює очі в Україні тим, хто вперто бажає повернутися назад у царство темряви, у царство „старшого брата", який віками закривав сонце правди і благодать Воскресіння Христового від нашого народу.

Ми віримо у силу і велич духа нашого народу, і в те, що невдовзі український народ одностайно, на повні груди заявить: Воскресла Україна, ставаймо в ряди тих, хто поверне її славу і підніме її добробут! І ми певні що тоді, з Божою допомогою, почуємо по всіх закутках нашої рідної землі милі звуки української мови, станемо свідками об'єднання українських Церков, побачимо, як народ по

(Закінчення на стор. 21)

ЗА МАТЕРІЯЛАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ

Роля НАТО колись, тепер і в майбутньому

У світлі подій, що відбуваються в Югославії, а зокрема у Сербії та її провінції Косово,— тих подій, в котрих з дня на день людина до людини стає чимраз жорстокішою, виринає цілий ряд запитань на котрі покищо ніхто не має відповіді. Події про котрі мова – це протести етнічних албанців у Косово, зі зброєю в руках, проти сербських утисків, це посилене намагання сербської поліції та військових відділів окремого призначення припинити підпільний спротив етнічних албанців у Косово, це безуспішні міжнародні спроби дипломатичним способом полагодити конфлікт, це невиправдані жертви серед цивільного населення Косово, це бомбардування літаками Організації Північно-Атлантійського Договору (НАТО) югославських військових об'єктів у Сербії, Косові та Чорногорії, це жорстоке поголовне насильне висилення етнічних албанців з Косова поза кордони Сербії, це захоплення сербами в полон трьох американських вояків із залишених миротворчих військ Організації Об'єднаних Націй, котрі патрулювали македонсько-югославський кордон, і посилення бомбардування зі сторони НАТО.

Коли всі ці події в будь-кого викликають думку, що союзники НАТО знайшлися у складній та заплутаній ситуації, то це нічого у порівнянні до можливих наслідків, якими ця війна може загрожувати самій організації НАТО, бо знайшовшись у непередбаченій ситуації

(Закінчення на стор. 6)

Україна і конфлікт в Косові

Президент України Леонід Кучма назвав політиків, котрі намагаються втягнути Україну в югославський конфлікт, людьми, які "не мають ні душі, ні серця". Під час зустрічі з працівниками Запорізького трансформаторного заводу він категорично висловився проти надання військової допомоги Югославії, про яку йшлося на засіданні МПА СНД. Як наголосив Л.Кучма, виконавча влада виступає за невідкладне врегулювання конфлікту навколо Косова без участи військової сили й докладає всіх зусиль для розв'язання югославської проблеми.

Водночас Леонід Кучма за підсумками оперативної наради з пи-

(Закінчення на стор. 3)

Генадій Удовенко в Нью-Йорку

Великоднього дня, 4 квітня, святкова громада вщерть заповнила залю Українського Народного Дому в Нью-Йорку, щоб послухати нашого доброго приятеля – колишнього представника України в ООН, голову Комісії прав людини при Верховній Раді України, щойно обраного головою парляментарної фракції Руху Генадія Удовенка. Зустріч організували УККА та УАКР.

Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять патріота України Вячеслава Чорновола, що загинув 25 березня в автомобільній катастрофі. Потім Ігор Длябога представив почесних гостей в президії – представника України в ООН Володимира Єльченка і генерального консула Юрія Богаєвського, а також представників від УККА Євгена Івашківа та від УАКР Андрія Ластовецького.

(Закінчення на стор. 20)

■ ВРУЧЕННЯ ВІДЗНАК ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ГРОМАДСЬКИМ ДІЯЧАМ ДІЯСПОРИ Стор. 6

■ ЧИ ПОТРІБЕН НАТО УКРАЇНІ? Стор. 10

■ ДІТИ! ВАША "ВЕСЕЛКА" Стор. 14

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна діставатиме допомогу

Рада директорів Європейського банку реконструкції і розвитку прийняла рішення про продовження до 2003 року участи банку в наданні країнам Східньої Европи та СНД допомоги для підвищення ядерної і радіяційної безпеки, повідомили в Інформаційному центрі Адміністрації ядерного регулювання (АЯР) Міністерства екологічної безпеки України. Напрями і обсяги потрібної допомоги для України, як і кожної іншої країни, визначатимуться міжнародною експертною групою INSAG (International Nuclear Safety Advisory Group). Співголовою експертної групи від країн-одержувачів допомоги на наступні два роки обрано керівника АЯР, першого заступника міністра охорони природного середовища і ядерної безпеки Олександра Смишляєва, від країн-донорів співголовуватиме представник Комісії ядерного реґулювання США (US NRC). За словами О.Смишляєва, допомога надаватиметься на підставі аналізи "дефіцитів безпеки і потреб кожної країни", результати якої будуть представлені країнамдонорам, зокрема країнам "Великої сімки".

Соціялісти висунуть кандидатом О. Мороза

Соціял-демократична партія України (СДПУ) висуватиме як єдиного кандидата на посаду Президента України голову Соціялістичної партії, народного депутата, колишнього голови ВР Олександра Мороза, заявив голова СДПУ Юрій Буздуган. СДПУ створює в реґіонах народно-патріотичні об'єднання на підтримку О.Мороза. Ю. Буздуган висловив упевненість, що О.Мороз як лівоцентристський кандидат вийде в другий тур і випередить Л.Кучму. Водночас лідер СДПУ наголосив, що розмови про єдиного кандидата від лівих сил і висування кандидатами лідера КПУ Петра Симоненка та лідера ПСПУ Наталі Вітренко є "блискучою провокацією з боку адміністрації Президента". За його словами, ліві зможуть взяти лише 37 відсотків голосів на виборах, а концепція народного кандидата може привабити 80-85 відсотків виборців.

"Диявол в образі жінки"

Всеукраїнська партія жіночих ініціатив (ВПЖІ) вимагає виставити кандидатуру, що буде альтернативою лідерові прогресивних соціялістів Наталі Вітренко, аби "збити її стрімко зростаючий рейтинг", зазначається в листі до Президента України лідера ВПЖІ Валентини Даценко.

В документі наголошується, що, намагаючись розколоти лівий бльок, лідер ПСПУ наприкінці президентської кампанії зможе об'єднатися з лівими і зашкодити демократії. Діяльність "диявола в образі жінки" в ході передвиборчої кампанії та виборів може завдати великої шкоди державі, говориться в заяві ВПЖІ.

У разі відсутности кроків збоку Президента щодо висунення альтернативної Н.Вітренко кандидатури ВПЖІ буде змушена на з'їзді партії вирішувати це питання та висувати свою кандидатуру.

Для створення літака потрібні гроші

Для завершення програми створення літака Ан-70 в 1999 році необхідне фінансування в розмірі 116 млн. грн. Разом з тим, борг Міністерства оборони перед АНТК ім. Антонова за роботи, виконані в 1995-99 р., становить 20,1 млн. грн. В уряді неодноразово називався розмір необхідного фінансування проєкту Ан-70 в 1999 р. в сумі 200 млн. грн.

У 1998 р. державний інноваційний фонд не виплатив київському заводу "Авіант" на програму створення Ан-70 4 млн. грн., що стримувало роботи із просування літака на ринок. Крім того, Міністерство оборони України в 1998 р. взагалі не фінансувало проєкт. За станом на середину лютого, виконано близько 130 польотів за програмою спільних державних випробувань.

Картопля "Новий лист" в Україні не продається

Компанія "Monsanto" попередила, що генетично модифікована картопля "Новий лист", стійка до колорадського жука, не продається в Україні — ані самою компанією, ані через будь-яких юридичних і фізичних осіб. З початком весняної посівної кампанії в представництво дедалі частіше звертаються з приводу придбання сортів картоплі "Новий лист".

Враховуючи, що останнім часом в українських засобах масової інформації з'явилося багато публікацій про цей продукт біотехнології, що належить "Monsanto", існує ймовірність незаконного продажу картоплі під виглядом сортів "Новий лист". Компанія продовжує дослідження і випробування в Україні трьох генетично модифікованих сортів - Супеpіор, Атлантик і Расет Бербанк - разом з українськими відомствами і організаціями.

Створено Об'єднану єврейську громаду України

На установчому з'їзді створено Об'єднану єврейську громаду України, до складу якої входять представники всіх регіонів України, 12 всеукраїнських організацій, а також 290 єврейських організацій. За словами голови оргкомітету зі створення Об'єднаної єврейської громади Вадима Рабиновича, основою общини має стати рада, що складатиметься з представників 25 областей України, міст Києва та Севастополя.

На з'їзді виступив голова Партії зелених України Віталій Кононов, який закликав присутніх не повторювати прикладу Югославії і не створювати проблем на національній основі. Заступник міністра закордонних справ Олександер Майданник зазначив, що проведення такого з'їзду "є свідченням соціяльної активности громади".

За інформаціями УНІАН.

ТІЛЬКИ ФАКТ

В Югославію прибула перша група добровольців з Росії. Як повідомляє югославське інформагентство ТАНЮҐ, російські добровольці направлені в Сербію з ініціятиви керівництва російського громадсько-політичного руху "Духовна спадщина" та югославського урядового фонду "Братство".

◆

Позачерговий з'їзд Комуністичної партії України, який висуне кандидата в Президенти України від КПУ, відбудеться 15 травня у Києві.

◆

Голова Комітету ВР з питань соціяльної політики та праці Євген Марчук під час зустрічі з представниками політичних партій у Донецьку поінформував, що за 9 місяців 1998 року золотовалютний запас України зменшився з 2,8 млрд. дол. до 650 млн. дол., а зовнішній борг за минулий рік виріс на 2 млрд. долярів.

◆

Соціял-демократичний союз на президентських виборах збирається підтримувати кандидатуру Євгена Марчука, заявив голова СДС, народний депутат України Сергій Пересунько.

◆

Заяви про підтримку всіма регіональними організаціями СДПУ(о) кандидатури Є.Марчука на майбутніх президентських виборах - "повний абсурд і чергова нісенітниця, яку видав Пересунько",- важає голова СДПУ(о), заступник голови ВР Віктор Медведчук.

◆

Рада Української національної консервативної партії усунула від керівництва голову партії Олега Соскіна, оскільки той "порушував статут партії, намагався на власний розсуд визначати політичну лінію УНКП, робив заяви від імені партії, які суперечили попередній позиції партії".

Економічна співпраця в центрі вершинної зустрічі СНД

На вершинній зустрічі СНД, що завершилася у п'ятницю, 2 квітня, в Москві, підписано низку документів про реформування цієї організації. У декларації основних напрямів розвитку СНД зазначено, що Співдружність справила позитивний вплив на становлення незалежних держав, однак новий поштовх рівноправному партнерству може дати економічна співпраця. Також підписано Протокол про внесення змін і доповнень до Угоди про створення зон вільної торгівлі, в якому констатується, що сторони не стягуватимуть митних зборів, податків, зборів на товари, що походять з митної території іншої сторони, а також не будуть вводити нових кількісних і тарифних обмежень імпорту та експорту. Переміщення через територію країн СНД здійснюватиметься на основі принципу свободи транзиту. На зустрічі президентів країн СНД було ухвалено рішення про розмежування повноважень між Радою глав держав і Радою глав урядів СНД. З цього питання українська делегація висловила особливу думку. Президенти країн СНД прийняли ухвали про механізм реалізації рішень Ради глав держав і Ради глав урядів СНД, положення про Раду міністрів закордонних справ СНД і про порядок головування в органах Співдружности.

Зустріч глав держав-учасників СНД пройшла успішно, відзначив у заяві для преси Президент Кучма. За його словами, між президентами розбіжностей не було. Л.Кучма зазначив, що у далекій перспективі з'явилася можливість розв'язати складні проблеми, які існують на території СНД, зокрема конфлікти у Придністров'ї, Абхазії і Карабасі. На засіданні Ради глав держав співдружности виконавчим секретарем СНД призначено представника Росії Юрія Ярова. Раніше він обіймав посаду представника президента Росії в Раді Федерації, першого заступника голови адміністрації президента Росії, а ще раніше – віцепрем'єра в уряді Черномирдіна. Ю. Яров поєднуватиме посаду виконавчого секретаря СНД з посадою голови виконкому СНД. Виконавчий секретаріат співдружности буде перетворено на виконавчий комітет.

Характеризуючи нового виконавчого секретаря СНД, Президент Кучма сказав, що "Юрій Яров – відома людина і політик, якого знають всі президенти, і його кандидатура була схвалена всіма учасниками зустрічі". Президент України висловив переконання, що реформування СНД після московської зустрічі не залишиться на папері, а стане реальністю. Л.Кучма спростував інформацію, що Борис Березовський, щойно змішений з посади виконавчого секретаря співдружности, просив політичного притулку в Україні. Літак Б.Березовського змушений був приземлитися в аеропорті "Бориспіль" після того, як з'ясувалося, що Росія відмовилася надати йому повітряний коридор. Слабкий виконавчий секретар СНД, яким є Юрій Яров, дає змогу Україні відчувати себе більш незалежно і дає шанс для певної активної лінії в СНД, – так прокоментував обрання Ю.Ярова президент Київського центру політичних досліджень і конфліктології Михайло Погребинський. За його словами, призначення нового виконавчого секретаря дає Києву можливість обстоювати свою лінію і не зазнавати тиску сильної фігури, як це було при Березовському. Останній, як вважає М.Погребинський, був схильним використовувати Україну у своїх інтересах "більшою мірою, ніж це зможе зробити хтось інший". Як переконаний М.Погребинський, Ю.Яров не має якихось особливих інтересів в Україні. Він – людина президента Єльцина, без якоїсь власної лінії і без власної значної фінансової підтримки. Оскільки індивідуальна вага Ю.Ярова не дуже велика, навряд чи сам статус цієї посади буде таким значним, як при Б.Березовському, – вважає М.Погребинський. "Найімовірніше, виконком на чолі з Ю.Яровим ітиме позаду тих процесів, які самі по собі виникатимуть в СНД". Згідно за прогнозою М.Погребинського, при Ю. Ярові "майбутнє СНД не більш оптимістичне, ніж минуле".

У Косові схоплено американських вояків

ВАШІНҐТОН. – З Пентагону повідомили, що по полудні в середу, 31 березня, три американські вояки-піхотинці, які патрулювали кордон Македонії з юґославською провінцією Косово, передали по радіо, що вони оточені й знаходяться під обстрілом. Раптово передачу було перервано, і годі було довідатись навіть, де вони на той час знаходились.

Про дальшу долю трьох вояків, – 25-річного Кристофера Стовна, 21-річного Стівена Ґонсалеса і 24-річного Ендрю Раміреса, котрі є частиною Першої американської піхотної дивізії, 350 членів якої вже роками перебувають в Македонії як залишок миротворчих військ Організації Об'єднаних Націй, офіційні чинники США і ООН дізнались із передачі сербської державної телевізії того ж дня.

На згаданій передачі показано трьох видимо нервових, блідих і з синцями на обличчі вояків. Представляючи їх, коментатор підкреслив, що їх судитиме військовий трибунал.

На цю телевізійну заяву гостро зареаґував Президент Бил Клінтон. Він перестеріг юґославського президента, мовляв, Слободан Мілошевіч особисто відповідає за безпеку і здоров'я тих трьох полонених.

Незважаючи на пересторогу, серби наполягають, щоб полонені вояки були суджені військовим судом. Вже розпочато збирання доказів, потрібних для кримінальної справи.

США, не маючи дипломатичних і будь-яких безпосередніх офіційних зв'язків з Юґославією, працюють в цій справі через дипломатів Швеції в Белґраді.

Якою буде дальша доля тих трьох американських полонених в Юґославії, час покаже. Одначе ця подія сильно сколихнула загальну думку американської громадськости, котра тепер значно більше підтримує Президента Клінтона і НАТО у продовженні бомбардування військових об'єктів у Юґославії та закликає послати наземні війська НАТО до Косова.

• • •

У день випуску газети стало відомо, що С. Мілошевич плянує звільнити полонених.

Україна і Косово

(Закінчення зі стор. 1)

тань юґославської кризи, розпорядився надати гуманітарну допомогу біженцям з Косова. Як повідомили у прес-службі Президента, глава держави заслухав доповідь учасників наради про ситуацію в Юґославії та хід реалізації його ініціятиви щодо посередництва офіційного Києва у вреґулюванні юґославської кризи.

Голова Комітету ВР з питань національної безпеки та оборони Георгій Крючков сказав, що українська сторона поінформована про наміри Росії спрямувати кораблі Чорноморської фльоти в район юґославського конфлікту. Він заявив, що для нього є "визначальною" заява найвищого політичного керівництва РФ "про те, що Росія не буде втягнена в конфлікт". Голова парляментського комітету зазначив, що не може передбачати дії НАТО проти бази ЧФ Росії у Севастополі, якщо Росія буде втягнена у юґославський конфлікт, оскільки "ця організація має один статут, а діє за іншим". Водночас він не вважає, що НАТО "дійде до того, щоб розпочати велику війну". Г.Крючков не виключив каральних акцій НАТО й проти України, зазначивши, що це може бути "трохи пізніше, коли НАТО не сподобається курс українського керівництва".

Президія Центрального проводу НРУ ухвалила заяву протесту з приводу виходу з Севастополя російських бойових кораблів у район юґославського конфлікту. "Російський генералітет, спираючись на узаконені українським парляментом норми, показує всьому світові, хто в Севастополі та на Кримському півострові справжній хазяїн", - говориться в документі, підписаному головою Руху Юрієм Костенком.

"Україна, попри своє бажання, стає однією із сторін у косовському військовому конфлікті, а українська земля - об'єктом можливого військового удару збоку протилежної сторони", - констатують автори заяви. Рух засудив комуністичні сили в ВР, які прагнуть союзу з Росією, "спрямованого проти усього іншого світу", а також заявив про підтримку територіяльної цілісности Юґославії і закликав до припинення застосування сили у Косові обома сторонами конфлікту.

Війна в Юґославії "вийшла далеко за межі цієї країни і паралізує економіку в Европі", вважає голова ВР Олександер Ткаченко. В першу чергу це стосується Дунайських пароплавств европейських країн, у т. ч. України, роботу яких сьогодні призупинено. Якщо за 1-2 місяці не буде розчищено фарватер Дунаю, українська дунайська флотилія, що налічує близько 80 суден, "практично перестане існувати", а її банкрутство спричинить втрату "не одного мільярда доларів", наголосив голова парляменту. Щодо заяви про можливість надання Україною військово-технічної допомоги Юґославії, О. Ткаченко підкреслив, що він мав на увазі "надання технічної допомоги", у якій вбачає "великий сенс". Голова ВР підкреслив, що своїми діями НАТО "штовхає до єдиної оборонної доктрини" країн СНД.

На надзвичайній зустрічі у Москві керівники комуністичних партій Вірменії, Білорусі, Молдови, Росії та України обговорили ситуацію на Балканах. У спільній заяві говориться, що аґресія НАТО є якнайгрубішим порушенням статуту ООН, принципів і норм міжнародного права. В документі підкреслюється, що за військовою акцією на Балканах "стоять США, чиє керівництво не приховує задуми розчленувати Юґославію і ослабити своїх конкурентів в об'єднаній Европі".

Лідери компартій висловили занепокоєність тим, що в аґресію втягнуто держави, на чолі яких стоять соціял-демократичні уряди. Тим самим, підкреслено в документі, проіґноровано фундаментальні цінності соціял-демократів. Учасники зустрічі висловилися за негайний вихід з міжнародних санкцій проти Юґославії і за активну допомогу Белґрадові.

(УНІАН).

АМЕРИКА І СВІТ

ООН попереджає США

НЬЮ- ЙОРК. – Джозеф Конор, заступник генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй у справах фінансів і керівництва, застеріг США, що вони мусять цього року сплатити щонайменше 250 млн. дол. із загальної суми заборгованости Вашінґтона перед ООН, якщо хочуть затримати право голосу в Генеральній асамблеї. Згідно з 19 точкою статуту ООН, будь-яка країна не може голосувати в Генеральній асамблеї ООН, якщо вона борґує з виплатою членських вкладок на суму більшу, як призначена річна вкладка за останні два роки. Це попередження не матиме будь-якого впливу на куди важливіший голос США у Раді Безпеки.

Підступно вбили віцепрезидента Уругваю

АСУНСЬОН, Параґвай. – Тут, на вулиці, невідомі напасники підступно вбили 66-річного Люїса Марію Арґню, віцепрезидента Уруґваю. Згідно з поліційними чинниками, чотирьох по-військовому вдягнених чоловіків загородили його джіпові дорогу, вкинули туди ґранату та на додаток, обстріляли із автоматів. Загинув віцепрезидент Л. Арґня та водій авта, вцілів лише його охоронець. У пошуку за вбивцями віцепрезидента, котрий останнім часом вів завзяту боротьбу за владу з президентом Раулем Кубасом, закрито кордони країни, триває перевірка всіх можливих засобів транспортації. Прихильники і друзі Л.Арґні в його вбивстві звинуватили Р. Кубаса та домоглися відставки президента в неділю, 28 березня. Владу та управління державою перебрав керівник сенату Люї Анґел Ґонсалес Мачі.

Ірак звинувачує США

БАГДАД, Ірак. – Офіційні чинники іракського нафтового міністерства звинувачують США в пошкодженні нафтопроводу, котре унеможливило постачання нафти з Іраку до Туреччини. На пресовій конференції Фалег аль-Хаят, директор плянування при згаданому міністерстві, заявив, що це був навмисний напад „американських літаків" на нафтову помпову станцію в північному Іраку. У висліді, мовляв, було вбито одного іракця і поранено двох інших. Полковник Ричард Бриджес, директор оборонної інформації у Пентагоні, заперечив ці звинувачення, підкреслюючи, що немає будь-яких підстав для таких оскаржень. Одначе речник турецької фірми Ботас, яка керує згаданим нафтопроводом, сказав, що течію нафти припинено через „несправність" на станції постачання електроенерґії, а жертвою став спостерігач, затруднений іракським урядом, який працював у програмі ООН „Нафта за їжу".

Незважаючи на поразку, кубинці задоволені

ГАВАНА. – Бейсболові змагання, що відбулися тут, в неділю, 28 березня, були надзвичайною подією, позначеною націоналізмом і патріотичними почуваннями. Незвичайність тих змагань не полягала тільки у вищезазначених прикметах, а й у тому, що вперше за 40 років на Кубі проходили змагання бейсболу на рівні професійної ліґи. Учасниками змагань була відома американська дружина „Балтимор Оріолс" і збірна Куби, котрі в 11 подачах зуміли показати свою професійність і справжню спортову поставу. Хоч перемогу здобула американська дружина із вислідом 3-2, кубинські болільники бейсболу почувалися дуже гордими за своїх змагунів, заявляючи „наша дружина змагалася на відповідному рівні".

Москва висилає військовий корабель до берегів Юґославії

МОСКВА. – Минулого тижня Росія заявила, що висилає військовий розвідувальний корабель у Середземне море, щоб вести спостереження за юґославським конфліктом. Державний департамент США скритикував цей крок Росії, як такий, що "не допоможе ситуації", підкреслюючи, що це не буде „допоміжним жестом", бо Юґославія може це неправильно зрозуміти, а присутність російського корабля може тільки ускладнити ситуацію. На пресовій конференції Ігор Сєргєєв, російський міністер оборони, підтвердив, що Росія повідомила Туреччину про свої пляни проїзду сімох суден з її Чорноморської фльоти через Босфор у Середземне море. Одначе покищо Москва вирішила післати тільки один електронно-розвідувальний корабель. „Ми мусимо запевнити безпеку Росії, і для цього нам потрібні конкретніші інформації про ситуації в цих околицях". Поведінка Росії є дещо дивною, зокрема коли російські урядові особи, включно з президентом Борисом Єльцином, постійно заявляли, що Росія не втручатиметься в юґославський військовий конфлікт, хоч далі засуджує бомбардування НАТО, уважаючи їх актом невиправданої аґресії.

Смертоносний гураґан знову навістив США

БЕНТОН, Ла. — Минулої суботи, 3 квітня, один з восьми гураґанів, що навістили північно-західню частину штату Люїзіяна, заподіяв у цьому невеликому містечку (населення 2,500 осіб) значної шкоди, включно з шістьма людськими жертвами. Місцеві офіційні чинники стверджують, що гураґан цілковито зруйнував житлові приміщення у двох парках мобільних домів і, крім вищезгаданих жертв, були поранені понад 100 осіб, а без даху над головою залишилось близько 200.

Поширено права поліції

ВАШІНҐТОН. – У понеділок, 5 квітня, Верховний суд США голосами 6 до 3 вирішив поширити права поліції при обшуках авт у зв'язку з транспортуванням наркотиків. Поліції дано право перевіряти особисті речі не тільки власника автомобіля, але також і його пасажирів, навіть без підозри про їхню неле́ґальну діяльність. Це рішення Верховного суду перекреслило минулорічне рішення Вехового суду штату Вайомінґ, де сказано, що невідкритий пакунок пасажира може бути включений до загального обшуку авта, коли є причина підозрівати, що власник авта заховав докази свого злочину в речах пасажира.

СВОБОДА

Пам'ятайте про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc.

at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор – Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто, Юрій Шевчук
Верстка – Павло Стокотельний;
Реклама і оголошення – Марія Шепарович. Адміністратор – Володимир Гончарик.

Трагедія, яка має об'єднувати

Автомобільна катастрофа на вузькій нічній дорозі біля Борисполя сколихнула усю Україну: загинув правоборець і патріот Вячеслав Чорновіл. Телеграфні дроти і засоби електронного зв'язку були вщерть насичені інформацією про трагічну подію, словами співчуття, споминами про Вячеслава Чорновола. Залізничники у багатьох містах шукали резервні вагони, щоб додати їх до пасажирських поїздів і дати можливість тисячам людей попрощатися із визначною людиною. У Києві жалібний похід був незвичайно масовим.

У Києві бували поховання багатьох відомих діячів. Помирали провідники комуністичної влади і відомі письменники, славні артисти і жертви гучних катастроф. Але похорони, сповнені проявів високого всенародного єднання чисто людського жалю можна перелічити на пальцях. Бо до недавніх років національних героїв і патріотів України ховали тихо, або й зовсім непомітно.

Звісно, борці за українську ідею гинули в Києві і в інші роки. Серед них були Алла Горська, Гелій Снєгірьов... Проте їхні похорони сталися за часу, коли певні органи дуже пильнували за тим, щоб у Києві панувала тиша... Часи змінилися і люди масово вийшли на вулиці, коли в столицю привезли полеглих у боротьбі Василя Стуса, Юрія Литвина, Олексу Тихого. Не тільки Київ, уся Україна брала участь у похованні Вячеслава Чорновола. За гробом ішли навіть ті, що ще вчора осуджували його, звинувачували у "вождизмі", надмірній самостійності при виборі дальшого шляху. Очевидно, що демократичне суспільство передбачає високий ступінь колегіяльності. Але чи не переживає Україна той час, коли їй особливо потрібні рішучі і самостійні люди – не ті, що вміють перекачувати гроші у заморські банки, а ті, що вміють і хочуть будувати державу, сприятливу для всіх? І коли Вячеслав Чорновіл вийшов на пряму дорогу до перших президентських виборів, хтозна, чи не варто було вже тоді об'єднати всі сили і забезпечити його перемогу саме з огляду на його рішучий "вождизм", ніж поступитися перед масованою ходою лівих, які воліли не виразно національного патріота, а компромісного президента "з-поміж себе".

Що спричинило автомобільну катастрофу – збіг обставин, чи ні – сьогодні ніхто не може сказати. Але цей трагічний випадок обірвав життя людини, яка пройшла тюрми і допити КГБ, табори і заслання, славу і осуд. Україна поховала борця за її ідеали. Найважливішою подією близького майбутнього будуть вибори президента. Вже зараз десятки лідерів заявили про себе у цій боротьбі. Чорновіл, попри докори у "вождизмі", перед виборами не думав про себе. В останню поїздку він вирушив не заради особистої кар'єри. Зрештою, впродовж свого 61-літнього життя він нічого не робив для себе – він боровся, страждав і трудився для України.

Трагедія, що обірвала його шлях, повинна б стати для усіх патріотів мобілізуючим фактором. Народний Рух втратив провідника, але Рух є, він здатний до боротьби. Продовжімо ж справу Чорновола, згуртуймося довкола ідеї української державности, забудьмо чвари і поділи, щоб недруги відчули, що навіть трагедія може об'єднувати людей, котрим насправді ділити нічого.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про мої писанки

Завжди у Велику П'ятницю приношу до вітальні скриньку з моїми писанками та обережно виймаю одну за одною, відгортаючи з них паперові хусточки, в яких вони сплять цілий рік, а відтак кладу їх на миску, що довгі місяці чекає порожня на ці дні.

Число моїх писанок змінюється з роками – то їх більшає, а то меншає, коли дарую із своєї збірки одну чи другу своїм близьким. Але деякі із них особливо дорогі та пов'язані із такими споминами, що їх не віддала б за ніщо у світі. Вони нагадують радісні або сумні переживання, а перед очима стають, немов живі, ті люди, що із цими писанками якось пов'язані.

Ось ця, чорна із золотими колосками, що вже майже втратила колір. Вона прямо чудом врятувалася ще від першого Великодня на чужині у 1940 році. Було тоді сумно і дуже несвятково у чужому Кракові. Але все ж ці колоски на писанці засвітили радісним сонцем, коли я, працюючи в Допомоговому комітеті у Степана Скрипника, дістала її з його рук в часі Великодня: „Христос Воскрес, дитино, не сумуй, Воскресне й Україна!" Скільки разів я пригадувала йому цю писанку, вже як Митрополитові, при наших зустрічах у Бавнд Бруку...

А ось друга – колись темно-червона, але також фарби вицвіли, бо їй ще більше років. Цю дала мені тітка Оля, як її, зовсім самітню, після атентату в Роттердамі і несподіваної смерти сина, я відвідала у Римі. Це був саме Великдень, і завдяки тітці Олі я могла побачити вперше і, здається, востаннє Папу, коли він благословив тисячі народу після Воскресної Утрені в базиліці св. Петра. „Візьми її до Америки – це передвоєнна, зі Львова". І я повезла, щоб від того часу кожного Великодня класти її набожно у миску, на самому верху, поруч з тією, що з колосками.

А тут визирає із паперу ще одна – ця з баранчиками, але з брудною плямою на самій середині. Ця пляма з'явилася після того, як писанка прикрашувала великодній кошик, який ми понесли до лікарні, до батька нашої малої родини. Він, однак, вже не мав сили навіть радіти писанками чи цим останнім його Великоднем. Минули роки, а пляма на писанці залишилася, немов, щоб нагадувати той сумний Великдень.

Витягаю мерщій іншу, щоб не думати про брудну пляму сумного спомину. Вона усміхається до мене блискучими барвами, така радісна, із малими рибками довкруги і точно вирисуваним узором. Вона „тутешня", а дарували мені її „мої" пластунки, коли з ними працювала, вона нагадує і буде завжди нагадувати молодість.

Аж ось із паперу виглядає на світ маленька, з гуцульським узором, ще свіжа барвами, і я обережно беру її в руки. Немов бачу скромний гуцульський музей Коломиї, що його ми оглядали в 1991 році. Це була осінь, а не весна, але я пристала біля писанок і не могла відірвати очей від так добре знаних узорів. Але купувати її під Різдво якось не годилося. Ми вже були в автобусі до Львова, як мій похресник витягнув зі своєї торби саме цю маленьку писанку: „Маєш, щоб ти там за океаном ніколи не забула Карпат". Довго тримаю її тепер в руках, а спомини летять, як весняні хмаринки на небі. Раптом завважую на самому вершечку її літеру „Л", якої досі не бачила. Що це – припадок чи Великодній привіт для мене? Якось не можу її випустити з рук. Вкінці, однак, кладу і цю незвичайну до миски. Здається, немов у кожній із них поклала частину свого життя.

О–КА

Великдень – празник празників

Олександер Дикий,
керівник Всесвітньої служби Радіо України

У щасливі години великого і радісного свята – Світлого Воскресіння Христового, Господа і Спаса нашого Ісуса Христа – Всесвітня служба „Радіо Україна" вітає всі українські родини! Бажаємо міцних сил, доброго здоров'я, душевного спокою, довгих літ, і завжди носити в серці любов і пам'ять про нашу чудову Україну!

Нинішнього року уже увосьме приходить цей празник празників на широкі простори нашої вільної незалежної батьківщини - України. У Великодню неділю голосно і могутньо залунають переможні святкові дзвони у всіх великих і маленьких церквах України і по цілому світі, де тільки перебувають наші брати і сестри. І вони на повні груди та від щирого серця заспівають: „Христос Воскрес із мертвих, смертю подолав і тим, що в гробах життя дарував".

Слова цієї воскресної пісні висловлюють усю суть і надзвичайне значення Христового Воскресіння. Христос приніс найвищу жертву за нас, людей, вмираючи на хресному дереві.

Отак і Україна. Після важких і чорних днів неволі, Божим промислом воскресла і пішла шляхом волі, свободи до іншого життя. Слухаючи наші радіопрограми, ви, очевидно, бачите, як важко, складно і непросто рухатися нам вперед. Політичне воскресіння дало нашому народові довгоочікувану свободу, а зі свободою – до 60-ти партій і стільки ж політичних плятформ, незгод, непорозумінь. Попереду нас чекають президентські вибори, і хотілося б, аби духовне воскресіння дало нашому народові віру, надію і любов, а з ними – одну мету, спокій і злагоду.

На жаль, ліві сили знову заявляють, що місце України тільки в союзі, тільки в якомусь об'єднанні. Жаль, що вони так цупко тримають Україну в путах, бо уже давно наша молода держава пішла б уперед, мала б добрі здобутки на всіх ділянках нашого буття.

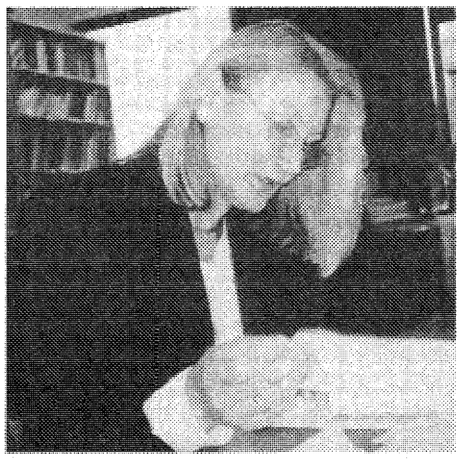
Та віримо: Бог дав волю Україні, Бог і далі триматиме її у своїй ласці і опіці і поведе наш рідний край до високої цивілізації.

Отож у ці світлі і радісні дні Христового Воскресіння піднесімо свої серця, повірмо в перемогу добра, світла, любові, єдности, і будемо виборювати кращий день для себе, для нашої самостійної України.

Плекаймо й бережімо неньку-Україну, єднаймося у розбудові її незалежності.

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Ольга Ставнича

Жінки мусять допомагати жінкам

Ольга Ставнича вже довгий час є представницею СФУЖО до ООН, і використовує кожну нагоду для оборони прав українських жінок

Тим разом вона відвідала редакцію "Свободи" з приводу дуже актуальної і щораз грізнішої проблеми: торгівлі українськими жінками та дітьми.

– Справа ця незвичайно важлива, тому треба швидко і якнайширше повідомляти про це українців-американців, – а хто може це краще зробити, як не журналісти, – каже О. Ставнича. – Ідеться про те, що сенатор із Мінесоти Пол Велстовн вніс недавно проєкт закону – число S 600 – до сенату у справі торгівлі жінками та дітьми і опіки над ними. Проєкт закону є в Комісії з міжнародних стосунків, і тепер залежить від сенаторів, чи вони його приймуть. Тому нашим громадянам, українцям з походження, треба негайно телефонувати до своїх сенаторів, щоб дати їм більше інформацій та просити підтримати закон.

– Чи вам відома причина, чому саме сен. Велстовн зацікавився цією так болючою для нас справою?

– До цього спричинилися різні обставини. Перш за все, дружина Президента Гіларі Клінтон, як знаємо, вже не раз публічно говорила про проблеми поширення проституції і торгівлі українськими жінками на Заході. Пригадуєте її завваги в часі перебування у Львові? А тепер в ООН, на нарадах Комісії у справах жінок, вона знов звернула на це увагу, називаючи саме Україну, як одну з країн, що найбільш терпить з приводу торгівлі жінками та дітьми.

– Що роблять українські жіночі організації, щоб болючу справу розв'язати на міжнародному рівні?

– Ми були численно представлені на нарадах Комісії у справах жінок в ООН, яка відбулася від 1 до 19 березня. Цьогорічна сесія була присвячена питанню здоров'я і становища жінки в загальному, і була підготовкою до окремої конференції – „Жінки в 2000 році". Саме тому СФУЖО, як єдина неурядова українська організація, що від 1992 року представлена в ООН з дорадчим голосом, мала обов'язок включитися в роботу Комісії, тим більше, шо йшлося про питання болючі – наслідки Чорнобиля і торгівлю українськими жінками та дітьми. Я приготовила відповідну письмову заяву, а Ганя Кріль репрезентувала СФУЖО на окремій конференції світового відео під назвою „Світ без уживання сили у відношенні до жінок". В сесії з питань здоров'я брала участь Олена Процюк, а д-р Христина Дурбак 18 березня організувала панель на тему „Жіночі права у відношенні до здоров'я і розвитку". Поруч із тим на сесіях були присутні Ганя Кріль, Христя Навроцька, Ярослава Рубель, і Дора Рак і я як представниці СФУЖО. А від організацій, що належать до СФУЖО, – Ірина Куровицька, Олена Процюк і Надя Шмігель.

– Значить, ви мали досить велике число своїх представників на всіх нарадах. А що робиться в пляні підтримки проєкту закону, що його вніс сенатор Велстовн?

– Проєкт цього закону тепер знаходиться в Комісії міжнародніх стосунків. В ньому йдеться про оборону прав жінок і дітей, але й про можливість цим жертвам на деякий час затриматися в США і навіть домагатися своїх прав судовою дорогою. Не знаю, чи наша спільнота добре здає собі справу із ширини проблеми цієї „торгівлі живим товаром". Саме тому прошу вас якнайскорше дати на сторінках „Свободи" до відома заклик у справі широкої підтримки цього закону.

– Наша газета 26 березня надрукувала розмову на цю тему із Ганею Кріль, де вона розповіла про все, що робиться в тому напрямі, передусім про діяльність „Ля Страда" міжнародньої організації проти торгівлі жінками , що має вже своє бюро в Києві.

– Виступ „Свободи" був дуже на часі, бо ж в квітні знову приїжджає до США представниця „Ля Стради" з Києва, з якою ви говорили телефонічно. Вона запрошена на ряд доповідей в різних університетах та організаціях. Мені вдалося запросити її до Нью-Йорку на зустріч з громадою, в середу, 14 квітня. Зустріч відбудеться в домі НТШ о 6-ій вечора.

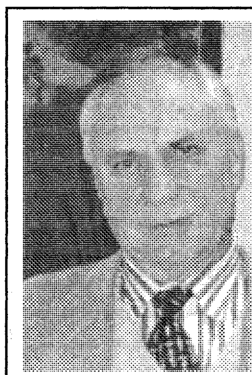
– Надіюся, що громада Нью-Йорку та околиць зійдеться численно, щоб мати ясну уяву, як широка і важка проблема торгівлі жінками з України і чим саме ми, американська українська спільнота, можемо допомогти.

Ольга Кузьмович

Відбудеться зустріч з представницею „Ля Стради"

За ініціятивою СФУЖО, в Нью-Йорку у середу, 14 квітня, відбудеться зустріч із представницею неурядової організації „Ля Страда-Україна" Оксаною Горбуновою, яка приїжджає до США на запрошення американських наукових інститутцій. О. Горбунова буде говорити про проблему торгівлі жінками в Україні і запобігання цій проблемі. Зустріч призначена на 6:15 год. вечора в домі НТШ, 63 Четверта авеню. Перед зустріччю о год. 5:30 буде показаний документальний фільм „Купівля і продаж".

Організатори зустрічі запрошують громаду взяти активну участь.

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

Загибель Чорновола, або Хто став упоперек дороги лідерові Руху

Не міг написати ці замітки відразу, після трагедії: надто вразило те, що трапилось, та й бракувало фактів і деталей для осмислення.

За велелюддям Київ не бачив таких похоронів, певно, з часів чорного вівторка 18 липня 1995 року, коли ховали Патріярха Київського і всієї Руси-України Володимира (Романюка). Ні, цього разу, сумного понеділка 29 березня 1999 року, міліція не била і не розганяла народ, більше того, попрощатися з небіжчиком прийшли перші особи держави, за винятком комуністів. Десятки тисяч киян і людей практично з усіх регіонів України прямували цього дня київськими вулицями до приміщення колишньої Центральної Ради віддати останню шану великому українському патріотові, стійкому і послідовному борцеві за незалежність України, лідерові Руху Вячеславові Чорноволові. На жаль, за ті кілька годин, що були відведені для прощання, ні Будинок вчителя, де була встановлена труна, ні катедральний Володимирський собор, де Патріярх Філарет відспівував покійного, ні тіниста центральна алея Байкового пантеону, де знайшов він вічний притулок, не могли пропустити всіх бажаючих. Жовто-синє море державних прапорів, позначених траурним крепом, залило бульвар Тараса Шевченка, вулицю Володимирську та, власне, весь центр столиці. І це подавало надію: можливо, сама смерть Чорноволова припинить чвари у лавах націонал-демократів, злютує до купи все українство, щоб порятувати нашу багатостраждальну державу... На жаль, подальші події засвідчили: надія, хоч і останньою, але також вмирає... Представників рухівського відламу, що підтримали Костенка, які прийшли попрощатися з покійним, войовничі прибічники Чорновола зустріли ворожими вигуками і не підпускали до труни...

Мені ледве вдалося через густий натовп і чотири міліцейські заслони пробитися до Чорноволової домовини. Чув людські розмови, перемовився зі знайомими: всі були вражені несподіваною загибеллю Вячеслава. Літнє подружжя в чомусь не зійшлося думками (суті я не почув), і вона в серцях кинула чоловікові, хоч і чужою мовою, та своєрідний останній аргумент: "Ти же украінец в конце концов!.."

І ще характерна риса: ніхто з тих, з ким доводилось говорити, чи кого випадало ненароком слухати, – ніхто з них не вірив у нещасний випадок. На той час ще мало що було відомо про подробиці трагедії, але люди інтуїтивно не вірили в її випадковість.

Це сталося в ніч з 25 на 26 березня неподалік селища Городище Бориспільського району на автошляху Золотоноша - Бориспіль. Вячеслав і його товариші по партії двома автомобілями поверталися з Кіровограду до Києва: у передньому авті був Вячеслав, прес-секретар Народного Руху України Дмитро Понамарчук, а за кермом - помічник-консультант народного депутата Чорновола Євген Павлов. Автомобіль на великій швидкості зіткнувся з вантажівкою марки КамАЗ із причепом, яка везла збіжжя і опинилася впоперек дороги. Водій і Чорновіл загинули, Дмитра Понамарчука було госпіталізовано, прооперовано в районній лікарні - він вижив. Водієві другого авто, в якому їхали народний депутат, колишній міністер закордонних справ Генадій Удовенко та член Центрального проводу Руху Андрій Ніцой, вдалося загальмувати.

Вантажівка належить державному господарству (різновид колгоспу) ім. Б.Хмельницького (с. Олександропіль Дніпропетровської обл.), за її кермом був сільський водій Володимир Куделя. Вантажівка нібито проскочила свій поворот, і водій, намагаючись розвернутися, опинився зі своїм зчепом впоперек дороги. Відбулося зіткнення. За фактом порушено кримінальну справу. Така офіційна версія керівників української міліції.

Чому ж цій версії не йме віри простий люд?

По-перше, довірі не сприяє загальна криміналізована атмосфера в країні, коли жовта преса не перестає смакувати так звану "чорнуху": щодня лунають постріли, гинуть люди, мафіозні клани влаштовують криваві "розборки". За роки незалежности загинуло близько 60 журналістів, жодного злочину, здається, так і не розкрито, а багато смертей списано на "нещасні випадки", як, скажімо, коли згорів у власній квартирі гострий тележурналіст-демократ, народний депутат Вадим Бойко.

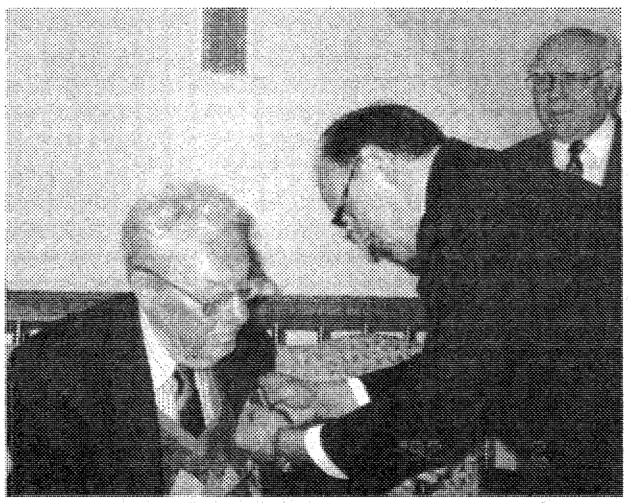
По-друге, офіційним версіям у нас взагалі мало вірять, бо вони, офіційні версії, розходяться з явними фактами, які на очах у всіх. Так, наприклад, кримінальну справу, порушену за фактом побиття народу під час чорного вівторка на Софійському майдані, закрито "за відсутністю складу злочину"(?!). По-третє...

По-третє, у нічному зіткненні автомобілів, внаслідок чого загинув Чорновіл, є низка запитань, які, без задовільного пояснення, ставлять під сумнів твердження, що це був просто нещасний випадок, який може трапитися з кожним.

На похоронах Чорновола біля Володимирського собору я зустрів одного колишнього високого державника, свого колегу по Верховній Раді 12-го (першого демократичного) скликання, і запитав, як на його думку, виглядає смерть Чорновола - справді випадковість, трагічний збіг обставин? Колега подивився на мене пильно і відпо-

(Закінчення на стор. 15)

Нагороди Президента за заслуги перед Україною

Посол А. Бутейко вручаю орден проф. Ю. Шевельову.

В. Воловодюк дякує за високу оцінку його праці.

В суботу, 3 квітня, в Генеральному консульстві України в Нью-Йорку відбулася церемонія вручення нагород Президента України – орденів "За заслуги" III ступеню трьом діячам української громади в США: професору В. Шевельову, голові Українського Братського Союзу Івану Олексину та голові Крайового Комітету Допомоги Україні Володимиру Воловодюку.

Церемонію вручення відкрив Генеральний консул України в Нью-Йорку Юрій Богаєвський, а нагороди вручив від імени Президента України Надзвичайний і Повноважний посол України в США Антон Бутейко.

Троє нагороджених добре відомі українській громаді як в США, так і в Україні, а професор Шевельов, можна сказати, – і в усьому українському науковому світі. Адже учнями його літературознавчої школи є близько 20 відомих науковців, які працюють в різних країнах світу. Професор-емерит, доктор філософії, професор слов'янської філології, іноземний член НАН України, почесний доктор ряду американських та європейських університетів, Юрій Шевельов по праву заслужив собі славу провідного українського мовознавця за кордоном. 91-літній професор, приймаючи високу нагороду, сказав:

Іван Олексин.

– Я пригадую при цій нагоді, як колись моя покійна мати, яка тепер була б у віці 135 років, казала: "Так, ти все це робиш, сину, для України, для українців, але чи вони це оцінять?" Її сподівання таки здійснилися.

Голова Українського Братського Союзу Іван Олексин, крім відповідальної і нелегкої праці на чолі забезпеченевої установи, має ще й багато інших громадських обов'язків. Він є виконавчим віце-президентом УАКРади та ЗУАДКу, член Президії СКУ, як один з керівників комітету допомоги Україні, опікується дитячою лікарнею у Пущі-Водиці, член Товариства "Україна".

Активний громадський діяч Володимир Воловодюк, ще працюючи інженером машинобудування, а пізніше віце-президентом корпорації Foster Wheeler Development, багато зусиль віддавав українській молоді Америки, за що був нагороджений найвищою відзнакою "Пласту" – орденом Вічного Вогню в золоті.

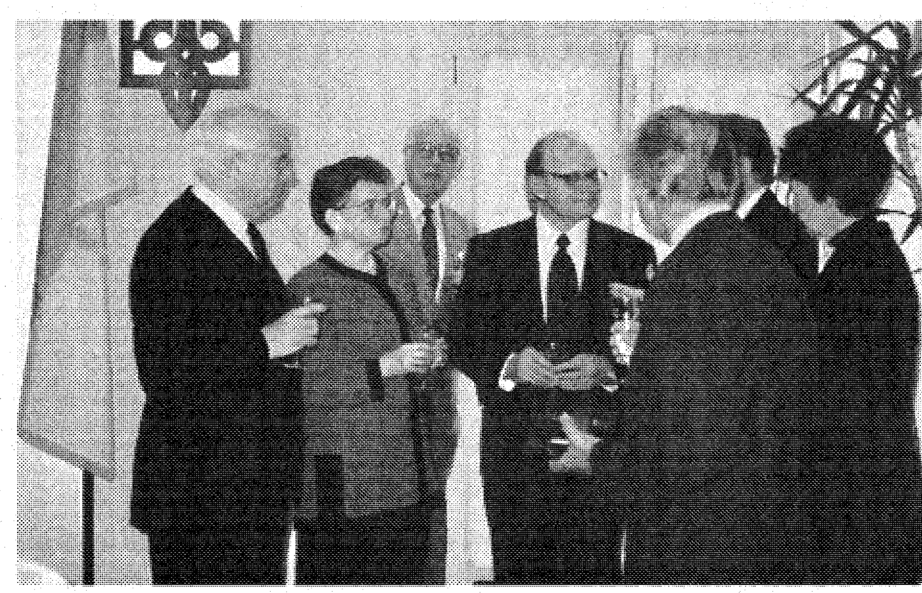
З проголошенням незалежности України активно включається в роботу по допомозі Україні, очолює Фонд допомоги школам, на власні кошти видав вісім підручників (загальним тиражем близько 2.5 млн. примірників) і передав їх для Міністерства освіти для безкоштовного розповсюдження в школах України.

Розділити з нагородженими радість важливого моменту прийшли постійний представник України при ООН Володимир Єльченко та представники української громади Нью-Йорку й околиць.

Текст і фото **Р. Галешко.**

В. Воловодюка (праворуч) вітають з почесною нагородою представник "Авіалінії України" в США Микола Кравець та професор Київського університету Василь Яременко.

По закінченні церемонії вручення нагород представники громади бесідували з послом: зліва І. Гавдяк, О. Дячук, С. Максим'юк.

Роля НАТО...

(Закінчення зі стор. 1)

на Балканах, у час шукання свого місця, в цьому після "холодної війни" світі, це шукання може показатися надто коштовним. У суботу, 4 квітня, минуло 50 років з часу заснування НАТО – організації, метою котрої було стояти на сторожі захисту Европи від можливої загрози з боку СССР.

Сьогодні ця ситуація змінилася, і НАТО намагається визначити майбутність і потребу свого існування. Має ця організація залишитись на своїй традиційній оборонній позиції? Взяти на себе ролю ґлобального поборника тероризму? Чи просто самоліквідуватися?

Впродовж понад чотирьох декад НАТО стояло на сторожі проти загрози одного ворога — Совєтського Союзу. Північно-Атлантійський договір підписано 4 квітня 1949 року, котрим створено союз 12 незалежних держав, які зобов'язалися себе взаємно обороняти в разі потреби. До часу розпаду СССР у 1991 році НАТО зросла з союзу 12 держав до 16, включно з Німеччиною, а минулого місяця три держави колишнього Варшавського пакту — Польща, Мадярщина і Чеська Республіка стали членами НАТО, збільшивши кількість країн-членів до 19.

Хоч на думку секретаря Державного департаменту США Меделин Олбрайт завдання НАТО тепер дещо змінилися від колишніх, та мета — запобігати війнам і стояти на сторожі волі — залишилась незмінною. Від 1991 року НАТО працює після дещо змінених засад, які поширили засяг її дій до охорони стабільности в країнах — навіть в таких околицях, як Косово, що знаходиться поза кордонами держав-членів НАТО. Пояснення цього виходили зі заложень, що будь-які заворушення в таких неспокійних околицях, як Балкани можуть спричинити ширші етнічні непорозуміння, котрі в свою чергу могли б поширитися через кордони на територію держав - членів НАТО.

Ще цього місяця представники країн-членів НАТО плянують з'їхатись на вершинну зустріч у Вашінґтоні для відзначення 50-річчя. Одною із головних точок цієї зустрічі буде обговорення нових напрямних для використання військових сил НАТО. Це обговорення примушує НАТО наново осмислити свої завдання в майбутньому. ЗСА зокрема хотіли б бачити НАТО знаряддям полагодження міжнародних проблем тероризму чи засобом боротьби з розповсюдженням зброї масового винищення.

Участь НАТО у подіях Косово та бомбардування югославських військових об'єктів і є свого роду бойовим хрещенням, яке, на думку аналітиків, мусить бути хоч до деякої міри успішним, якщо в майбутньому НАТО хоче мати будь-який вплив на світові події.

Х. В. – Ференцевич

Журналісти зустрінуться в Києві

Українська Всесвітня Координаційна Рада й Товариство „Україна-Світ" спільно із Всесвітньою службою „Радіо України", Міністерством інформації та Державним комітетом у справах національностей і міґрації України проводять від 17 до 19 травня ц.р. семінар керівників українських засобів масової інформації.

На семінарі пропонуються до обговорення питання свободи преси в Україні та підтримки державою українських засобів масової інформації, роботи українських засобів масової інформації в країнах поселення, „українська державницька ідеологія й політика у сфері інформації", координація діяльности українських ЗМІ в Україні й поза її межами в пляні створення єдиної української інформаційної мережі,

Учасники семінару візьмуть участь у зборах та у Шевченківських днях на Черкащині.

Організатори забезпечують проживання та харчування в готелі Інституту післядипломної освіти Національного університету ім. Т. Шевченка. Проїзд за власний кошт.

Наша адреса: 262034, Україна, Київ-34, вул. Золотоворітська, 6а. Контактні телефони в м. Києві:. Н. Петрочук - 224-1645, О. Романчук - 225-0080.

Іван Драч,
голова УВКР, голова
Товариства „Україна-Світ"

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Загальні збори Дітройтської Округи УНСоюзу

Річні Загальні збори цієї одної із найбільш активних Округ УНСоюзу відбулися у неділю, 7 березня 1999 року, в домівці СУА у Ворені. Почесною гостею була голова УНСоюзу Уляна Дячук. Збори відкрив голова Округи д-р Олександер Серафин. Він привітав присутніх, а зокрема голову УНС У. Дячук, і попросив присутніх вшанувати однохвилинною мовчанкою пам'ять померлих членів Округи. Після прийняття порядку нарад вибрано президію: д-р О. Серафин – голова, Ольга Марущак – заступниця, Віра Крива – секретар, а У. Дячук– почесний член. За відсутнього секретаря протокол, який прийнято без змін, прочитав Ярослав Базюк.

Опісля звітував голова Округи О. Серафин, який повідомив, що під час Конвенції УНС, яка відбулася у Торонто, він був вибраний на члена Контрольної комісії. У 1998 році брав участь у переведенні контролі, а також у спеціяльних нарадах під час Конвенції. Окружний комітет у травні 1998 року разом з Клюбом градуантів і дітройтським Відділом НТШ влаштував зустріч з професорами Острозької Академії, темою якої була „Освіта і українська молодь". 15 серпня 1998 року відбулася традиційна зустріч активу УНС на оселі „Діброва" з різноманітною програмою, з участю біля 60 осіб. 11 жовтня відбулися організаційні наради Округи з присутністю секретаря Головного Уряду УНС М. Лиско. Голова, як член Управи, брав участь у загальних зборах Мишигенського братського конгресу. П'ять випускників середньої школи при церкві Непорочного Зачаття одержали нагороди від УНС в сумі 100 дол. кожний.

Голова був присутній на загальних зборах декількох відділів Округи. Округа придбала у 1998 році 49 нових членів, тобто виконано 70 відсотків квоти на загальну суму 393,000 дол., і зайняла 9-те місце. У минулому році Округа відбула 5 засідань для плянування праці. На кінець звітуючий подякував уступаючим членам управи за гарну співпрацю. Після голови звітував скарбник Я. Базюк, і подав, що кінцеве сальдо становить суму 2,372.07 дол. За відсутнього секретаря Р. Лазарчука звітував О. Серафин. За декілька відділів звітували О. Марущак, В. Крива і Р. Куропась. За Контрольну комісію звітувала О. Марущак. Усі звіти було прийнято одноголосно. Відтак О. Марущак запропонувала уділити абсолюторію уступаючій управі. Голова Номінаційної комісії Зенон Василькевич подав листу пропонованих членів до нової управи. До управи Округи на 1999 рік обрано: голова – д-р О. Серафин, заступник голови – Ольга Марущак, секретар – Роман Лазарчук, скарбник – Ярослав Базюк, зв'язки і україномовна преса – Зенон Василькевич, англомовна преса – Ігор Іваницький, господарські референти – Осип Бігун і Юрій Руб, вільні члени – Галина Татарська, Дмитро Федорко, Роман Куропась, Григорій Корбяк, Віра Крива, Дмитро Коршильовський. Почесний член управи – д-р Атанас Слюсарчук. Контрольна комісія: голова – Йосиф Постоловський, члени – Ірина Прийма і Олександра Лаврін.

Опісля О. Серафим попросив до слова голову УНС У. Дячук. Вона найперше подякувала Окрузі за гарну працю і закликала до посилення праці для придбання нових членів у майбутньому. Зокрема назвала осіб, які придбали по п'ять і більше членів. Ними були: Віра Крива – 12, Ольга Марущак – 9, Олександра Лаврін – 6 і Галина Татарська – 5. Далі сказала про деякі зміни у статуті під час Конвенції УНСоюзу, про які секретарі будуть належно поінформовані. Зупинилася дещо над злукою УНС з Українською Народною Поміччю і Українським Братським Союзом. Покищо УБСоюз від злуки відмовився, однак у майбутньому це може бути можливим. Далі У. Дячук аналізувала нестійкість у членстві УНС в загальному і у дітройтській Окрузі зокрема, за минулих кілька років, як також кількости передплатників „Свободи" і „Українського Тижневика". Закликала, щоб теперішні секретарі, а також і нові, переходили курси на Союзівці. УНС дає гарні нагороди за придбання нових членів, і інформувала про різні нові роди забезпечень, особливо для осіб старшого віку. Головна Управа випрацювала справедливішу систему у розподілі стипендій для студіюючої молоді. У. Дячук звернула увагу, що УНС є готовий зі своєю комп'ютерською системою для переходу на 2000 рік. Пригадала, що на минулій Конвенції була пропозиція, щоб УНС перейшов на корпораційну систему, тобто були б вибирані 10 осіб до дирекції і 5 осіб до Контрольної комісії, і вони розділили б між собою окремі функції. Відносно цієї пропозиції будуть усім делегатам розіслані до кінця року листи-запитники. Повідомлення У. Дячук були дуже цікаві, вони будуть поступово появлятися у „Свободі" і „Українському Тижневику".

Президія Загальних зборів дітройтської Округи. Зліва: Віра Крива– секретар, д-р Олександер Серафин – голова, Уляна Дячук –предсідник УНС, Ярослав Базюк – скарбник.

Після виступу У. Дячук були питання відносно різних справ – матеріялів, друкованих у „Свободі", дивідендів, передплати „Свободи" і „Українського Тижневика", бюро УНС у Торонто і т. д. Запитання були від І. Прийми, д-ра А. Слюсарчука, д-ра Серафина, Р. Куропася, В. Кривої і п. Костюка. На всі запитання прелегентка давала вичерпні відповіді. Опісля О. Серафин подав плян праці на 1999 рік з такими пропозиціями: відбути організаційні наради, влаштувати Союзовий день на оселі „Діброва", причинитися до відновлення активности відділів, влаштувати семінар спільно з кредитівкою „Самопоміч" та збільшити рекламу про УНС. Подякою присутнім за участь, а зокрема У. Дячук за приїзд, О. Серафин закрив Загальні збори і попросив усіх на перекуску.

Зенон Василькевич

КВАРТАЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНС

Квартальне засідання Екзекутивного Комітету відбулося 19 березня 1999 року в Головній Канцелярії УНС. Присутні на засіданні були всі члени Екзекутиви: предсідник Уляна Дячук, 1-ий заступник предсідника Стефко Куропась, директор для Канади о. д-р М. Стасів, 2-ий заступник предсідника Аня Дидик-Петренко, секретар Марта Лиско, касир Стефан Качарай і голова Контрольної комісії Василь Пастушок. Члени екзекутиви звітували за минулий рік.

Касир подав фінансовий звіт за минулий рік, де говориться про загальне майно УНС в сумі 69,415,031 дол. Прибутки із вплати вкладок принесли загальну суму 2,415,894 дол. Видатки на 1998 рік зменшено на 899,121 дол., якщо порівняти із минулим роком. Наша резерва становить 8,078,705 дол.

У звіті секретаря подано стан членства УНС за 1998 рік: 55,247 членів, загальна сума забезпечення 192,036,275 дол. Нових членів за 1998 рік прийнято в числі 823, на 11,822,481 дол. суму забезпечення.

Предсідник У. Дячук подала звіт про стан наших пресових видань. „Свобода" від часу переходу на тижневик придбала 26 нових передплатників до березня 1999 року, а англомовний тижневик втратив 13 передплатників за той самий період. Тепер створено новий плян для здобуття передплатників. Альманах УНС приніс 32,095 дол. і покрив всі витрати. На Пресовий фонд „Свободи" зібрано 7,457 дол., а на англомовний тижневик – 362 дол. Союзівка плянує День Матері, підготовляє пікнік для новоприбулих, як також готується до літнього сезону. Дальше предсідник подала короткий перегляд організаційної праці за 1998 рік.

Тут відзначила найкращих трьох організаторів-секретарів: Євгена Остиславського, Андрія Скибу та Йосифа Чабана. Дев'ятнадцять відділів придбали десять або більше членів за 1998 рік. В Канаді професійні продавці продали 58 поліс, а наші секретарі здобули 38 поліс.

На засіданні порушено справу закриття канцелярії в Торонто, Канада, та звільнення її директора Роберта Кука. Бюро офіційно закрито з кінцем грудня і відпущено всіх продавців. За минулий рік канадські асекураційні власті перевели контролю нашого канадського асекураційного діловодства і подали ряд рекомендацій про певні процедури. Вони вимагають, щоб всі канадські чеки були підписані головним агентом на Канаду, всі інвестиції були інвестовані на довгий термін. Вони також зажадали п'ятирічних проєкцій канадського бізнесу.

Народна Поміч і Український Народний Союз домовилися про злуку їхніх організацій на Конвенції в травні 1998 року. Донині ми не дістали відповіді від стейтових властей Нью-Джерзі. Злука тоді буде можливою, як отримаємо дозвіл нашого стейту.

Обширний плян нових асекураційних продуктів був представлений до дискусії на засіданні екзекутиви. Нові книжки вкладок та нові асекураційні пляни УНС ввійдуть в ужиток із початком травня ц. р.

Беручи до уваги продовжений вік в Америці, УНС продаватиме забезпечення на життя до 85 років, а на одноразову вкладку – до 90 років. Назагал можна ствердити, що УНС знижує вкладки за асекеруцію від 20 відсотків до 67 відсотків, залежно від кляси забезпечення. Ця знижка базована на поділі вкладок по зниженій ціні для тих, хто не вживає тютюну. УНС також видаватиме нову термінову полісу для дітей до 15 років життя.

Для пожвавлення організаційної праці, УНС в січні підписав договір про співпрацю із братською організацією Вестерн Католик Юніон, котра буде допомагати нам розвинути організаційну працю. УНС найняв її керівника, щоб він шукав для нас продавців забезпечення та агентів, що будуть готові продавати наші продукти за комісове. Такі договори вже є установлені із іншими братськими установами та мають задовільний успіх. Ми плянуємо розпочати цю кампанію в Огайо, Ілиной та Мишиген.

Марта Лиско,
головний секретар УНС

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

У Філядельфії відзначили річницю загибелі генерала Шухевича

В неділю, 7 березня 1999 року, в церкві Благовіщення у Філядельфії відбулася Свята Літургія в намірені св. п. генерала Романа Шухевича, головного командувача Української Повстанської Армії. Під час Літургії чотири прапороносці тримали прапори УПА, СУМ, ООЧСУ і ОУН (червоно-чорний). Службу відправив о. декан Яків Мельник. Після Божественної Літургії у приміщенні церковної залі відбулося громадське вшанування передчасно загиблого генерала Тараса Чупринки-Шухевича.

Жалобні сходини відкрив вступним словом колишній вояк УПА Михайло Ковальчин, а головну доповідь виголосив відомий громадський діяч д-р Іван Скальчук, який розповів про нелегкий життєвий шлях Р. Шухевича, здібного полководця, інженера, спортовця... В мистецькій частині зустрічі виступила Марія Лисяк, акторка українських театрів, яка з відчуттям, помистецьки прочитала вірш Олекси Веретенченка „Повстанці", а 6-річна сумівка Катруся Мізяк вміло деклямувала вірш, присвячений Т. Чупринці-Шухевичеві. Всіх виконавців публіка нагороджувала гучними оплесками.

Імпрезу закінчено національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Методій Борецький

“Ми готові були заплатити молодим життям...”

У 50-ліття українського легіону „Ролянд"

Вже весною 1941 року ми, українські студенти у Відні, знали, що німецько-большевицька війна є неминуча. Німецьке військо посилено концентрувалося на лінії Керзона, на ріках Солокія і Сян.

Нас дуже підбадьорювала думка про визволення нашої Батьківщини з-під комуністичного ярма та можливість бути активними учасниками здобуття і проголошення незалежности України. Німецький вермахт початку прихильно ставився до наших плянів, і ми вже леліяли в мріях довгоочікуване визволення рідної землі. Хоча весна – це час науки і іспитів в університетах, але, правду сказати, нас не бралися студії. Ми жили в іншому світі, у великому душевному піднесенні. Деякі з наших товаришів вже їхали на вишкіл і прощалися з нами зворушливими словами: „До побачення у Львові!".

22 червня 1941 року через гучномовці у Відні повідомили про війну і про напад німецьких збройних сил на Совєтський Союз. Студенти й інші добровольці з Відня, Грацу і Леобен, без огляду на релігійні та політичні переконання, гуртувалися, щоб добровільно увійти в ряди формацій легіону „Ролянд". Одного вечора нас перевезли всіх військовими автами до залізничної стації і заладували до вагонів.

Довжелезний потяг мчав на схід, переїжджаючи розкішні виноградові поля Мадярщини та перетинаючи ланцюг Карпат. Хлопці гуторили, співали бадьорі пісні, і були готові заплатити молодим життям, аби тільки побачити рідну землю та причинитися до звільнення її з невільничих кайданів.

По кількох днях, військовики з „Ролянда" виїхали серед ночі на територію Румунії, до міста Кімпулюнг. Місто історичне, бо тут проживала письменниця Ольга Кобилянська. Опісля леґіонерів тяговими автами відвезли до села Фрумозуль. Тут „Ролянд" розташувався у просторих приміщеннях місцевої школи, і під керівництвом фахових німецьких і українських старшин почався суворий військовий вишкіл. Число леґіонерів збільшувалося, бо все приїжджали нові транспорти з добровольцями. Перед виїздом на зайняті вже німцями землі південної України, „Ролянд" начислював приблизно 500 вояків. Командантом легіону, внутрішнього порядку і дисципліни був полковник Рен-Побігущий, дуже сувора і вояцьки-професійна людина. У військовому аспекті він підлягав німецькому штабовому капітанові. Були в леґіоні ще наші старшини – сотник Мазуркевич, Любко Ортинський та інші. Було також і кілька німецьких старшин і вояків. Хочу згадати, що були два українські леґіони, а саме: „Соловейки" під командою сотника Шухевича (пізнішого генерала Чупринки, командира УПА), які маршували на Львів, і „Ролянд" під командою полковника Рена, який йшов полудневим шляхом через Молдавію і Бесарабію. Команда внутрі легіону користувалася українською мовою.

У Фрумозулі ми довідалися про проголошення незалежности України 30 червня 1941 року. Коротко після цього, коли гестапо почало арештовувати українських патріотів, нам відчинилися очі і ми зрозуміли дійсну мету походу німців на схід. Їх метою було створити з багатої України свою колонію, поселити там німців, а українців уживати як рабів,або прямо знищити. У цьому аспекті Гітлер помилився, що й було початком його поразки. На початку війни українські вояки із совєтської армії радо здавалися в полон німцям, але коли зрозуміли їхні справжні пляни, вирішили боротися до згину на полі бою.

Одного дня через гористі провалля „Ролянд" доїхав до Бесарабії. По дорозі бачили згарища, трупів і воєнне лихоліття. Німці танковими клиновими атаками в'їдались глибоко у нові терени України та швидко посувалися на схід. Бесарабію і Молдавію легіон пройшов пішки. Переходили знаними містами Яси, Тираспіль, Дубосари і Кишинів, і увійшли на терен південної України. Населення на початку ставилося до „Ролянду"

(Закінчення на стор. 23)

Успішний концерт-бенефіс у Міннеаполісі

Останніми місяцями на сторінках української преси в Америці і в приватних розмовах ведеться дискусія про так звану „четверту хвилю" еміграції з України. Часто чути голоси: „Чому вони не включаються в життя місцевих громад? Вони приїхали на готове і користають з того, що ми давніше придбали!" Правда, такі завваги можна приписати деяким, але не можна приписувати такої інертности всім. Такі думки насуваються, коли згадати один епізод з життя української громади в Міннеаполісі.

У нас також є досить чисельна громада новоприбулих українців. Всі вони мають освіту і різні професії. До місцевої громади вони ставляться по-різному. Одні стоять збоку, інші цікавляться громадським, релігійним і культурним життям, а ще інші не тільки цікавляться, вони беруть активну участь в житті громади, готові допомогти своїм знанням і працею.

Недавно при парафії св. Костянтина, де парохом є о. крил. Михайло Стельмах, відкрито бібліотеку українознавства. Бібліотека начисляє біля дві тисячі книжок. Прийшла потреба придбати фонди на її поширення. Дирекція бібліотеки звернулася до новоприбулих з України, у кого є мистецький талант, взяти участь в концерті, а увесь дохід призначити на потреби цієї культурної установи. Всі радо, з великим ентузіязмом погодилися.

Концерт відбувся в неділю, 14 лютого, в шкільній авдиторії св. Костянтина. Програму концерту відкрив вступним словом представник дирекції бібліотеки, адвокат Володимир Анастас. Він звернув увагу присутніх на важливість бібліотеки в культурному житті громади, а що найважливіше – в її розбудову включилися представники так званої „четвертої хвилі", еміґранти з України. Своєю участю в програмі концерту вони не тільки причиняються до росту цього культурного осередку, але здобувають для себе велику прихильність і пошану.

Мистецьку програму почала львів'янка-бандуристка, заслужена артистка України Романа Василевич. З властивою їй гарною мовою і дикцією вона виголосила монолог „О пісне українська".

Після цих глибокозмістовних слів Наталія Данилкова, лікар і член Товариства „Вертеп" у Тернополі, при акомпаньяменті гітари заспівала „Пісню про Україну" і „Спи, маленький козачок".

Немов доповненням до змісту цієї програми була деклямація „Моя українська мова", що її виголосив учень середньої школи Володимир Максимович. Анна Табакова, учениця середньої школи з Тернополя, з глибоким чуттям і гарною українською мовою деклямувала „О, друзі мої", вірш Ліни Костенко. Багато уваги і захоплення серед присутніх викликав виступ Михайла Чичетки. Він бандурист, гуморист, лавреат Українського конкурсу самодіяльности. При акомпаньяменті бандури він співав народні пісні України: „Ти ж мене підманула", „У місяці юлі", і „На городі калинонька". Цю першу частину концерту закінчили А. Табакова віршом Ліни Костенко „Так мовчить, що заслухатись можна" і Рома Василевич, піснею „Лелеча доля". Під час перерви Галина Татарин, Лідія Козак, Анна Заставна-Карлсон і Марія Стець, гостили присутніх кавою і солодким.

Другу частину програми започаткували Р. Василевич і М. Чичетка. При акомпаньяменті бандур вони виконали пісні: „Від Сяну до Дону", „Місяць на небі" і „Удовицю я любив". Юрій Максимович з наймолодших виконавців програми концерту, виголосив вірш „Молитва".

Багато різноманітности і краси дав програмі виступ Мирослави Кисилевич. Вона, аспірант Музичної консерваторії ім. Миколи Лисенка у Львові, лавреат республіканських конкурсів, тепер продовжує студії музики в Університеті Міннесоти. Багато розради і веселости викликали у слухачів гуморески Чичетки. Наталія Данилкова заспівала дві народні пісні: „На горі дубочок" і „Чорні брови маю".

Концерт закінчив „Запорізький Марш" у виконанні Мирослави Кисилевич (фортепіяно) і Романа Василевича (бандура).

Вдячна за успішний концерт, публіка довго не покидала залі. Не було видно, хто є з другої, третьої чи четвертої „хвилі еміграції". Всіх єднала любов до української культури і до землі наших предків.

Д-р Михайло Козак

Учасники концерту (зліва направо) А. Табакова, В. Максимович, М. Чичетка, М. Кисилевич, Р. Василевич, Н. Данилкова, керівник програми д-р В. Анастас.

„На порозі" – назва важливої зустрічі

Майже 15 років тому жменька українських професіоналістів в американській столиці створили для себе нове об'єднання, яке мало на меті дати їм форум для здійснення професійних зв'язків і товариських зустрічей. Вони прийняли для своєї організації просту назву – Вашінґтонська Група (The Washington Group, скорочено TWG або ТВҐ).

Нині це організація, у складі якої понад 400 членів, і 52 відсотки з них живуть у Вашінґтоні й навколишніх передмістях, а решта – в різних частинах США й різних країнах світу.

Недавно, 26 березня, Вашінґтонська Група відбула свої щорічні загальні збори, на яких нинішній президент Орест Дейчаківський та інші члени управи звітували про діяльність цієї 15-річної місцевої організації з глобальним засягом. (Усі члени управи були переобрані на другу каденцію).

Діяльність ТВҐ збалянсована між політичною, культурною й товариською галузями. Такі солідні столичні установи, як Школа Вищих Міжнародних Студій університету Джонса Гопкінса, Інститут ім. Кеннана, Міжнародна Рада Дослідів і Обмінів, амбасада України, – звітував Дейчаківський, – протягом минулого року спільно з ТВҐ організували виступи таких офіційних осіб, як посол США у Києві Стівен Пайфер, спеціяльний дорадник Державного секретаря Стівен Сестанович (він відає політикою США щодо країн колишнього Совєтського Союзу), а також керівник телевізійної студії „1+1" у Києві Олександр Роднянський та директор київського Фонду „Демократичні Ініціятиви" Ілько Кучерів, які притягали не тільки членів ТВҐ, але й чільних осіб з офіційного й ділового Вашінґтону. Культурний фонд при ТВҐ, який очолює Лариса Чопівська, організував виступи й виставки кращих мистців з України і також давав їм можливість ознайомити неукраїнців зі своїми талантами.

Але при тому, як і на самих початках існування Вашінґтонської Групи, діяльність включає товариські зустрічі, коктейлі, вечері й пікніки, на яких члени мають можливість зійтися, довідатись, де можна дістати працю, обмінятись новинами. Кожного року у жовтні Вашінґтонська Група влаштовує свою т. зв. лідерську конференцію, на яку з'їжджаються учасники здалека і зблизька (навіть з Австралії бували), але цього року, – нагадав Орест Дейчаківський, – в жовтні конференції не буде, бо в червні, разом з професійними організаціями лікарів, інженерів, юристів, бібліотекарів і централею українських кредитових кооператив, та при співучасті таких організацій, як Союз Українок Америки, Український Конгресовий Комітет Америки та Українська Американська Координаційна Рада, Вашінґтонська Група скликає мегаконференцію, або конференцію конференцій, під загальною назвою „На порозі" (себто на порозі нового тисячоліття), де на сесіях окремих організацій і на пленарних сесіях усіх учасників будуть обговорюватись важливі питання, пов'язані з Америкою, з Україною, та професійні справи. У програмі цього великого збору є також прийняття в Конґресі і в Державному департаменті. Спільна конференція відбудеться наприкінці червня в готелі Ґаєт Ріджензі біля вашінґтонського летовища ім. Реґана.

Як і з перших днів свого існування, основним зв'язком розкинутих по світі членів Вашінґтонської Групи є щомісячний бюлетень TWG News. Його почав видавати Євген Іванців, а протягом останніх років редаґує Ярослав Біґун. Крім того, ТВҐ користується електронною поштою і має свою „сторінку" на Інтернеті (www. TheWashingtonGroup. org). І ще цікавим явищем цієї 15-річної організації є те, що вона постійно поповнюється новими кадрами, не втрачаючи піонерів, бо однією з категорій членства (з дуже низькими внесками) є студенти університетів. Таким чином, в управі ТВҐ є професіонали, які були школярами, коли творилась Вашінґтонська Група, а серед нинішніх активістів ТВҐ є такі, як Наталка Слюзар – перший президент, та Орест Дейчаківський, які скликали організаційні збори 1984 року.

Ростислав Л. Хомяк,
Вашінґтон

Нарада Вужчої Президії СКУ

В неділю, 28 березня ц. р., в Торонто відбулося засідання Вужчої Президії СКУ. Присутні вшанували мовчанкою св. п. Вячеслава Чорновола. Було обговорено процес аплікації СКУ як неофіційного члена до ООН. Для цього будуть заанґажовані адвокати з Америки і Канади.

Зроблено плян відвідин держав президентом та іншими членами президії; в 1999 році заплянованo відвідати Словаччину, Мадярщину, Румунію, Російську Федерацію і Казахстан.

Проведено дискусію щодо участи делеґації СКУ в нарадах Української Всесвітньої Координаційної Ради, які мають відбутися в Києві 19 і 20 травня. Заплянованo зустріч з Президентом України та іншими державними діячами.

Було продискутовано події в Югославії і опінію СКУ щодо них. В цій справі ухвалено заяву.

Обговорено потребу дії Комісії людських і громадських прав в справах Словаччини, Закерзоння і українських моряків у Ніґерії. Також подано інформації про відновлення праці Ради культури і Світової кооперативної ради.

В Польщі має відбутися з'їзд українських учителів. СКВОР висилає одного представника на цей з'їзд. Пленарне засідання президії секретаріяту СКУ відбудеться 14 і 15 травня в приміщенні КУМФ в Торонто, на яке запрошуємо представників засобів масової інформації.

Президія Світового Конґресу Українців

Зауваження щодо телепрограми „Вкрадені роки"

Повідомлення української преси про те, що 3 березня 1999 року на 13-му телеканалі буде висвітлена програма з часів сталінського терору в ҐУЛаґах Сибіру, під назвою „Украдені роки", я прийняв з великим задоволенням. Я надіявся, що нарешті світ побачить правду про страхіття десятків мільйонів жертв цього терору, 70 відсотків з яких складали українці. Одним з них був я.

В січні 1948 року я був засуджений в Австрії московським воєнним трибуналом на 15 років каторги і п'ять років заслання. Мене судили як вояка УПА за статтями 58-2 і 58-11. Свій вирок я відбував у таборах Печора–Воркута, Тайшет і Колима. У моїх думках, немов на фільмовій стрічці, виринали не тільки образи невимовного людського горя, а й геройство людей – непоборимих лицарів духу. Відірвані від світу, голодні і знесилені, без найменшої помочі від кого-небудь, вони стали до нерівної боротьби із „звироднілою імперією зла". З такими думками я очікував з великою нетерпеливістю на програму „Украдені роки".

Програма розпочалася згадкою про голод, але чомусь не було сказано, де, в якій країні, і це відразу викликало в мене сумнів щодо її об'єктивності. Невимовно важкі умови життя в таборах були насвітлені досить правдиво. Хоч представлені свідки-очевидці – це кривдяча дискримінація: за винятком двох українців, які про Україну і український нарід не згадали, всі інші – це росіяни, які говорили про переслідування і страждання російського народу. А де інші народи? А де страждання українського народу?

Не було взагалі інформацій про політичних і кримінальних в'язнів в таборах та відносини між ними. Чи варто говорити, як їх знання необхідне для зрозуміння таборового життя.

У зв'язку з цим, я як колишній в'язень ҐУЛаґу почуваюся до обов'язку нагадати до відома деякі факти, щоб пояснити дальший розвиток історичних подій.

Знаємо, що в'язні в таборах ділилися на політичних і кримінальних, тобто злочинців. Добре організований кримінальний елемент становив більшість і домінував над усім таборовим життям, політичні в'язні були тільки робочими.

Починаючи від 1944 року, до таборів ҐУЛаґу почали прибувати досить чисельні групи в'язнів з рухів ОУН–УПА, яких всі називали „бандерівцями". Однак ситуація в таборах скоро почала мінятися на користь політичних. Під проводом „бандерівців" колишні політичні в'язні, які досі становили тільки робочу силу, стали випростовувати свій зігнений хребет.

В'язні з руху ОУН–УПА скоро почали організовувати всіх різнонаціональних політичних в'язнів разом, щоб протиставитись кримінальному елементові і таборовій владі.

На цей час припадає також поділ в кримінальному світі. Кримінальники почали шукати зближення з політичними в'язнями. Щоб не допустити цього, в 1948–1949 роках відділяють політичних в'язнів від кримінальних і творять дві системи ҐУЛаґу, з такою різницею, що в політичних таборах вводять посилений режим.

Після того поділу можна було підрахувати в'язнів за національністю. У політичних таборах ситуація виглядала приблизно так: 70 відсотків – українці, 10 відсотків – росіяни, 20 відсотків – естонці, латиші, чеченці, поляки, німці та інші. У кримінальних таборах росіяни становили величезну більшість.

У таборах політичних в'язнів почало кипіти бурхливе життя. В'язні організувались і ставили свої вимоги владі. Майже в усіх таборах ҐУЛаґу вибухали страйки і повстання в'язнів.

У цьому революційному таборовому русі провідну ролю відіграли в'язні ОУН–УПА, „бандерівці". Цієї правди не міг промовчати навіть шовініст Солженіцин. З часом стало ясним, що кілька десятків мільйонів ідейних, добре зорганізованих і згуртованих політичних в'язнів загрожують самому існуванню російської імперії.

Щоб уникнути повної поразки, або бодай її відтягнути, тогочасна правляча кліка Москви під проводом Н. Хрущова в 1955 і 1956 роках без великого розголосу вводить амнестію.

У висліді цього політичні в'язні роз'їхались по великих просторах Совєтського Союзу, а навіть і поза його межі. Я був звільнений в кінці 1956 року і повернувся до родини в Польщі.

Але історія ҐУЛаґу на цьому не закінчилась. Колишні каторжники сумління розійшлись майже до кожного куточка російської імперії, і в дальшому ході подій вони були рушійною силою національних рухів 80-их і 90-их років, що, як знаємо, остаточно закінчилось розвалом російської імперії зла, а на її руїнах постали вільні держави, в тому числі й Україна.

Телепрограму „Вкрадені роки", так, як її було показано можна сміло назвати „Украдена правда". Що ж нам робити?

Передусім треба повести організовану акцію протесту проти 13-го телеканалу за викривлену правду. Нам треба удокументувати правдиву історію „украдених років" на свідченнях учасників різних національностей, а передовсім наших, українських, які найбільше своїми кістаками вкрили і своєю кров'ю зросили холодну землю совєтських тюрем. Цю історію в різний доступний спосіб треба донести не тільки до кожного куточка в Україні, але також до широкого світу.

Хочеться вірити, що й український уряд нарешті зробить справедливе рішення – визнає членів ОУН–УПА й інших політичних в'язнів совєтських тюрем як ветеранів війни, які боролися за вільну Україну, проти імперії зла. Власне їм, а не людоловам, гнобителям, зрадникам народу, належиться признання, опіка і поміч від держави та пошана і вдячність усіх чесних людей.

Мирон Мицьо,
Олд Бетпейдж, Н.Й.

УКРАЇНА І СВІТ

Як українці ставляться до НАТО та Европейського Союзу

1 квітня в Університеті "Нова Школа" на Мангетені відбулася доповідь на тему "Північно-Атлантійський альянс та Европейський Союз в оцінках українців". Її виголосив професор Райнер Мюнц, директор Інституту демографії при університеті Гумбольдта у Берліні. В центрі презентації та дискусії, що відбулася після неї, були результати соціологічного дослідження оцінок широких мас населення всіх регіонів України цілої низки фактів, подій та постатей історії, які значною мірою формують політичну орієнтацію і національно-культурну тотожність громадян України сьогодні. Поряд з цим опит, який проводився на замовлення керівництва Европейського союзу, ставив за мету виявити ставлення українців до членства в Організації Північно-Атлантійського Договору (НАТО) та Европейському союзі. Актуальність інформації, яку пропонував Р. Мюнц, зумовив збіг цілої низки обставин. По-перше, сам час проведеного опиту громадської думки - кінець 1997 - початок 1998 років. По-друге, нещодавнє приєднання до НАТО Польщі, Угорщини та Чеської республіки, а відтак перетворення західнього кордону України на нову лінію поділу між Західньою Европою і Евразією, яку Росія традиційно вважає своїм подвір'ям. По-третє, конфлікт навколо Косова, і у його висліді різка політизація в очах громадської думки різних країн, в тім і в Україні, всього, що пов'язане з НАТО. По-четверте, впровадження Польщею та Угорщиною віз для громадян України, і як вислід неуникне посилення серед українців відчуття ізоляції від решти Европи.

Україна є прикладом держави, населення, політична еліта якої поки що не знайшли спільного розуміння власної історії і спільних поглядів на майбутнє.

Як виявив опит, проведений проф. Мюнцом, лише 30 відсотків громадян України висловилися на користь вступу до НАТО. Навіть в Західній Україні тих, хто хоче членства у Атлантійському альянсі - меншість. У порівнянні з мешканцями Польщі, Чехії чи навіть Румунії, населення України найменш прихильно наставлене до вступу в цю військову організацію. Що ж стосується приєднання України до Европейського союзу, то за це виступало більше половини опитаних, 55 відсотків. Водночас 52 відсотки висловилися за спілку із Росією. Якого типу спілку - чи на зразок сумної пам'яті СССР, чи в межах Співдружности Незалежних Держав, чи на кшталт союзу Білорусі й Росії - розрізнення не проводилося. В оцінках українців власної історії спостерігається парадоксальне поєднання ще донедавна непоєднуваного, поряд із збереженням старих світоглядних і політичних орієнтацій в одній частині суспільства, активно формуються і поширюються нові пострадянські настанови в іншій його частині. На думку учасників дискусії, такі "парадокси" - явище, властиве для переходів, на зразок того, який тепер переживає й Україна.

Опит зокрема виявив несподівано високий відсоток позитивних оцінок постаті Івана Мазепи, якого панівна російська і радянська ідеологія таврувала як зрадника. Все це у сукупності дає підстави думати, що в Україні відбувається відхід від старих радянських оцінок історії. Професор Мюнц також вказав на помітну пов'язаність між такими рисами опитуваних, як вік, реґіональна приналежність, рівень освіти і мова, з одного боку, та їхніми політичними орієнтаціями з іншого. Так люди молодшого віку і з вищим рівнем освіти схильні частіше позитивно оцінювати незалежність України, членство в НАТО і ЕС, і навпаки - чим старші респонденти і чим менша їхня освіченість, тим більше негативних оцінок цих же речей. Якщо казати про вироблення нового україноцентричного погляду на історію та европейської, на відміну від російської, орієнтації серед населення країни, то ці нові настанови формуються сьогодні насамперед серед молодих і освічених українців. Загалом Україна, на думку проф. Мюнца, є прикладом держави, населення і політична еліта якої покищо не знайшли спільного розуміння власної історії і спільних поглядів на майбутнє.

Той факт, що Україна сьогодні не належить ні до Росії, ні до Европи, цілком влаштовує керівництво Европейського Союзу і НАТО.

Особливе місце в дискусії зайняла проблема політики НАТО і Европейського союзу до Києва. Райнер Мюнц висловив переконання, що у Брюселі не зацікавлені в тому, щоб Україна з часом приєдналася до цих европейських установ. Теперішній статус кво України між Заходом і Сходом, те, що вона не належить ні до Росії, ні до Европи, цілком влаштовує керівництво ЕС і НАТО. Сучасна політика Заходу спрямована на те, щоб перемістити санітарний кордон між Европою і Росією із території Польщі, Угорщини і Словаччини на територію України, Молдови та Білоруси.

Зробити так, щоб вони тепер відігравали ролю поліційного бар'єру, час від часу отримуючи за це "горішки" від західніх европейців. Найновішим свідченням на користь таких оцінок стало впровадження віз для громадян України, які подорожують до Польщі чи Угорщини. Як не іронічно, але протягом всього повоєнного часу мешканці України могли їздити до Варшави чи Будапешту без віз.

Тепер же, коли в західноевропейських столицях так люблять попросторікувати про спільний европейський дім, про інтеграцію і спільну систему безпеки, безвізовим режимом громадяни незалежної України тішаться лише з такими країнами, як Росія, Білорусь, чи скажімо. .. Куба .

Юрій Шевчук

Забезпечення в Україні: знайомство з чорного ходу

Я не належу до забезпеченевої еліти й не маю справи із західніми формами страхування, де головним мотивом є ефективне управління та примноження приватної власности. Я маю справу в основному із „совковим" директоратом, який мучиться проблемою вкрасти, але не зовсім знає, це зробити, як і не хоче ні з ким ділитися.

Забезпечення як вид крадіжки цікаве тоді, коли гра йде на сотні тисяч долярів. Для простоти сприйняття крадіжку через забезпечення я поділяю на два види. Поперше, це привласнення грошей підприємства за допомогою професійного „страхувальника". Подруге, це „кишенькове" забезпечення, коли засновник компанії має досить грошей впливу і розуму, щоб покрити витрати, пов'язані з організацією забезпеченевої компанії.

Чому так вигідно „страхуватися"? Тому що найважливішою перевагою забезпечення є те, що тут в обігу тільки живі гроші, а забезпечити можна все, що завгодно, від чого завгодно, навіть від пожежі під час атомної війни. З цією метою забезпеченева компанія та директор укладають негласний договір, в якому передбачено нереальні забезпеченеві випадки й завищено суми внесків. Під цю домовленість готуються пакети документів, де визначаються деталі забезпеченевих послуг і їхня вартість (тарифи). І оскільки тарифікація цій справі - матерія тонка, то завищити тарифи досить легко. Зазвичай 20 відсотків від суми вже завищеного забезпеченевого внеску йдуть готівкою.

Дохід потім кладеться до кишень учасників договору у пропорції 50 на 50. Таким чином, забезпеченевий платіж складається із собівартости послуги, прибутку компанії і так званої „дельти", що розподіляється між агентом і клієнтом. Десять відсотків „заробітку" для директора - це середня величина. За окремими угодами „дельта" може доходити й до 50 відсотків і навіть до 90. Ясна річ - це забезпечення від того, „щоб миші верстат не погризли".

Після того, як на рахунок забезпеченевої компанії надходять гроші, частина їх іде на „перестрахування" (для випадків, коли щось і справді належить запевнити), а частина, призначена для директорів, переводиться в готівку. Механізм отримання доходів директорами підприємств, що перебувають повністю чи частково в державній власності, ускладнюється тим, що в деяких директорів є бажання вкрасти, але немає живих грошей. У такому разі вони змушені вдатися ще й до послуг фінансового посередника, котрий грошові сурогати (векселі, інші псевдоактиви) перетворить на гроші.Ще зовсім недавно забезпечення компанії дуже активно „зводили" продавців і покупців енергетичних векселів. Тепер вони іноді займаються векселями промислових підприємств. Але перевага все ж віддається грошам.

Отримувати доходи від страхування можуть не тільки юридичні особи, а й підрозділи великих компаній. Тому, якщо агентом виявлялася філія, тобто структура без власного розрахункового рахунку в банку, тоді в поділ включається ще один учасник - від правління. В Україні маса таких об'єктів, особливо на транспорті, в атомній енергетиці, комунікаціях. Отже, коли попит на „послуги" забезпечення пред'являється від імені „державних національних компаній", треба розуміти, що в „страхування" вирішили пограти найважливіші персони держави.

Люди, подібні мені, тобто причетні до забезпеченевого бізнесу, часто спостерігають, як зі зміною керівництва відомства (найчастіше) або держпідприємства (директори звільняються рідше) змінюється забезпеченева компанія, яка їх обслуговує. Доходить навіть до анекдотичних ситуацій. Варто тільки поширитись чутці про те, що десь має пройти хвиля звільнень, як на претендентів починають насідати президенти забезпеченевих компаній із пропозиціями, від яких буває важко відмовитися. Це пов'язано з тим, що кожний новий керівник не хоче класти гроші в свою кишеню за допомогою агентів, котрі обслуговували його попередника, - директора чи міністра.Хоча міністри тут в гіршій ситуації, оскільки не мають прямого доступу до активів підприємств. Можливо, ситуація міністрів поліпшиться після концентрації управлінських повноважень в галузевих міністерствах, але не варто сподіватися, що директори легко поступляться своїми прибутками.

У цивілізованої крадіжки „через страхування" є один ворог - це бажання агентів украсти більше, ніж вони реально можуть. Вони думають так: навіщо нам ділитися з якоюсь компанією, коли можна всі 100 відсотків платежів покласти до власної кишені? В Україні кожен поважаючий себе власник акцій має у своєму складі набір певних фінансових інструментів - банк, офшор, забезпеченеву компанію та обвішані боргами промислові підприємства.

Отже, якщо вище говорилося в основному про справжні страхові компанії, які, крім забезпечення, допомагають „капітану" виробництва красти активи ввіреного їм підприємства, то нижче йдеться про „кишенькові" страхові компанії.

Функція такої страхової компанії - перепомповування грошей з підприємства „до кишені" засновників компанії. А серед її засновників, природно, виявляться або керівники компанії, або їхні родичі, або ж довірені особи. Такі „страхові" компанії забезпеченням як таким взагалі не займаються. Їхнє призначення - примножувати колишній державний, а нині приватний капітал засновників: через кредитування, розміщення за кордоном, інвестування, купівлю нерухомости.

Олександер Грек,
консультант фінансової контори „День"

УКРАЇНА І СВІТ

Заява Світового Конґресу Українців щодо подій в Юґославії

Сьогоднішні події у Юґославії, зокрема в Косові, занепокоюють цілий світ, а тим самим і українську діяспору. Наставлення уряду Юґославії до албанського населення в Косові відзначається негуманністю і неморальністю, держава безжальна до своїх жителів, котрі є національною меншиною на території тієї держави. Завданням кожної держави є забезпечити людські та національні права всіх своїх жителів, а не тільки корінної національності. Чи Косово належить албанцям, чи Юґославії, – це питання другорядне. Права албанців у Юґославії повинні бути забезпечені, і тому „етнічна чистка", яку переводить уряд Юґославії на території своєї держави, заслуговує на осуд зі сторони світового співтовариства.

Рівночасно Світовий Конгрес Українців висловлює признання світовому співтовариству, а зокрема державам Організації Північно-Атлантійського Договору (НАТО), за їхні намагання стати в обороні невинного албанського населення Косова. Ми вітаємо усі намагання цих держав, а також Організації Об'єднаних Націй, шляхом дипломатичних переговорів полагодити конфлікти, котрі заіснували між сербами та албанцями. Ми розуміємо також, що, на жаль, дипломатичні намагання виявились наразі неуспішними і тому держави НАТО зважилися застосувати силу, щоб змусити уряд Юґославії шляхом переговорів розв'язати це питання. Ми стурбовані, одначе, який прецедент ця акція НАТО може створити щодо суверенітету інших незалежних держав, всупереч Гельсінкській угоді. Ми зокрема стурбовані долею невинного населення Юґославії, між ним також і української національної меншини. Ми також уважаємо, що застосування сили НАТО має бути санкціоноване Радою Безпеки ООН.

Закликаємо обидві сторони залишити збройний конфлікт та приступити до дальших дипломатичних заходів. Вітаємо також ініціятиву Президента України бути посередником для полагодження цього конфлікту. Підставою нашого заклику є сумісність людських та національних прав албанського народу з недоторканістю державного суверенітету даної держави. Ми також переконані, що всі конфлікти слід полагоджувати дипломатичним шляхом при добрій волі та Господній допомозі.

За Світовий Конґрес Українців:

Аскольд Лозинський,
президент
Віктор Педенко,
генеральний секретар

Сучасні проблеми України очима головного рабина Києва

Зустріч української громади Нью-Йорку із рабином Яковом Бляйхом

17 березня в приміщенні Наукового Товариства імени Шевченка у Нью-Йорку відбулася зустріч громади із головним рабином Києва й України Яковом Бляйхом. Її організувало Товариство українсько-єврейських зв'язків, яке очолює Євген Стахів. Товариство існує у США з 1980 р., і саме завдяки його заходам діялог між українцями і євреями вже став традицією у Нью-Йорку. Тим разом ініціятором зустрічі із нью-йоркськими українцями став сам рабин Яків Бляйх. Він народився і зріс у Брукліні. За дев'ять років життя в Україні він навчився дуже пристійно володіти українською мовою, шостою в його арсеналі. Рабин прибув до США на чолі представницької делегації українських євреїв, щоб оголосити про створення Єврейської конфедерації України (ЄКУ), а також ознайомити американський уряд, Конґрес та представників єврейства США із актуальним станом і проблемами становлення єврейського релігійно-культурного та громадського життя в незалежній Україні.

Єврейська громада України, як сказав на зустрічі рабин, пишається одночасно і своїм єврейським, і українським корінням. Яків Бляйх поділився із присутніми своїми міркуваннями про цілу низку проблем сучасної України, головно в контексті жовтневих президентських виборів. Він критично оцінив інертну позицію Вашінгтону до України в період, який значною мірою вирішує подальшу долю української демократичної держави. Альтернатива демократії в Україні сьогодні, на думку Якова Бляйха, дуже похмура: в кращому разі – це Мороз, а в гіршому – Ткаченко чи Симоненко. Він згадав свою розмову із Петром Симоненком перед голосуванням у Раді Европи за резолюцію, що мала засудити антисемітизм в Росії. У віповідь на спонукання рабина підтримати резолюцію, провідник українських комуністів сказав, що про те, як саме голосувати, він має порадитися із "товаришами з Москви". На нагадування рабина про те, що Україна сьогодні самостійна держава, незалежна від Москви, Симоненко відповів:"Свою незалежність ми втратили в 1991 році."

На думку рабина Бляйха, американську допомогу Україні не можна узалежнювати від розв'язання конфліктів між окремими американськими інвесторами та українськими владами. Ляйтмотивом його розмов із урядовими чинниками у Вашінгтоні була необхідність невідкладної і масивної допомоги для України в теперішній критичний момент. Перед від'їздом до США рабин мав зустріч із Президентом Кучмою, який зокрема сказав, що Сполучені Штати штовхають Україну до союзу із Росією, в той час як Україна не зацікавлена політичним союзом з Росією, а прагне союзу із Заходом. Заходові, мовляв, коштуватиме набагато більше грошей вирвати Україну з російських пазурів, ніж не дати їй потрапити до них. Ті, хто вимагає скасування інституції президента в Україні, підіграють голові Верховної Ради О.Ткаченкові. Якщо б таке трапилося, тоді саме він став би фактичним головою держави, а світ отримав би Лукашенка номер два, адже Ткаченко вихваляє ідеї Лукашенка про велику слов'янську єдність із Росією та його "реформи" в економіці. Президент Кучма також порушив питання про сплату пенсій і заробітної платні як ключ до власної перемоги на виборах в жовтні. На думку Кучми, якщо адміністрації у Вашінґтоні залежить на демократії в Україні, то вона знайде спосіб виплатити заборгованості українського уряду із зарплати і пенсій. Мовляв, свого часу вона без особливих проблем зробила це для Єльцина. На президентських виборах у жовтні, за словами рабина Бляйха, єврейська громада не буде відкрито підтримувати якогось окремого кандидата, хібащо в ситуації категоричного вибору на зразок – Кучма чи Симоненко, Кучма чи Ткаченко. Натомість вона підтримуватиме демократію. Якщо доведеться вибирати – демократія чи комунізм, об'єднання єврейських релігійних організацій стане на бік демократії. За кого конкретно як ґаранта демократії вони голосуватимуть, Бляйх не сказав.

Рабин також зупинився на загрозі втрати американської фінансової допомоги, перед якою нині опинилася Україна. Через несплату боргу уряду в Києві перед американським інвестором на суму 3,6 млн. дол. Україну позбавили будь-яких кредитів США на 1999 рік, а в 1998 році вона втратила можливість отримати сільськогосподарських кредитів на суму майже в 200 млн. дол. В додаток, утрачено значну гуманітарну допомогу від США. Через нерозв'язані конфлікти із інвесторами американський уряд відмовляється навіть розглядати клопотання України про допомогу на май-

(Закінчення на стор. 21)

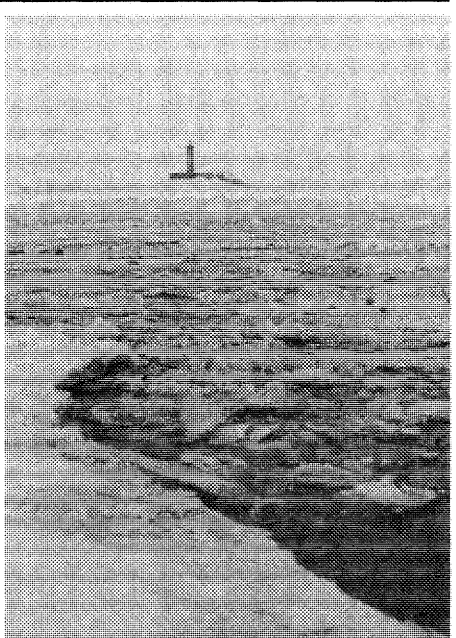
Дніпро прокинувся...

Фотоетюд

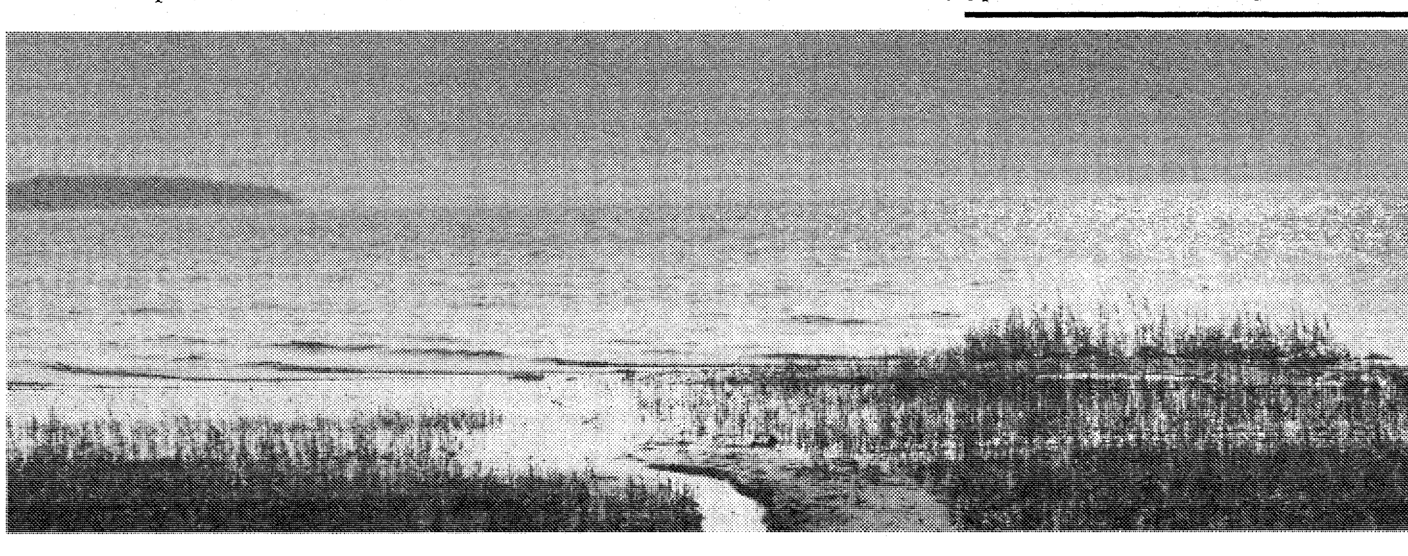
І знову весна. Дніпро розірвав зимовий панцир і крига попливла за течією до моря. На окремих крижинах чорніють рештки зимового життя, тепер уже зайві і недосяжні. Як в Україні, яка усе настійніше прокидається від багаторічного сну й скидає панцир байдужости... За потоком криги видніється маяк, покищо нечинний... Але вже ось-ось засвітиться його вогонь, вказуючи вірний шлях судноплавцям.

За два дні зійшла крига і сонце відбилося в чистому водяному безмежжі. Маленький струмок несе талі води, зливаючись з Дніпром, як і кожен з нас, мовби маленький струмок, зливається з Україною.

Отой острів, що бовваніє вдалині – що то? Може, символ діяспори, яку течія відокремила від берега, але залишила серед вод Дніпра, щоб і далі котилися до нього хвилі з козацької ріки?

Олександер Костирко

Про "Альманах УНС" — в Криму

Українська газета "Кримська світлиця" видрукувала повідомлення про "Альманах УНС на 1999 рік". Газета ознайомила своїх читачів із змістом альманаху, вмістила малюнок Івана Яціва з його обкладинки. Про цю публікацію сповістив нас кореспондент "Кримської світлиці" в Америці д-р Орест Попович.

НОТАТКИ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Карпатська Україна — славна сторінка нашої історії

20 березня нью-йоркське НТШ з ініціятиви своєї історико-філософської секції провело наукову конференцію, присвячену 60-річчю Карпато-Української держави.
Об'єктивна значущість березневих подій 1939 року в самому серці передвоєнної Европи ще довго спонукатиме істориків до все глибшого з'ясування тієї складної епохи, зв'язків між тогочасними інтеґральними причинами та їхніми наслідками.
У цьому ж випадку, як і личить ювілейним заходам, до дослідницького аспекту додався й емоційно-особистісний, оскільки майже всі доповідачі — сини Карпатської України, активні учасники Українського Ренесансу на Срібній Землі. Короткочасна, мов сонячний промінчик, невелика українська держава Европи назавжди увійшла в їхню долю, визначивши світоглядні переконання і напрям наукової та громадської діяльности.

Конференцію відкрив **заступник президента НТШ проф. Володимир Стойко**, колишній льві-в'янин, згадавши, як близько до серця брала українська молодь Львова закарпатські події, яку енергію вони вдихали в ідейне українство, яким чинником державно-політичної зрілости народу виказали себе.

Перший доповідач, **голова Карпатського Союзу Америки Михайло Шпонтак**, якраз і висвітлив поступ закарпатського українства збоку народних мас: усі найбільші організаційні акції були зустрічним рухом низів і провідництва, і в цій дуже повчальний, з погляду сьогоднішньої української ситуації, єдності відкривалися найефективніші способи розв'язання пекучих проблем життя — соціяльних, церковних, освітніх, мовних. Рядок з резолюції з'їзду народовецької молоді Закарпаття 2 липня 1934 року: „Закарпаття сьогодні належить до Чехо-Словаччини, однак ми, українська молодь краю, не завагаємося ні на один момент прилучити Срібну Землю до Українського Материка — Києва і Львова, як-но така можливість заіснує".

Доповідач підкреслив, що єдність народу і провідників у цілях і засобах дозволила здійснити ідейно-політичну революцію історичного значення: клаптик прадавньої Руси, протягом семи століть відірваний від етнічної цілости, за неповні 20 літ ідентифікував себе як земля українців. Цього феноменального висліду й сьогодні не хочуть взяти до уваги „об'єктивні" історики, які пишуть про „випадковий" характер „республіки одного дня".

Увиразненню політично-духовного портрета прем'єра автономної, а відтак президента незалежної Карпатської України Августина Волошина — народного керманича, церковного діяча, вченого, публіциста і письменника — присвятив свою доповідь **декан філософського факультету Українського Вільного Університету проф. Мирослав Лабунька**. Після загарбання Карпатської України гортистами д-р А. Волошин ще встиг, до своєї смерти від рук енкаведистів у 1945 році, багато доброго зробити в Празі, в УВУ — як його ректор.

Між іншим, проф. Лабунька деталізував цікаву сторінку українізації освітнього життя у міжвоєнному Закарпатті: ще у 1927 році місцеві просвітяни пропонували перенести УВУ з Праги до Ужгороду. Восени 1938 року цей проєкт знову актуалізується: до Хусту, столиці Карпатської України, готувалися переїхати з Чехії всі українські науково-академічні інституції , на основі яких мав постати Український державний університет з чотирма факультетами. Висловлене проф. Лабунькою припущення, мабуть, має підстави: ситуація на Закарпатті сьогодні була б цілком інщою — не було б проблем з мадяронством і москвофільством у Церкві, з політичним русинством, не було б спроб місцевих україножерів запрягти край до чужого воза — якби тоді, у 1927 році, УВУ переїхав на Закарпаття.

Доповідь неприсутнього на конференції **проф. о. Атанасія Пекара** прочитав о. Бернард Панчук. А. Пекар — видатний український богослов та історик Церкви і літургіки, автор багатьох наукових праць, зокрема „Про усамостійнення Мукачівської Епархії р. 1771" — а саме ця греко-католицька епархія була твердинею українства, засобом духовної єдности зі Львовом і Києвом. „Відокремивши Мукачівську епархію від Київської митрополії,— пише проф. А Пекар,— мадярські панівні кола змогли вповні контролювати церковне життя закарпатських українців, щоб їх чимскоріше перевести на латинський обряд, зробити з них мадярських патріотів".

Група доповідачів (зліва): д-р М. Лабунька, д-р О. Данко, д-р В. Маркусь, о. Б. Панчук, інж. М. Шпонтак, д-р О. Баран, д-р В. Стойко.

Від жовтня 1938 року, коли Прага, змушена несприятливими для неї обставинами, погодилася на повноцінну автономію Карпатської України, Греко-Католицьку Церкву очолив єпископ Діонисій Нярадій — і його діяльність також є добрим прикладом, як активно і плідно Церква може допомагати суспільству у розв'язанні не лише моральних, але й соціяльних проблем. Це була праця „в народі і для народу".

Д-р Осип Данко говорив про ролю Православної Церкви на Закарпатті 30-их років, її українізацію під впливом бурхливого національного відродження народних низів. Від самого початку минулого століття закарпатське православ'я пов'язало себе з москвофільством — це при тому, що до 1919 року в краї не було жодного росіянина. Після більшовицької революції в Росії двері перед білоемігрантами навстіж відчинив чеський президент Масарик. Цей ліберал-слов'янофіл і масон з його антикатолицькою політикою і гаслом „Геть від Риму!" був зацікавлений у посиленні москвофільського православ'я. Українське відродження впевнено відвойовувало й цей терен, хоч справа ускладнювалася тим, що закарпатське православ'я перебувало під юрисдикцією промосковського сербського Патріярхату.

Спроби унезалежнити Церкву, перевести її життя в автономне русло закінчилися розколом. Однак не ретроградним: перед виборами до Першого сойму Карпатської України в Хусті у лютому 1939 року відбулася церковно-православна конференція. Ось речення з її відозви до народу: „Дорогі браття і сестри, православні християни! Не забудьте, що православний українець — такий самий українець, як і греко-католик... Всі православні віддаймо свій голос за єдину листу Українського Національного Об'єднання!".

Багатозначну, аж до драматизму, тему „Карпатська Україна в контексті чеської політики" висвітлив **д-р о. Олександер Баран** з Вінніпегу. Це була політика гнітючого розходження між словами і ділами чеського уряду. Як відомо, діючи через впливову американську громаду закарпатців, Т. Масарик домігся „добровільного" входження краю у Чехо-Словацьку федерацію, абсолютно не сподіваючись, що Підкарпатська Русь от-от прокинеться до українства. Замість запевнити краєві конструктивну автономію, чехи взялися денаціоналізувати і соціяльно його експлуатувати. А це лише посилило опозицію закарпатців до Праги.

У виборах до чехо-словацького парляменту в 1937 році урядові партії дістали на Закарпатті тільки 36 відс. голосів — замість 64 відс. у виборах 1929 року. Тільки весною 1939 року, коли Німеччина відірвала від чехів Судети, Прага, щоб втримати у своїй обскубаній федерації словаків та українців, згадала про свої автономні обіцянки, і призначила для Карпатської Україні „свій уряд", покликавши до нього мадярських агентів. Поки це виявилося, ще минув без користи шмат часу. Отже, демократична федерація не здійснилася саме з вини „демократичної" Праги.

Щодо закарпатського українства, то воно не зреклося своєї автономістської льояльности, але водночас готове було рішуче діяти у власних національних інтересах — у межах можливого. Ширші міжнародні обставини були такими, що Карпатська Україна не могла втриматися ні як автономія, ні як самостійна держава. Проти орієнтованих на мирну працю українців діяли збройний мадярсько-німецько-італійський альянс, а також ворожа Польща. Однак чи проголошення незалежної Карпато-Української держави 15 березня 1939 року у тих неймовірно тяжких умовах можемо називати „помилкою", „політичною утопією"? Ні, це був яскравий, гідний вияв незнищенної української ідеї, духовний чин і стимул до дальшої національно-визвольної боротьби нашого народу.

Юридичний статус автономної Карпатської України висвітлив **проф. Василь Маркусь**, простеживши у своїй доповіді тернистий шлях, яким еволюціонували взаємини українських і словацьких автономістів з центральним урядом у Празі. Зокрема проф. Маркусь, аналізуючи відцентрові тодішні тенденції, переконливо показав, що хоч перемога нацизму в Німеччині та античеська Мюнхенська угода об'єктивно посприяли політичним домаганням карпатських українців і словаків, останні не опустилися до зловтіхи, і до кінця зберегли своє політичне обличчя гідним і незаплямованим.

Доповіді, при всій їхній виваженості, викликали багато важливих, проблемного характеру запитань, спроєктованих на сьогоднішню ситуацію у Закарпатській області України. „Свобода" шукатиме можливости повернутися до найактуальніших закарпатських тем.

Петро Часто

Допомога закарпатцям триває

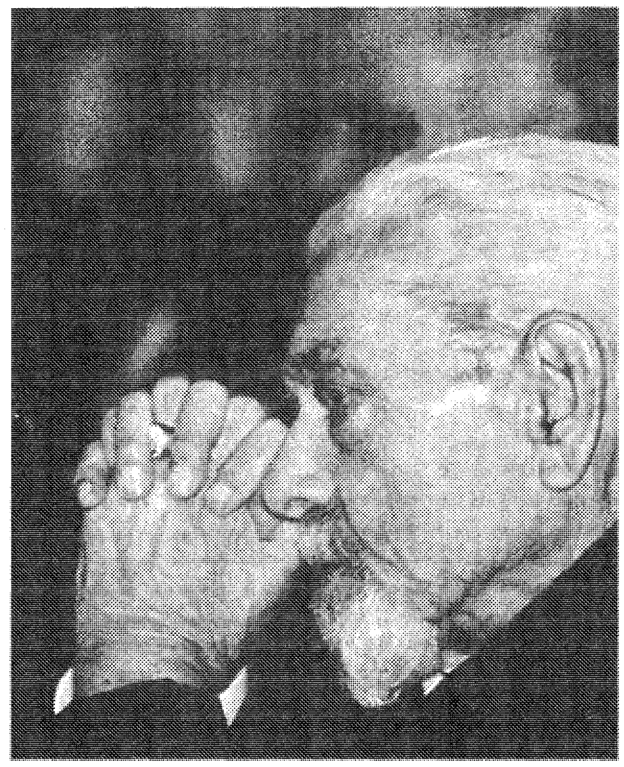
З радістю повідомляємо, що зібрані відділами УККА, ООЧСУ, та завдяки Українсько-Американській Гуманітарній Асоцiяції, яка заплатила за пересилання та цінну медичну апаратуру, відправлено три 40-футові контейнери до Мукачева в Закарпатській області. Два контейнери завантажено різним теплим одягом і взуттям, а один – медичними апаратами та іншими приладдями.

Управи УККА, ООЧСУ та УАГА висловлюють щиру сердечну подяку всім жертводавцям за їхнє зрозуміння потреби для потерпілих, як рівнож всім тим людям, що безвинагородно допомагали у збірці й запакуванні речей в контейнер.

Іван Буртик

ПОСТАТІ

Патріярх Мстислав

Хвилююче людське море на Софійському майдані в Києві 1990 року. Що почував тоді 92-літній дідусь, коли перед очима його стояв цей же майдан 1917 року, як він був ще юним хорунжим? Пролягла історична епоха відчужения, провалля і катастрофи XX віку.

Відступ, еміґрація, Варшава, Волинь. Опозиція в польському Сеймі. Потім війна і окупація. Арешт в сані вже єпископа Автокефальної Православної Церкви, і попри все – щаслива зоря, під якою народився в Полтаві 1898 року, в міцній і славній духовними традиціями родині Скрипників, хлопець Степан.

Хвилююче людське море голів і знамен у Львові восени 1990 року. Це місто не пам'ятає ще такої зустрічі – сотні тисяч народу! Що їх, православних, католиків, протестантів звело сюди? Надія на те, що цей худенький білий дідусь з палаючим поглядом стане їм духовним батьком, що всіх примирить? Чи взагалі надія на Бога і на доброго слугу Його?

Але ж вони почули вперше це ім'я зі злих фейлетонів про кар'єру небожа Симона Петлюри. Виховані на неґативних стереотипах, вони здебільшого не знали, що Петлюра був одним з найкультурніших людей свого часу. Але чомусь вірили в чудо, що має нарешті статися. Як вірили пожовклим сторінкам історії старого видання. Особливо повірили вони щирості старечого, але ще дужого голосу, звичного збирати і єднати громаду.

Дивне і незвичне враження справляв найвищий ієрарх Церкви своєю простотою. Простим людям здавалося, що він зовсім такий, як вони. Чиновникам здавалося, що його не страшно, і тому можна говорити все, що на язиці. Вищим державним урядовцям здавалося, що Церква повинна слухатись і схвалювати їхні мудрі рішення.

Але найгірше те, що „колишнім", які обрали собі широку й непочату релігійну ниву, здавалося, що старого Патріярха можна обманювати і використовувати зовсім безкарно, бо яка ж влада хапатиме їх за руку? Вершиною такої етики було рішення об'єднати без відома Патріярха очолювану ним Церкву з іншою Церквою і поставити його перед доконаним фактом.

Для совєтської людини це було в порядку речей: вона звикла до змішування понять, до приниження гідности, до партійного волюнтаризму. До того звикла, що чиновник навіть здивувався, коли почув, що Патріярх не прийняв. Здивувався і обиватель. Але не розгубився: він пустив чутку, що Патріярх не все може зрозуміти в такому вже віці... Та й не сам він діє, а під впливом намов...

На щастя, у нас неможливо так твердо приймати „остаточно правильні рішення", як це прийнято, наприклад, в Кремлі. У цій драматичній колізії між принципом і політичним резоном Патріярх залишився з принципом. Бо без того неясно, навіщо Церква.

Власне в цьому і полягала місія Патріярха – в країні, де не розуміють (і то не 70, а 370 років), що значить Церква для нації – поступово доносити до свідомости, що Церква представляє найвищу інстанцію на землі, що супроти мінливости сильних світу вона є і має бути єдиною і нерозмінною у своїй суті. Пояснювати посткомуністичним лідерам, що й тепер, як і колись, „без Бога – ні до порога". Переконувати їх, що Церква потрібна їм як духовна опора, як джерело сили, а не як інституція, яку можна використовувати в сезонних політичних цілях. Церква має вчити суспільство правдивости, порядности і чистоти. Вона має живити наші поняття про вищі цінності. Нарешті, Церква дає поняття про те святе, через що людина не може переступати.

Прямо чи не прямо, але словом і ділом Патріярх Мстислав доносив цю істину людям, що не були готові її зрозуміти й прийняти.

Це справді було понад людські сили. Саме ця непоступливість мала б переконати людей, що існують речі принципово істотні й принципово неприйнятні, а честь Церкви не можна розмінювати на жодну монету.

Але людям совєтського способу мислення легше припустити в людині психічне збочення, ніж непоступливість Принципу. Деякі навколоцерковні люди заводили навіть мову, чи доцільно було обирати Патріярхом митрополита з далекої Америки.

Минуло 5 років. Відсівається дрібна пам'ять про людські хиби і слабкості похилого віку, і вже чіткіше вимальовується профіль Патріярха. Зараз цілком очевидно, що у нас не було і не могло бути серед духовенства особи такої гідности. Були постаті імпозантні, були ті, що єдиним поглядом вказували підлеглим на їх місце. Але зовні доступної у спілкуванні, довірливої і скромної людини, в якій людям самим хочеться визнати природно Патріярха – такої постаті у нас бути не могло. Чому? На холодних вітрах часу козак полтавського роду вічно стояв в опозиції. До всіх політичних режимів, до земних владик, які вимагали служіння. Він гартувався у протистоянні!

Пригадується, один отець з УПЦ штучною українською мовою іронічно пояснював англомовні емблеми на листі з Бавнд Бруку, навіть не підозріваючи, що за цим стоїть український острів на Американському континенті, культурно-релігійний, видавничий осередок, з якого виходили найкращі в мовно-культурному відношенні видання релігійної, і не тільки релігійної, літератури.

Митрополит Мстислав, може, був єдиним з усіх ієрархів за океаном, що залишився духовно, культурно, мовно, передусім політично, невіддільним від України. Він завжди жив з нами. Він назвав свій острівець Українським Єрусалимом – Дай Боже нам колись створити такий Український культурно-релігійний центр у Києво-Печерській Лаврі. Він завжди був живим нервом того центру.

Патріярх Мстислав на десятому десятку приїхав до рідного краю, вже давно знаючи всіх чільних діячів української культури і політики. Але, на жаль, не знаючи тих неофітів з УАПЦ, що його щільно оточували... Патріярх був громадянином України куди більше, ніж деякі отці з київською пропискою. Але водночас був чужим, бо не міг зрозуміти, як можна так низько ставити цінності духовні порівняно з сьогоденними вигодами.

Свого часу всі серйозні українські газети опублікували заповіт Патріярха Мстислава. Але в марноті днів його не аналізувала українська преса. Тим часом цей документ великої ваги преса мала б постійно тримати перед очима суспільности, бо хто може зараз ще так говорити до народу? Особливо вражають там роздуми про дітей – беззахисних і обікрадених громадян землі нашої. „Не забувайте про дітей!"

Серед численних документальних стрічок про Патріярха Мстислава чи не найкраща харківська – за 1991 рік. Вона передає його зустрічі і виступи в атмосфері насторожено-напруженій, де він з'явився як постать з іншої плянети. Так і напрошується порівняння з якимось давнім образом, скажімо, Володимира Мономаха, що повчає сучасників, а може, більше майбутніх дітей.З роками ця велика постать XX сторіччя зростатиме в наших очах, як дивна ланка, що єднає зім'ятий ланцюг культури початку XX сторіччя з відшукуванням її слідів в кінці XX.

Зблизька ми не змогли оцінити і, як то часто буває, дивились і не бачили, слухали і не чули. Здалеку перший Патріярх Української Автокефальної Православної Церкви височіє як постать вчителя на довгі часи, що передавав заповідне і неминуще нам і тим, що прийдуть після нас.

Євген Сверстюк,
Київ

ЛИСТ З УКРАЇНИ

Брат по крові

У далекі 30-ті роки поїхав на заробітки до США мій батько Михайло Кулик, залишивши в с. Вислоку Великому на Лемківщині дружину і трьох маленьких дітей. Обіцяв вернутись, але там, за океаном, створив нову сім'ю – жінку, дітей, забувши про тих, кого лишив у рідному краю. Минали роки, виросли діти без батьківської опіки, від важкої праці померла моя мама, а згодом – сестра. Кілька років тому серед старих пожовклих паперів я знайшла адресу свого батька і написала йому листа в м. Ембрідж, Пенсильванія.

Через місяць отримала листа від незнайомої людини, яка назвалась братом по українській крові, доктором-дентистом Ярославом Микуловичем. Він написав, що мого листа дали йому перекласти з української мови на англійську американці, які поселились у будинку мого батька, який помер у м. Йонставн, Огайо. Десь там, можливо, живуть незнайомі мені, але рідні по батьківській крові брати і сестри.

Мій лист схвилював доктора Микуловича. Уже три роки триває наше листування. З нього я дізналася, що Ярослав походить із Львівщини, студіював дентистику в Німеччині і США, виховав п'ятеро дітей, які працюють в різних штатах Америки.

У процесі листування зрозуміла, що мій приятель, користуючись поетичним виразом М. Вінграновського, є людиною з колоска – шляхетною.

Батьки посіяли в його серці зерна християнського милосердя, любові до ближнього. Ці зерна доброти, християнської любови, посіяні батьками і вчителями Яворівської гімназії, він проніс через усе своє нелегке життя.

До речі, його батько пішов на фронт Першої світової війни замість свого батька, ризикуючи своїм життям. Бог зберіг життя милосердному синові, і він щасливо повернувся додому. Хто з нас може похвалитися такими дітьми?

Багато років доктор Микулович опікувався своєю вчителькою катехизи, монахинею, що проживала в Польщі. А тепер назвався моїм братом. Перший Різдвяний подарунок викликав у мене не тільки сльози радости, а й сльози пекучого болю від усвідомлення того, що незнайома людина стала мені ріднішою від рідного батька. Впродовж трьох років ця добра людина підтримує мене матеріяльно й морально.

Доктор Микулович – щирий українець. Знаходячись в чужомовному оточенні, не забув рідної мови, не розгубив її мовного багатства, добре знає клясичну українську літературу. Він глибоко переживає за долю України, бо йому „не однаково, як Україну злії люди присплять, лукаві...", сприяє поширенню української національної ідеї на сході України, посилаючи туди українські книжки, журнали, газети.

9 квітня моєму братові по українській крові доктору Ярославу Микуловичеві виповнюється 75 років.

Зичу йому міцного здоров'я на довгі і щасливі роки життя.

Низький уклін йому!

Антоніна Кулик
с. Оліїв, Зборівського району
Тернопільської области.

Ч.5

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Із Великодніми святами вітають усіх читачів
і їх батьків, і всі родини, і вчителів –
Українські Працівники Літератури для Дітей
і Молоді –
і „Веселка",
і Мишка-Гризикнижка,
і Динко зі Завриком,
і Боян з Бабусею.
Смачної вам пасхи, і багато-багато радости у цей
Великий День!

Роман Завадович

ВЕСНА І ВЕЛИКДЕНЬ

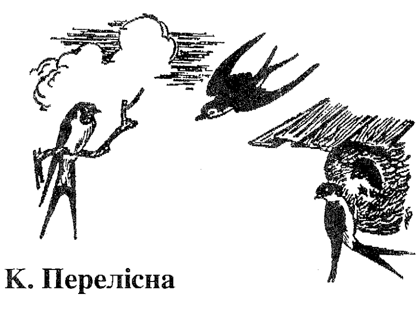
В садочку збираються діти,
Співають веселих пісень.
Що час розцвітати вже вітам
Пахучих черемх і вишень,

Що час щебетати пташатам,
Розносити втіху і сміх,
Що час вже Весні привітати
З Великоднем друзів своїх.

І слухають пуп'янки квітів,
Розплющують очі ясні –
Від них стає тепло-привітно
Довкола, по всій стороні.

А Сонце, хлоп'ятко русяве,
Мов зайчик, метке, молоде,
Князівну Весну поміж трави
По квітах за руку веде.

А дзвони дзвенять великодні.
І чути гаївку з гаїв:
То світлий Великдень Господній
Дитячий звеличує спів.

К. Перелісна

ЛАСТІВОЧКА
(Ілюстрація М. Бутовича)

– Ластівочко швидкокрила,
Звідки завітала?
„Із далекої чужини,
Де я зимувала".

– Ластівочко-щебетушко,
Де ж ти будеш жити?
„У гніздечку над віконцем,
Де маленькі діти".

Що Боянчик робив на Великдень?

Бабуня поїхала до тітки Соні (ви, читачі, пригадуєте Боянчика і його бабуню із минулих чисел „Веселки"?) – отож бабуня поїхала до тітки Соні на Великодні свята, а Боян з батьками остався. То ж коли бабуня повернулася і Боян знов прийшов до неї після школи, мав їй дуже багато чого розказувати! Ану, погляньмо, що він там записав?

„... У Квітну Неділю був з мамою й татом у церкві. Священик святив лозу-котики, і я дістав кілька прутиків і „набив" ними Орка і Любка з моєї кляси, і приказував: „Лоза б'є, не я б'ю, віднині за тиждень Великдень". Любко й Орко не гнівалися, бо це такий звичай, а я дуже не бив... Не міг бити, бо минулої неділі сповідався й причащався, і мушу бути чемний...

У середу помагав мамі пекти пасху з хрестиком із тіста на верху. Мама все робила, а я був чемний і сидів тихо, щоб тісто не перестало рости, якби я почав бігати й галасувати. Пасха вдалася, і мама мене похвалила.

У четвер написав три писанки: для мами, для тата і для бабуні. Для себе теж пробував, але збилася. Потім ходив до церкви на Страсті. Там було дуже багато людей і було дуже сумно, бо недобрі люди взяли Христа і розп'яли. Отець читав про це з такої великої книги, що зветься Є-ван-ге-ліє.

У п'ятницю ходив знов у церкву. Там обносили плащанницю (це слово знаю від отця на релігії), там був намальований Христос, дуже бідний, покалічений і змучений, і мені було жаль. Я був весь день дуже чемний і поскладав свої книжки та забавки, щоб був порядок на свята.

У суботу мама приготовила цілий кошик такого, що не можна було їсти: пасху, яйця, крашанки, ковбасу (ну й пахнула вона! Наш Мурко хотів її покуштувати, але я не дав, і мама мене похвалила). Там ще був солодкий корж, сир, масло, хрін, і свічка, щоб засвітити, коли будуть святити пасхи. Я сам світив – і було багато людей з кошиками, але мені здається, що в нас був найкращий. Я ще мав шоколядового зайчика і дав зараз, як його посвятили, Ромчикові з другої кляси. Його мама хвора, в лікарні. Він мав у кошичку лише куплену булку і ніщо більше. Мені жаль зайчика, але Ромчика ще більше.

У неділю му встали ранком, я вдягнув вишивану сорочку від бабуні і ми пішли до церкви. Ще навіть не було ясно, але пташки вже співали. В церкві було багато світла, і священики мали вишиті ризи, і всі співали, що „Христос Воскрес". І всі раділи і цілувалися, і бажали одні одним „Веселих свят". І я теж радів.

А в понеділок ми змовилися з татом, і тато дістав пляшечку запашної води, і ми зненацька окропили нею маму. Було дуже смішно, але мама не гнівалася, бо це був обливаний Понеділок, і так завжди роблять, бо тоді вода, кажуть, дуже здорова та дає радість. Тому мама навіть не гнівалася на нас.

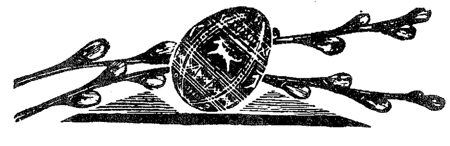
У вівторок, після Служби Божої, всі діти з нашого новацького гнізда виводили гагілки перед церквою. Я був „жучком". Мене водили по сплетених руках новаків, аж поки я впав. Але навіть не плакав, хоч на коліні добрий синець...

У неділю був у школі великодній концерт. Старші учні дуже гарно співали і грали на бандурах. А я говорив віршик, і пані вчителька похвалила мене, що я добре говорив. Цей віршик був дуже гарний, його написав Тарас Шевченко, той, що його ми шанували у березні. Я знаю ще цей віршик і зараз перепишу його бабуні:

„На Великдень на соломі
Проти сонця діти
Грались собі крашанками
Та стали хвалитись
Обновами. Тому к Святкам
З лиштвою пошили
Сорочечку, а тій стяжку,
Тій стрічку купили.
Кому шапочку смушеву,
Чобітки шкапові,
Кому свитку. Одна тільки
Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукава.
„Мені мати купувала".
„Мені батько справив".
„А мені хрещена мати
Лиштву вишивала".
„А я в попа обідала" –
Сирітка сказала".

Коли я говорив, то Славкова мама чогось почала плакати, хоч вона вже не маленька. Спитаю в бабуні, чому вона плакала – бабуня все знає! Я тільки спитав маму, чи якби в нас була сирітка, чи ми запросили б її на обід на Великдень. Мама сказала, що так, але в нас усі діти мають батьків. Це в Україні сьогодні багато дуже бідних сиріт. А потім мама якийсь час нічого не говорила, тільки вела авто. А коли ми приїхали, я сказав мамі:

– Якби так наш рій склався і вислав дарунок тим сиріткам в Україну?", – а мама дуже зраділа і сказала, що саме потелефонує до братчика гніздового і поможе збирати дарунки. І тоді всі ми раділи, і бабуня теж буде радіти, коли це прочитає, коли приїде від тітки Соні.

Ярина Зоряна

ЩОБ ВСІМ ВЕСЕЛО БУЛО!

Прийди, весно, я чекаю,
За тобою заглядаю...
І мій братік Маркіян,
І Тарасик, і Богдан.

Не забудь принести квіти
Ще й пташата розмаїті,
Що цвірінькати все будуть,
Нас діток раненько збудять.

Цвірінькають пташата
З верхів дерев, де крісла́та
Верба росте над поточком,
Там, де хата на горбочку.

Прийшла весна, сонце світить,
Радіють тим малі діти,
Прийшла в місто і в село,
Щоб всім весело було.

„ВЕСЕЛКА" — сторінка для дітей.
Редагують: Українські працівники літератури для дітей і молоді.
Редакційна Колегія: Леся Храплива-Щур, Олександра Ковалик, Валентина Родак, Леся Шанта, Дарія Криштанович-Бродгед, Віктор Павленко, Петро Цехош.
Листи та матеріяли надсилати до редакції „Свободи".
Заставка-наголовок і віньєтки Оксани Бошко.

УПЛДМ
СЕРЦЕ і КНИЖКА

Мал. Е.Козак

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Вечір сонати в УІА

Заходом Рочестерської Істман Скул оф Мюзік та з фінансовою допомогою Мартіна Мессінджера, в суботу, 20 березня, відбувся в Українському Інституті Америки дебют української скрипачки Соломії Сороки та піяністки Ірини Портенко. Соломія та Ірена – заавансовані музики, завоювали показні осяги та нагороди на конкурсах імени Прокоф'єва та „Золота осінь". В програму входили складні твори скрипкової літератури. Соната для скрипки – сольо бельгійця Ежена Ізая – мала всі властивості досконалого виконання. Також показовою точкою були „Картини з життя готелю" угорця Єно Губая, які іскрилися романтичним блиском. Решта програми становили камерні сонати для скрипки й фортепіяно, починаючи „Диявольськими трелями" італійця Джузеппе Тартіні, „Другої сонати" Мирослава Скорика та, на закінчення, „Сонати А-дур" француза Сезара Франка, в яких піяністка Ірина Портенко мала рівнорядну, а в двох останніх творах навіть домінантну ролю, яку дуже успішно виконала.

У творі Тартіні скрипалька мала досить відваги і здисциплінованої концентрації на подолання скомплікованих сеґментів з подвійних тонів, з трелями включно. В її грі подекуди трапляється нервове вібратто,і якщо вона потрафить це опанувати, тоді не буде перешкоди їй увійти до кляси визначних артистів.

Богдан Марків

НОВІ ВИДАННЯ

Лінґводидактика – важливий розділ освіти

У Києві вийшов друком навчальний посібник досвідченого педагога і науковця Ганни Онкович „Українознавство і лінґводидактика", (Видавництво „Логос", Київ, 1997 р.).

Кожен новий аспект українознавства розсуває горизонти і демонструє нові грані життя древньої та високої української цивілізації, своєрідність культури, красу української мови. Книга Ганни Онкович стосується окремого, нібито суто „цехового" аспекту життя освітянської практики.

У посібнику розглядаються чотири складові мовознавчої дидактики: це персоналії, тобто люди, що життям, творчістю виразно уособлюють українську націю; фразеологізми як образний знак багатства мови; найбільш характерні слова, котрі конденсують у своєму змісті культурологічні знання, сприяють яскравому висвітленню образу України та її народу.

Розглянуто також ролю періодики як феномену національної культури. Причому кожен розділ побудовано своєрідно й до кожного додано низку неординарних практичних рекомендацій. Ці рекомендації не претендують на те, щоб стати законом, ба навіть трафаретом для бездумного запозичення. Розраховані вони на стимулювання творчої активности як носіїв знань – вчителів, викладачів, — так і „споживачів" – учнів, студентів, чужинців, що прагнуть через знання мови прилучитися до життя України.

Так, у розділі „Персоналії – мовні знаки національної культури" авторка спирається на проведені в Україні дослідження-тести: хто саме найбільше уособлює своїм життям таке вагоме поняття, як Україна. Звичайно, чільні місця в цих тестових списках посідають Тарас Шевченко та Леся Українка. А далі низка імен, серед яких – національні герої та державні діячі, письменники, митці. Авторка доводить, що подібне тестування може стати певним провідником у навчально-виховному процесі, показати, на чому слід зробити наголос під час складання навчальних програм, плянів випуску літератури, тематики засобів масової інформації.

Розглядаючи тему „Фразеологізми як національно-культурний компонент українознавства", Онкович коментує її зразками суто українських усталених висловів, з прислів'ями та приказками включно. На цьому матеріялі пропонується ряд практичних завдань щодо активізації мови.

Найґрунтовніше, на нашу думку, розроблено розділ „Словотема як конденсат культурологічних знань і підходи до його активізації". Беручи за приклад слово „хата", Ганна Онкович показує його значення в навчальному процесі впродовж усього періоду оволодіння мовою. Наведені численні приклади вживання слова „хата" в художній літературі – від клясичної, де за взірець правлять твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, до сучасної, де подано зразки творчості ще не так давно заборонених поетів, зокрема Василя Симоненка та Василя Стуса.

Безперечно, цікавий також розділ, присвячений періодиці. Вкорінилася думка, нібито продукція засобів масової інформації, надто періодики, – то метелики-одноденки, не варті уваги з точки зору збагачення мови, поглиблення мовознавчих знань. Онкович доводить, що періодична преса не тільки є зразками сучасної мови, а й вагомим аспектом національної культури.

Звичайно, праця – одна з перших спроб узагальнити методи лінґводидактики – не позбавлена певних недоліків. Вона дещо переобтяжена, на мою думку, вузькопрофесійною лексикою, що до неї деінде потрібен тлумачний словник і додаток. Складається враження, що тематика не завжди дібрана з точки зору першочерговости й вагомости, мабуть, з особистих уподобань. І все ж це той випадок, коли в краплині відбивається море такої важливої частини українознавства, як дидактика, тобто теорія навчання і виховання на тлі лінґвістики – науки, що вивчає мову – основний компонент і фундамент формування нації. Тому й раджу працівникам закладів українознавчої освіти звернути увагу на цю книжку.

Д-р Євген Федоренко

Як у казці: учитель танцю ... воскрес для учня

Цікаво і зворушливо в газеті „Кіровоградська Правда" (20 жовтня 1998 року) описує Людмила Момот в статті "Нема пророків у своїй вітчизні" приїзд гостей з-за океану, з далекої Філядельфії, – представників українського танцювального ансамблю „Волошки". Художній керівник Тарас Левицький, директор школи танців при цьому ансамблі Ніна Прибольська, балетмайстер Олег Гудим'як приїхали, пише Л. Момот, „щоб побачити, почути живу легенду українського танцю – пана Кривохижу, мати можливість поспілкуватися з ним, розповісти, як багато він і його „Ятрань" значать у їхньому житті".

Дійсно, танцювальний ансамбль „Ятрань", виступаючи у Філядельфії ще в 1977 році, зачарував 16-літнього тоді Тараса Левицького до тієї міри, що він вирішив... танцювати, і опинився у „Волошках" – тоді під проводом Зої Корсунь. „Так почалася його робота серця, яка у ньому, американцеві з народження, пробудила дух предків української землі", – пише Л. Момонт. Але, окрім танців, молодого Тараса турбувала доля „Ятраня" і художнього керівника Анатолія Кривохижі, якого совєтські можновладці, після повернення з турне по Америці, почали переслідувати за розвиток українського танцювального мистецтва, усунули з керівного становища. Згодом в американській пресі появилася ще сумніша вістка – Кривохижа помер, і це дуже засмутило Тараса.

З любови до народнього танцю Т. Левицький добивається щораз кращих успіхів у танцювальній техніці, а згодом стає мистецьким керівником ансамблю „Волошки". Його товаришка з дитячих літ Ніна Прибольська сказала про нього: „За що б він не брався, робив це на дуже високому рівні. Тарас, маючи досвід співпраці з Олегом Гудим'яком, який донедавна танцював у львівській „Галичині" і є, таким чином, безпосереднім носієм українського танцю, розумів, що „Волошки" будуть справжніми, якщо з ними і далі співпрацюватимуть відомі хореографи з України".

Маючи нагоду познайомитись в Америці з Мирославом Вантухом, художнім керівником державного академічного ансамблю танцю України імені Вірського, Тарас попросив у нього нових танцювальних композицій для „Волошок", на що той погодився. Однак, з невідомих причин, М. Вантух передав цю справу своєму другові, який своєчасно не зміг виконати обіцяного завдання і повідомив про це факсом. „Коли я отримав той факс і побачив підпис, оторопів: хто це? – розповідає Левицький. – Не глянувши на годиника, я кинувся до телефона. Це він, Анатолій Кривохижа! Живий!" Обидва були невимовно зворушені. Особливо А. Кривохижа був схвильований тим, що про нього і „Ятрань" пам'ятають в Америці, хоча брехливі вістки про нього таки дошкульно вразили. Домовились зустрітися в Кіровограді.

Філядельфійські гості, перебуваючи два дні в хореографічному комплексі Анатолія Короткова, в якому працює його „Пролісок", були захоплені тим, що побачили, бо не могли собі навіть уявити, що таке взагалі можливе саме тепер, коли Україна переживає економічну кризу. Діставши програми, пляни, методики, якими користуються в хореографічному комплексі, вирішили робити все це у себе. Домовилися також про обмін викладачами, учнями, спільні семінари. „Нам так хотілося б об'єднатися з вами в творчості!" – заявив Т. Левицький.

Дещо песимістично звучить в кінці статті Людмили Момот її примітка: „Проводжаючи гостей, я ще раз позаздрила їм: вони таки збережуть український танець і українську культуру. А ми?.."

А ми в Америці ставимо також не надто потішаюче запитання: „Чи буде українська діяспора в році 2020?" Та все ж таки не можна зневірятися. Наші досягнення мусимо поширити, поглибити і спільними зусиллями послідовно йти до визначеної мети, саме тоді, коли на зміну старшим приходить молодше покоління і тут, і там.

Зенон Чайківський

Г. Удовенко в Нью-Йорку: зустріч в Народному домі

(Закінчення зі стор. 1)

Генадій Удовенко розпочав свій виступ словами: "На похорон Чорновола люди з'їхалися дослівно з усієї України. Такої маси народу в Києві новітня історія України, мабуть, ще не знала".

Очевидець трагедії, що сталася тієї трагічної ночі на бориспільській дорозі, Удовенко розповів про деталі автокатастрофи та відповів на численні питання в кінці свого виступу. Головну ж увагу у своєму слові до української громади Нью-Йорку гість приділив висвітленню політичної ситуації в Україні напередодні виборів. Реєстрація кандидатів на президента, яка має відбутися 4-5 травня, покаже всю гостроту боротьби за цей високий пост. Адже для кандидатури потрібно зібрати один мільйон підписів, а це справа нелегка у сьогоднішній зневіреній Україні. Потенційними кандидатами на пост президента Г. Удовенко назвав Л. Кучму, В. Симоненка, Н. Вітренко, О. Мороза, О. Ткаченка, Є. Марчука та себе. Торкаючись проблем Руху, доповідач сказав, що децентралізація партії значно послабила її, що стало на руку лівим силам.

Економічна ситуація в Україні залишається тяжкою, що у великій мірі пояснює тенденцію до старих форм і вступ до МПА СНД. Сам факт приєднання України до Міжпарляментської асамблеї СНД Г. Удовенко вважає протизаконним, зараз Конституційний суд розглядає можливості його скасування.

На закінчення гість відповів на багато запитань, в тому числі й про ставлення України та його особисто до акції НАТО в Югославії. До цього питання, зокрема, додав і Володимир Єльченко у своєму короткому слові. Він вияснив, що чутки про те, що Україна підтримує Росію у конфлікті з Косово, безпідставні. Україна займає свою власну позицію у цьому питанні.

Присутні довго не відпускали Генадія Йосиповича, кожному хотілося не тільки задати йому те чи інше питання, а висловити свої слова пошани й підтримки, а то й просто потиснути руку.

Характерно, що в залі було дуже багато молоді з новоприбулих, що дало підстави для ведучого цієї зустрічі Ігоря Длябоги сказати про своє спостереження, що нам нема причин боятися, що спадкоємність поколінь еміґрації буде перервана, якщо прибулі з України так активно відвідуватимуть усі наші громадські події.

Наш кор.
Фото Р. Ковби.

Багатьом хотілося поговорити з Генадієм Йосиповичем і після завершення зустрічі.

Ці молоді люди ніколи не пропускають нагоди відвідати імпрези, які проходять в українському Нью-Йорку. От і цього разу прямо з церкви, з гілочками свяченої верби вони прийшли до Українського Народного Дому на зустріч з Г. Удовенком. Всі вони новоприбулі. Найдовший іміґраційний досвід у Богдана Угрина – в 1990 році він приїхав до Канади, а три роки тому перебрався до США. Богдан є душею організованого життя новоприбулих на Лонґ Айленді. Галя Сорока і Андрій Лехкий (крайній праворуч) обоє різними шляхами приїхали із Львівщини три роки тому, а Тарас Гончарик з Дрогобича лише півтора року в Америці. "У нас на Лонґ Айленді проблема третьої і четвертої хвиль уже вирішена,– весело говорить Б. Угрин.– Ми охоче відвідуємо все, що діється в громаді, і всіх запрошуємо на вечори, які організовуємо ми".

Сучасні проблеми...

(Закінчення зі стор. 11)

бутнє. До сих пір всі країни, яким надав позики Міжнародний валютний фонд, – сказав рабин, – повипливали на поверхню "животом догори", – всі, за винятком України. Україна виконала більшу частину умов МВФ і все ще не потонула. Але варто подивитися на Бразилію, Росію, Румунію, Білорусь, – всі вони свого часу отримали позики від фонду, всі вони намагалися виконувати вимоги фонду, всі вони в кінці кінців були змушені оголосити себе неспроможними сплачувати борги.

Яків Бляйх багато говорив про сучасні проблеми єврейської громади в Україні, де, за різними оцінками, мешкає понад 300 тисяч євреїв. Щороку до Ізраїлю виїжджає по 20 тисяч осіб. Однак виїзд єврейства припинився б із покращенням економічного становища України. Протягом останніх десяти років в Україні активно діяло 350 єврейських організацій. Сьогодні існує чотири загальнонаціональні організації українських євреїв: Єврейська рада України, Асоціяція єврейських організацій України, об'єднання релігійних організацій та Всеукраїнський єврейський конгрес. Щойно створюється всеохопна представницька Конфедерація євреїв України. Вона покликана представляти всіх євреїв України на політичному і громадському рівні в Україні і на міжнародній арені. Крім цього, існує і активно діє біля тридцяти служб суспільно-економічної допомоги євреям в Україні, які фінансуються за гроші єврейської діяспори та із компенсації від уряду Німеччини. Ці служби допомагають близько 100 тисячам українських євреїв старшого віку. Вони часто працюють в тісному контакті із іншими урядовими соціяльними службами, навчаючи їх новим формам опіки. Рабин Бляйх назвав ці програми чи не найуспішнішою формою суспільної діяльности українських євреїв. Сьогодні в Україні діє шістнадцять єврейських шкіл повної форми навчання, дванадцять із них фінансує, принаймні частково, держава. В них навчається понад п'ять тисяч дітей. У єврейських школах Києва, роботою яких керує рабин Бляйх, всі урочисті заходи починаються зі співу національного гимну України. В Сполучених Штатах – це звичайна річ, а в Україні – щось унікальне. Викладання у єврейських школах Києва ведеться українською мовою. Так само, як і в інших єврейських школах на захід від столиці. На схід – викладання йде російською, хоч українська мова є обов'язковим предметом. В Києві існує також єврейський Університет Соломона, фінансований єврейською спільнотою, в якому більшість студентів – не євреї. Об'єднання єврейських релігійних організацій всіляко сприяє впровадженню предметів про громадянське суспільство і засади демократії в середніх школах України.

На думку Бляйха, створення потужного лобі у Вашінгтоні – найважливіша річ для України. Покищо такого лобі немає. На питання кореспондента "Свободи" про те, чи намагався рабин Бляйх використати вплив могутнього єврейського лобі у Вашінгтоні для збільшення допомоги США Україні, Яків Бляйх сказав, що таких кроків не робилося. Українці, на його думку, самі повинні організувати у Вашінгтоні потужне лобі – домагатися допомоги для України є завданням українського, а не єврейського лобі. Завдання української діяспори в США полягає в тому, щоб змусити політиків прислухатися до її голосу.

Юрій Шевчук

НЕЗГЛИБИМЕ ...

(Закінчення зі стор. 1)

Всемогутній, Цар Вселенної підніс нас – немічних сотворінь – до гідности Божих дітей. На віки вічні ми не зрозуміємо цього таїнства Божої Любови і на віки вічні не зможемо належно подякувати Йому за таку безмежну Любов.

Христос Спаситель також навчив нас прославляти Бога Отця словами: „Отче наш, що єси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі" (Мат 6:9–10). Сповняючи Божу волю на землі, ми справді прославляємо нашого Бога Отця, що на небі. Бо сповнення Божої волі – це мета нашого туземного життя. Хто совісно сповняє Господню волю, заховуючи Божі заповіді, той може радіти у Світлий Празник Христового Воскресіння. Ісус Христос прославив Бога Отця на землі сповненням волі Небесного Отця. „Їжа моя – волю чинити Того, Хто послав Мене, і діло Його довершити", – каже Христос (Іван 4:34).

Тож в цьому році прославляймо Бога Отця. „Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним" (Іван 3:16). Нехай же Христос Спаситель провадить нас усіх до Бога Отця, і нехай Пресвята Божа Мати, яка покірними словами: „Ось я, Господня слугиня: нехай зо мною станеться по твоєму слову" (Лука 1:38) дала свою згоду всеціло сповняти волю Божу, – допоможе нам совісно сповняти Господні заповіді.

Хай Воскреслий Спаситель сповнить ваші віруючі душі таким миром і такою радістю, якими були сповнені душі і серця Христових апостолів в день Христового Воскресіння! Благословення Господнє на вас!

† Михаїл Вівчар, ЧНІ,
Епарх Чикаґський
† Інокентій Лотоцький,
Єпископ-емерит

Дано в Чикаго, 25 березня 1999 року,в Празник Благовіщення Пресвятої Діви Марії

ВЕЛИКОДНІЙ...

(Закінчення зі стор. 1)

всій Україні буде дякувати Богові за дар незалежности – дякуватиме українськими молитвами, українською мовою, ми будемо радіти з приводу підвищення життя наших братів і сестер на Батьківщині.

Ми – 20 мільйонів українців, які проживають поза межами України, мусимо всіма силами допомагати процесові воскресіння нашого народу – головно духовному його воскресінню. Бо тільки наша спільна дія, наші з'єднані старання, наші об'єднані молитви приведуть Батьківщину до кращого майбутнього.

У Великодні Свята, коли все живе прославляє Воскреслого Спасителя, ми зокрема дякуємо Господеві за Його піклування. Торжество Христового Воскресіння дає нам надію на повне, неминуче і незворотнє воскресіння України!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

Президія Секретаріяту
Світового Конґресу Українців

Бібліотека – наслідок зусиль

Вже шість років плідно працює наша наукова бібліотека, яка постала з надісланих д-ром Євгеном Федоренком (від імені українознавчих інституцій) книжкових та періодичних видань діяспори.

Бібліотека налічує понад 12 тисяч назв, а посилки все надходять і надходять, на нашу й усієї педагогічної громадськости радість. Одержані від діяспори видання студіюють не лише науковці Інституту, а й аспіранти, студенти, ліцеїсти, вчителі Києва та інших міст України, ними користуються всі катедри Національного університету, інших навчальних закладів.

Крім того, з одержаних книжок (подвійних примірників) наукова бібліотека Інституту зформувала багато „бібліотечок українознавства", якими поділилися з Національною бібліотекою ім. Вернадського, парляментською та Історичною бібліотеками, катедрами українознавства негуманітарних інститутів та багатьма іншими. Всі вони складають щиру подяку УВАН у США, НТШ, УНСоюзові та іншим інституціям і особам, книжки яких є в бібліотеці.

Дбаючи про розвиток науки українознавства, ми створили алфавітний та систематичний каталоги: 12 тисяч карток віддзеркалюють не лише окремі видання, а й українознавчі статті, бібліографічні видання та публікації, матеріяли до впровадження українознавства в навчальний процес.

Чільне місце тим посідає теорія і практика, багатий українознавчий досвід діяспори, зокрема Шкільної Ради УККА під керівництвом д-ра Є. Федоренка, шкіл українознавства в діяспорі та ін.

Ми також створили картотеки персоналій, тематичні та систематичні картотеки з українознавства. Розкрито зміст збірників УВАН „Слово", хрестоматій критичних матеріялів, альманахів УНСоюзу, Енциклопедії Українознавства та ін. Працівник бібліотеки Людмила Кирик описала зміст журналів „Сучасність", „Визвольний шлях" за всі роки видання, розкрито зміст українознавчих журналів 20-30-их років.

З участи бібліотеки видано три бібліографічних покажчики: „Українознавство в системі освіти", „Українознавство в системі освіти і виховання", бібліографічні матеріяли, присвячені акад. Петрові Кононенкові, готується покажчик праць д-ра Євгена Федоренка та інших визначних українознавців.

В особі д-ра Євгена Федоренка низько кляняємося усій західній українській діяспорі, яка так шляхетно допомагає нам розширювати українознавчі обрії для наступних поколінь!

Лідія Маляренко,
завідуюча науковою бібліотекою
Інституту українознавства, м. Київ

„Ми готові...

(Закінчення зі стор. 8)

трохи недовірливо, але з часом люди позвикали та полюбили хлопців. Легіонери допомагали населенню зрозуміти злі наміри брунатно-червоних загарбників. На своїх постоях хлопці завжди старалися нав'язувати контакти з місцевим населенням. Крім того, „Ролянд" обороняв селян перед сваволею п'яної румунської солдатні. „Ролянд" майже наступав на п'яти німецьким військовим частинам, бо совєтська армія втікала на схід. З часом німці відчули наше незадоволення їхньою поведінкою, і їхнє ставлення до нас змінилося. Прийшов наказ з Берліну розв'язати „Ролянд", перевезти до Відня і там хлопців демобілізувати.

Подібна історія стрінула і другий легіон, „Соловейки". Але його командир сотник Шухевич наперед розгадав хитрий плян ґестапо, своєчасно втік з потягу і так врятувався. Не цілий „Ролянд" вернувся до Відня. Деякі потрапили в ряди УПА, Української Дивізії, а кількадесять студентів відправлено, як перекладачів при військових і адміністративних німецьких урядах в Україні. Вони дальше рятували наших людей та по можливості їм помагали. Демобілізовані у Відні вояки „Ролянду" продовжували свої студії. І сьогодні ще живі сиволосі могікани з-під стягу „Ролянда" далі мріють, як колись, про Україну та її кращу долю. Бо хоча Господь врятував нас та дав можливість жити в добробуті, та наше серце назавжди там, на рідних землях України.

Д-р Володимир Боднар

Табори і майстерні на Союзівці влітку 1999 р.

ТЕНІСОВИЙ ТАБІР

від неділі, 20-го червня, до четверга, 1-го липня

Хлопці і дівчата віком 12-18 років.
Харчування і нічліг, оплата за дитину
для членів УНСоюзу – 300 дол. ;
для нечленів – 350 дол. .
Тенісова оплата для учителів – 75 дол. від дитини.
Інструктори: Зенон Снилик, Юрій Савчак та інші.
Приймаємо не більше, як 60 учасників!

ТАБІР ДЛЯ ХЛОПЦІВ І ДІВЧАТ

від суботи, 10-го липня, до суботи, 24-го липня

Відпочинковий табір для хлопців і дівчат віком 7-12 років. Прогулянки, плавання, ігри, українські пісні і фольклор під безперервною опікою.
Харчування і нічліг – оплата за дитину:
для членів УНСоюзу – 225 дол. на тиждень
для не членів – 275 дол. на тиждень.
Додаткова оплата для опікунів/інструкторів:
– 30 дол. на тиждень від дитини.
Приймаємо не більше, як 45 учасників!

ТАБІР ДОШКІЛЛЯ ПЕСИКА „ЧЕМНОГО"

від неділі, 18-го липня, до суботи, 24-го липня

Призначений для англомовних діточок від 4-6 років для навчання про українську батьківщину. Реєстрація/оплата для опікунів 75 дол. від дитини якщо родичі перебувають на Союзівці. Реєстрація/оплата для опікунів 125 дол. від дитини якщо родичі не перебувають на Союзівці.

МАЙСТЕРНЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ

від неділі, 8-го серпня, до суботи, 21-го серпня

Традиційні українські народні танці для початкуючих, середніх та заавансованих танцюристів, харчування і нічліг – оплата за дитину:
для членів УНСоюзу: – 325 дол. за повний навчальний час
для нечленів – 375 дол. за повний навчальний час.
Оплата за викладачів – 200 дол. від дитини.

Інструктор: Рома Прийма-Богачевська.
Приймаємо не більше, як 60 учнів, мешкаючих на Союзівці і 10 учнів доходящих. Нікого не приймаємо на менше, як два тижні без дозволу Р. Прийми-Богачевської.

Зголошення до всіх таборів і майстерень треба робити заздалегідь. Місця надається згідно із зголошенням та одержанням 25 дол. завдатку від дитини/від табору. Побираємо оплату в сумі 75 дол. за реєстрацію і опіку інструкторів від дитини/від табору (крім табору дошкілля „Чемного"), які перебувають поза межою Союзівки. Завдаток стосується до цієї суми.

Український Народний Союз не дискримінує нікого на підставі віку, раси, релігії, статі чи кольору шкіри.

Оплату за харчування і нічліг можете вирівняти банковою кредитною карткою, чеком, або готівкою. Оплату за викладачів та опікунів треба вирівняти чеком на Союзівку – Таборова оплата. Наша оплата є цього року дещо підвищенна з огляду на значно вищі кошти забезпечення таборів.

Вимагані всі необхідні медичні довідки і листи-дозволи мусять бути доставлені Союзівці не пізніше, як три тижні перед початком табору, інакше дитина стратить місце в таборі. Не дозволяється жодних виїмків, згідно з вимогою Відділу Здоров'я стейту Ню Йорк.

СПОРТ

В УКРАЇНІ

Перед півфінальним поєдинком „Динамо“ – „Баварія“

7 квітня ц.р. на київському Олімпійському стадіоні відбудеться півфінальна зустріч за Чашу Ліґи Чемпіонів Европи, в якій зустрінуться „давні знайомі“ – чемпіони України, футболісти „Динамо“ з чемпіоном Німеччини – командою „Баварія“.

Дізнавшись про результат жеребкування, проведеного в Швайцарії, почесний президент київського „Динамо“ Григорій Суркіс сказав: „Ми радше бажали б першу зустріч відбути на виїзді. 25 років тому ми довели, що можемо встояти проти німецької „машини“, і тоді виграли Суперчашу Европи. Моя інтуїція підказує, що це буде надзвичайний поєдинок“. Відповідаючи на запитання журналістів, чи він, Суркіс бажав би мати в „Динамо“ таких футболістів, як Еффенберґ і Маттеус, Суркіс, у свою чергу, запитав, чи „Баварія“ бажала б мати Лужного.

А ось думка представника „Баварії“ Карл-Гайнц Руменінґе: „Ми повинні бути задоволені жеребкуванням, особливо тим, що перша гра відбудеться в Києві. Але ми мусимо бути дуже обережними. Вони щойно вивели з гри попереднього чемпіона.

Ми бажали грати з „Динамо“, хоча знали, що воно має найкращого в Европі нападника – Шевченка. Але ми маємо сильну оборону. Я думаю, у фіналі все таки зустрінуться „Баварія“ – Манчестер Юнайтед. Одначе жодний із них легкого ходу до фіналу не буде мати“.

В десятці кращих

Чемпіонат світу з фігурного ковзання на льоді, що відбувся у Гельсінкі, приніс усі золоті медалі спортсменам Росії, причому солістка Марія Бутирська здобула вищу нагороду вперше в історії цього виду спорту в Росії і СССР. Варто зазначити, що українські спортсмени ввійшли до десятки кращих. Серед танцювальних пар Олена Грушина і Руслан Гончаров посідають восьме місце, серед солісток Олена Ляшенко на восьмому місці, Юлія Лавренчук — на дев'ятому.

Найсильніші – в Києві

У Києві відбувся турнір силових триборців за програмою Всеукраїнських літніх спортивних ігор. Його переможцями в різних вагових категоріях стали переважно кияни — брати Соловйови (Дмитро, чемпіон Европи і віце-чемпіон світу, на турнірі встановив три національні рекорди — 320 кг, 225,5 кг і 835 кг, Олексій — чемпіон Европи і світу, на 100 кг випередив свого суперника Михайла Старова), Віктор Налєйкін і Сиражутдін Базаєв. В жіночому турнірі перемогла киянка Вікторія Посмітна.

Кращі плавці світу – з України

Чемпіонат світу з плавання у Гонконґу минулого тижня приніс Україні дві золоті медалі. Дмитро Краєвський став першим у плаванні на 50 м. клясичним стилем (27,40), Яна Клочкова перемогла на дистанції 400 м. змішаним стилем (4,32,32).

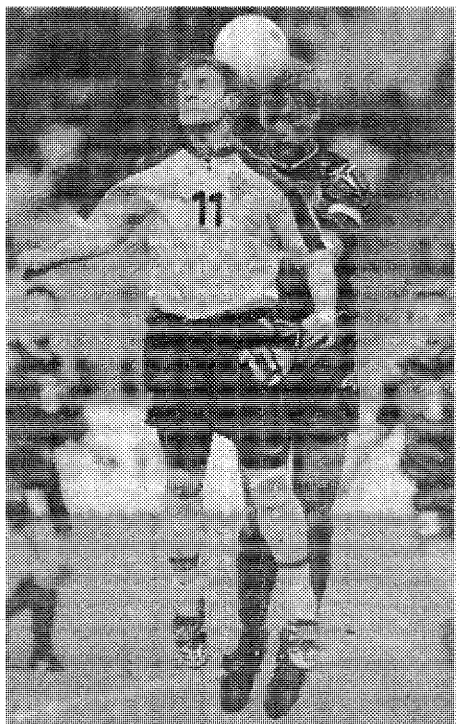
Нічия України з Ісляндією

У попередньому числі “Свободи” ми вже повідомили про нічийний результат футбольної зустрічі збірних команд України і Франції у відбіркових іграх чемпіонату Евро-2000.

Команди усіх держав Европи грають в дев'яти групах. Україна ввійшла до четвертої групи разом з Росією, Францією, Ісляндією, Вірменією, Андорою. Минулого тижня команди України та Ісляндії зіграли внічию – 1:1. Ґоли забили Владислав Ващук і Ларус Сіґурдсон.

Обидві команди досі ще не мали поразок, але Франція за пунктами тепер зрівнялася з Україною.

Наступні ігри збірної України в Чемпіонаті Евро-2000: 5 червня – з Андорою, 9 червня – з Вірменією, 4 вересня – з Францією, 8 вересня – з Ісляндією, 9 жовтня – з Росією.

Момент матчу Україна–Ісляндія – за м'яч борються Сергій Ребров (11) і Сіґурдур Йонсон.
(Фото ПАП).

В ДІЯСПОРІ

УСК Ню Йорк – Нексгед СК – 2:2
УСК Ню Йорк – Барстворт Юнайтед – 1:1

Двома змаганнями, що відбулися 14 і 21 березня ц. р., перша дружина Українського Спортового Клюбу, Нью-Йорк розпочала весняну серію ігор в чемпіонаті II дивізії Космополітальної Футбольної Ліґи Нью-Йорку – Нью Джерзі.

В першій зустрічі з британським клюбом „Нексгед” м'ячем володіли переважно наші футболісти, які проводили швидкі, продумані атаки на ворота суперників, завдяки чому спершу Розарійо, а пізніше – Рід здобули ведення у грі – 2:0. Після цього українські футболісти значно знизили темп, застосовуючи гру в обороні, за що були належно покарані.

Британці скористалися хибною тактикою супротивника і в кінцевій фазі провели кілька контратак, дві з яких закінчили голями і цим самим добилися нічиєї – 2:2.

В других змаганнях (з клюбом „Барстворт”) обидва суперники показали гарну й завзяту гру. Першими рахунок голів відкрили футболісти УСКу, коли Валентин Коваленко з гарної комбінації нашого нападу вивів дружину вперед – 1:0. Суперники вирівняли рахунок – 1:1. Незважаючи на зусилля обох дружин здобути переможнього голя, результат зустрічі не змінився.

Резервісти УСКу, що впевнено займають позицію лідерів у своїй дивізії, додали чергові три точки на свій рахунок, коли перемогли резерву „Нексгед” з вислідом – 3:1 і зіграли внічию – 3:3 з резервовою „Барстворт”.

Склад першої дружини УСКу: Сіґгард, Ґатсі, Франциc, Ібара, В. Коваленко, Вовк, Разарійо, Савалєв, Дуракович, Ніконес, Томпсон, Рід, Джозеф, Робін, Мекензі, Новак. Провідник і тренер – С. Коваленко.

Віталій Потапенко – лідер команди

Визначний баскетболіст Віталій Потапенко виступає в складі відомого баскетбольного клюбу Клівленду „Кавалірс“. Недавно в змаганнях чемпіонату Національної баскетбольної асоціяції „Кавалірс“ переміг сильний клюб „Сан Антонійо Сперс“ вислідом – 99:89, в яких Потапенко здобув 14 точок і встановив власний рекорд. Після цього поєдинку „Кавалірс“ виграли зустріч в Нью-Йорку з місцевим клюбом „Нікс“ із вислідом – 98:74. Як відмітили тренери „Кавалірс“, до цього успіху клюбу знову у великій мірі причинився „український поїзд“ (так звуть Потапенка), який знову грав на позиції центрового нападника. Особливо ефектно Віталій справлявся з лідером „Нікс“ Патріком Юінгом в боротьбі під щитами. Потапенко переміг Патріка як в атаці (5:2), так і в захисті (7:4). Крім цього, Віталій 9 разів підбирав втрачений м'яч в грі, як справжній лідер дружини. В цій грі Потапенко здобув для „Кавалірс“ 17 точок.

США: українські тенісисти вибули з турніру

Продовжуються ігри тенісового турніру „Ліптона“ в м. Кей Біскейн на Фльориді. Після своїх перемог в першій рунді турніру репрезентанти тенісу України ввійшли до другої рунди, в якій, на жаль, їм не пощастило і, як це сталось і в попередніх виступах на міжнародних турнірах, вони зазнали поразок і вибули з турніру. А. Медведєв програв з шведським тенісистом Д. Бджоркменом – 6:1, 1:6, 2:6. О. Татаркову перемогла Аманда Костер з Південної Африки, з вислідом – 6:2, 7:5.

Календарець тенісових змагань –1999

1–2 травня	–	„Тризубівка”
3–4 липня	–	УСЦАК-Схід, Союзівка
31 липня–1 серпня	–	Подвійні ігри, Союзівка
4–6 вересня	–	Першості УСЦАК, Союзівка
18–19 вересня	–	КЛК, Союзівка
2–3 жовтня	–	„Тризубівка”

„Фонд відродження спорту в Україні”

Гроші, зібрані „Січовою фундацією” в Нюарку, Н. Дж. (в дол.)

100 – Орест Федаш (Рамада Інн), Українська православна кредитівка.
50 – Роман Барчук, Ярослав Черник, д-р Роман Кисілевський, Володимир Воловодюк, Льонгін Старух.
25 – Д-р Любомир Явний, Дам'ян Кордуба, д-р Теодор Крупа, д-р Орест Попович, Люба Лапичак-Лесько, д-р Богдан Шебунчак.
20 – Д-р Богдан Худьо, Володимир Грицин, Роман Бойко, Іван Хомко, Володимир Данилюк, Мирослав Кіржевський, Євген Шипайло.
15 – Юрій Ференцевич, Осип Фіріщак, Еллєн Марченко, Володимир і Марія Левицькі.
10 – Осип Сташків, д-р Александра Ткач, Петро Велечко, Осип Труш, Дмитро Бобеляк, д-р Юрій Демидович, Володимир Гивель, Кость Гречак, Адріян Долинський, Ярослав і Богданна Бігун, Михайло Іванців, Юрій Іванків.
5 – В. Дитиняк, І. Галій, Н. Дубик, В. Литвин, М. Прядка, М. Струк, Я. Букачевський.

Разом зібрано 990 дол.

ПОПРАВКИ

Тенісові змагання 1999 року відбудуться 3–4 липня, а не 3–4 травня, як подано у "Свободі" 12 квітня у спортовій сторінці на стор. 29.

* * *

В числі 11 "Свободи" було помилково надруковано кількість членів кредитової кооперативи "Основа" в Пармі – замість 124 слід читати 424 члени кооперативи.

Чистка в Міжнародному Олімпійському Комітеті

Згідно з повідомленнями пресових агенцій, в м. Лозані, Швайцарія, де знаходиться осідок МОК, була проведена значна „чистка“ в керівних органах цієї великої спортової організації. Її під тиском світової громадськости був змушений провести Президент МОК Жуан Антонійо Самаранч. Видворено із складу комітету 6 чиновників, проти яких були висунені серйозні звинувачення в хабарництві, в зв'язку з вибором міста Солк Лейк Сити на місце зимової Олімпіяди -2002. Усунувши „грішників“ з керівних органів МОК, президент Самаранч з вдоволенням оголосив світовій громадськості, що він цим вчинком виконав свою обіцянку: „вичистив дім“ і здійснив реформу МОК. Іншої думки дотримуються спортивні діячі різних країн світу. Вони вважають, що причиною негараздів в МОК є сам президент Самаранч, який з огляду на останні скандали теж повинен відійти.

Матеріали про спортивні події підготував
Омелян Твардовський

Низький уклін...

(Закінчення зі стор. 17)

свячене Тарасові Шевченкові. Ведучими свята були учениці Анна Керницька та Ляриса Городиська. Зі словом про Тараса Шевченка виступила учениця Оксана Купіха. Потім на сцену вийшли в національних строях, ніби живий віночок до портрета великого поета, дошкільнята з привітальними віршами.

На святі звучали пісні у виконанні хору 3-ої та 5-ої кляси, читали вірші Стефан Дубенко, Ніна Ортіз, Ігор Пастернак, Марійка Дубенко, Оксана Купіха та учні 3-Б та англомовної кляс. Під власний супровід на бандурі співала учениця Наталя Антоняк. Грою в чотири руки на фортепіяно і флейті захопили присутніх учениці Ніна Ортіз, Роксоляна Залуцька та Таїса Гевка. Учні 5-ої кляси під керівництвом вчительки Зоряни Сохацької читали уривки з поеми Т. Шевченка „Княжна". „Реве та стогне Дніпр широкий виконав на фортепіяно Мар'ян Петрик.

Тріо бандуристок – Лада Пастушак, Уляна Луців та Марина Удовенко під керівництвом пані Доксорн виконали пісні на слова Т. Шевченка. Зінсценізацію за твором Т. Шевченка „Гайдамаки" показали учні 11-ої кляси. Сценарій та режисуру вистави опрацювала учениця Лариса Гудь, декорації виготовили самі учні. Сцени баталій неочікувано для присутніх були перенесені зі сцени в залю до глядачів – все як в професійному театрі.

Г. Клюк-Дзівак

◆

ТОМА-РІВЕР. 11 березня ц. р. невелика українська громада при Українсько-американському клюбі вшанувала 185-ті роковини народження Тараса Шевченка. Організував вечір старший брат у нашій церкві Петро Грицак, а майстром церемонії був Ігор Дворян. З деклямаціями творів Шевченка виступали учні української школи, яку веде Ільків. Не маючи нагоди вивчити мову в молодому віці, дорослі вивчають українську мову на пенсії. Наука їм іде добре.

П. Грицак

◆

МІНЕАПОЛІС. – Усім нам, так званим „сеніорам", що колись брали активну участь в школах українознавства та в різних імпрезах, завжди приємно вітати нове покоління, яке продовжує традиції наших свят, які були і є для нас джерелом надхнення та патріотизму.

Українська школа при парафії св. Константина у Мінеаполісі існує вже близько півстоліття. З перших днів в ній були фахові вчителі, діти розмовляли вільно українською мовою. Тепер багато з тих вчителів відійшли вже в потойбічний світ. Нехай Господь, там, у вічності, нагородить за добрі діла подружжя Проданюків, Ольгу Луцик, Лену Бенуаль, Оленку Карпляк та Богдана Гуцала, також інженерів, які включилися в учительський склад – Івана Яновича, Романа Смулку та Євгена Карп'яка. Не менша шана і любов для тих, хто продовжує цю велику справу.

Тепер в школі понад двадцять учнів, а колись їх було близько сотні. Ці „колишні" – вже самі стали батьками. Деякі з них в пошуках праці за фахом виїхали в інші стейти, інших зачепила вже подекуди асиміляція... Школа впродовж свого існування переживала підйоми і спади. Залежно від доброї волі вчителів, батьків і священиків, вдалося поєднати сили „старих", тут народжених, і „нових", створити добрий педагогічний колектив. Адміністрація і Батьківський комітет гартонійно співпрацюють. При школі існує (з перервами) курс української мови для дорослих. Є також шаховий клюб, де проводяться щорічні шахові змагання. Є курс писанок.

На Шевченківські дні в школі були вищебетані віршики, чулася гра на інструментах, звучали пісні і завжди популярний „Садок вишневий". Які ж чудові пророчі і завжди актуальні слова: „Учітеся, брати мої, думайте, читайте. І чужому научайтесь, свого не цурайтесь...".

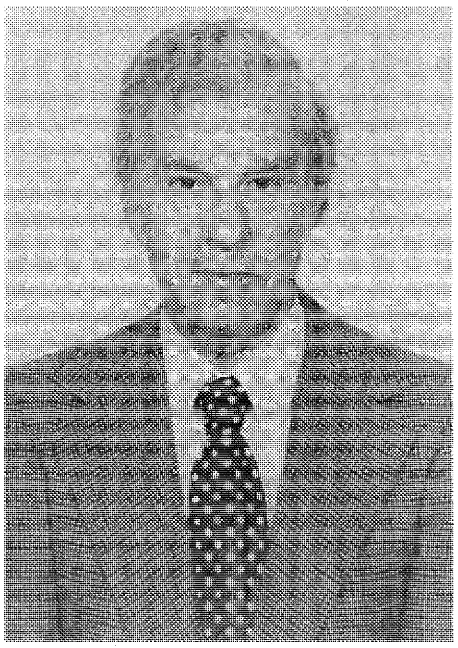
Катря Гуцал

До редакції надійшло багато повідомлень про святкування Шевченкових днів в Америці, але розміри газети, на жаль, не дозволяють опублікувати кожен допис. Тому ми змушені подати ці вістки як в цьому номері, так і в попередньому у скороченому вигляді.

Дякуємо, однак, усіх наших авторів, та просимо надсилати дописи до редакції не пізніше, ніж через п'ять днів після події, яку ви описуєте.

Такі українці – окраса нашої громади

(До 85-річчя д-ра Олега Волянського)

Д-р Олег М. Волянський

З великою приємністю вітаємо в нашому професійному колі визначного українського лікаря і громадського діяча д-ра Олега Мирослава Волянського, якому 15 квітня 1999 року сповниться 85 літ.

Д-р Олег Мирослав Волянський, видатний лікар-психіятр і активний член УЛТПА та громадський діяч, народився 15 квітня 1914 року в Україні (м. Коломия на Івано-Франківщині) в сім'ї гімназійного професора Павла та Галини (з родини Витвицьких) Волянських. Гімназію закінчив у 1931 році в Перемишлі, а медичні студії – у 1939 році в Познані (Польща). В час війни працював у різних лікарнях Познані та Німеччини, де 1943 році у Берлінському університеті нострифікував лікарський диплом. Після війни працював лікарем УНРРА та ІРО в таборах для біженців британської зони Німеччини.

У 1950 році еміґрував з родиною до Сполучених Штатів Америки, де став працювати лікарем-психіятром у психіятричних лікарнях штату Нью-Йорк. У 1956 році одержав американське громадянство та право на самостійну лікарську практику в штаті Нью-Йорк, а 1959 року склав іспит перед Американською комісією психіятрії та неврології. Додатковий іспит у 1966 році дав йому диплом адміністратора психіятричних лікарень у США. З 1965 року був директором кількох психіятричних лікарень, аж до виходу на пенсію у 1980 році. Д-р О. Волянський був консультантом з психіятрії у тюрмі Сінґ-Сінґ та провадив часткову приватну практику. Належав до різних професійних товариств. Був президентом Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА) в 1971-73 роках та іменований його почесним членом у 1997 році. Д-р Волянський є також почесним членом Польсько-Американського лікарського товариства і членом (life fellow) Американської психіятричної асоціяції та Асоціяції у справах розумового недорзвинення. Він був президентом Американської психіятричної асоціяції (відділ Західнього Гадсону) та Американської асоціяції психіятричних адміністраторів, а також секретарем зовнішніх зв'язків Світової федерації Українських лікарських товариств (СФУЛТ).

Д-р Волянський виступав з доповідями на конференціях УЛТПА і НТШ, головно з ділянки психіятрії. Він є також автором численних наукових статтей, наприклад „Синдром концентраційного табору", „Нові обрії клітинної генетики", „Старіння", „Фройдизм у психіятрії", що були друковані в США та Україні та інших. Він також є автором статтей на громадські теми у „Свободі" та інших виданнях. Особливо відомим був його виступ з критикою англомовного „деконструктивного" твору проф. Г. Грабовича „Поет як мітотворець" – про Тараса Шевченка.

Д-р Волянський удостоєний кільканадцятьох нагород, плякет і дипломів, переважно за працю із психічно неспроможними, та за громадську діяльність. Його вшановано як „Визначного американця українського походження" під час Другого Пітсбурзького Українського фестивалю. Він є членом Головної Управи УАКРади та членом управ різних організацій в Кергонксоні, де він також провадить місцевим хором „Золотий Гомін". До речі, можна додати, що д-р Волянський є аматором-композитором популярних пісень-романсів. Він є членом управи Земляцтва „Перемищина", дійсним членом УВАН та членом НТШ і УІА в Америці, і від десятого року життя – активним пластуном.

Заслуговує на окрему увагу його діяльність у справі зловживань психіятрії з метою придушення вільнодумства в колишньому СССР. Він особисто і в імені відділу Американської психіятричної асоціяції висилав листи і заяви до світових конвенцій психіятрів в Мексіко (1971) і Гонолюлю (1973), протестуючи проти запроторювання українських дисидентів у психіятричні лікарні і одурманювання їх різними хемікаліями. За його каденції у травні 1972 року відбувся успішний науковий з'їзд УЛТПА в Торонто (Канада), на якому, у присутності канадського амбасадора до ООН Івона Болна, д-р Волянський прочитав англомовну заяву проти переслідування української інтелігенції в Совєтському Союзі та закликав уряди Канади і США інтервеніювати в уряді УССР. Всі ці акції д-ра Олега Мирослава Волянського спричинилися до осуду і вигнання підсовєтських психіятрів зі Світового об'єднання психіятрів.

Із приватного життя. Д-р Олег Волянський одружений (1943), його дружина Людмила Шара і досі частково є членом редакції „Свободи", де щороку редаґує Альманах-календар УНСоюзу. В родині п'ятеро дітей, тепер вже дорослих, професіоналістів: Лілея, Богданна, Тарас, Ігор та Лев – лікар-радіолог, троє з них мають вже свої родини, так що подружжя Волянських має семеро внуків.

Достойному і заслуженому ювілятові пересилаємо наші найкращі побажання доброго здоров'я і дальших успіхів у його праці на добро українського народу.

Многая літа!

Павло Пундій

ЦЕЙ ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

5 квітня

1453. Турецький султан Мехмед II розпочав облогу Константинополя, який захопив наприкінці травня.

1814. Після вступу військ союзників — Росії, Пруссії, Австрії та Великої Британії — до Парижу французький імператор Наполеон I зрікся престолу.

1909. Росія й Туреччина уклали угоду про незалежність Болгарії.

1941. Німецькі, італійські та угорські війська вторглися до Югославії.

1950. Таємною постановою Ради Міністрів СССР ухвалено вважати засланими довічно осіб, які були виселені на поселення протягом 1944—1949 років, незалежно від терміну заслання.

1983. Зі стапеля Севастопольського морського заводу зійшов призначений для роботи в полярних широтах 100-тонний плавучий кран «Чорноморець».

1992. Верховна Рада України ухвалила постанову про підготовку багатотомного науково-документального видання про жертви репресій в Україні.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ ОЛЕКСІЯ ТАЛІБАНОВА, АНГЛІЯ

Гумор зі старого календаря

У тому, що зберігати старі календарі дуже корисно, ми пересвідчились з досвіду нашої колеги Ольги Кузьмович – в її бібліотеці зберігся віденський календар „Приятель жовніра" на 1915 рік, з якого ми й взяли кілька гуморинок.

У рекрутській школі

– Як мене звати? – питає лейтенант у рекрута Ломаки.

– Лейтенант Еріх Гегенштрайт! – відповідає Ломака.

– Скільки я маю повторювати, що перед прізвищем кожного старшого треба додавати „пан". Треба казати: „Пан капітан такий і такий" або „пан лейтенант такий і такий". То як мене звати?

– Пан лейтенант Такий і такий! – радо повторює рекрут.

В КІНЦІ НОМЕРА

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ!

Як доглядати за зубами

Зуби – такі ж живі структури, як і будь-яка інша частина організму. Незважаючи на їхню видиму міцність, вони постійно перебувають під загрозою руйнування через неправильне харчування.

Коли процес руйнування (карієс) поширюється вниз каналом кореня зуба до нерва, це спричинює запалення і біль. Найперший засіб запобігання хворобам зубів є правильний догляд за ними. Який саме?

Передусім, очистити зуби від залишків їжі. Зубна щітка з маленькою голівкою дає змогу краще дістатися до всіх ділянок зубів. Щітка повинна мати м'які заокруглені ворсинки. Поряд з предметом особистої гігієни варто мати ще один – нитку для чищення зубів. Щоденне користування нею допоможе зняти зубний наліт і видалити залишки їжі із зубів. Як нею користуватися – навчить стоматолог, тобто фахівець від недуги зубів. Крім того, в своєму раціоні слід зменшити кількість продуктів, які містять забагато цукру – головну причину карієсу (гниль, порохно) зубів. Добре закінчити їду твердим сиром та горіхами, які сприяють невтралізації руйнівної кислоти. (За матеріялами медичної газети України „Ваше здоров'я", з 16 вересня 1998р.)

Д-р Юліян Мовчан

Від тютюну кожних десять секунд гине людина

За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, кожних десять секунд від тютюну гине в світі одна людина. Щодоби від тютюну вмирає 8,640 осіб.

До 2020 року від нікотини загине більше людей, ніж від якоїсь іншої недуги. Україна, на жаль, належить до країн Европи з високим рівнем вживання тютюну.

За статистичними даними служби української кардіології, серед 29 мільйонів працездатного населення є майже 12 мільйонів курців (2,6 млн. жінок і 8,4 млн. чоловіків).

Соціологічні досліди показали, що за останні 20 років звичка курити серед чоловіків зменшилася, а серед жінок і молоді – зросла.

Понеділок, 31 травня, проголошено Всесвітнім днем без тютюну, щоб привернути увагу громадськости до цієї небезпеки і заохотити людей до відмови від тютюну. Гасло цього дня – „Рости без тютюну".

Методій Борецький

Капітан:

– Максиме, де твоя лядунка?

– Позичив додому, бо мають начиняти ковбаси.

– Отакої! То ви свиню зарізали, а я й кільця ковбаси не маю?

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшла у вічність після короткої, але важкої недуги 9 лютого 1999 р. у Савтборо Масачусетс, наша найдорожча ДОНЯ-МАМА-ДРУЖИНА-СЕСТРА-ТЕТА і КУЗИНА

бл. п.
проф. д-р
ЗЕНОВІЯ
СОХОР-ПЕРРІ

Висловлюємо нашу глибоку вдячність всечеснішому отцю Ярославові Налесникові парохові української католицької церкви Царя Христа у Форест Гілл, Бостон за його часті відвідини хворої та за його ласкаві слова та розради, за відслуження панахиди, св. літургиії, похоронні обряди та прощальні слова.

Ми щиро вдячні дружині отця пароха за її материнську опіку донею Катрусею.

Щиро дякуємо д-рові Любомирові А. Гайді за прощальні слова в церкві та зорганізування хору, який чудовим співом звеличав похоронні відправи.

Дякуємо проф. Дж. Блайденбури за прощальні слова від Кларк університету.

Щиро дякуємо приятелям Зені, що приїхали з далеких сторін, щоби взяти участь у похороні.

Окрема подяка членам управи міста, пожежникам, поліції, вчителям шкіл за участь у похоронах та за чудові квіти.

Щира подяка отцям за молитви та вислови співчуття.

Щиро дякуємо всім за щедрі пожертви на фонд Дітям Чорнобиля та фонд Зені Сохор-Перрі, українських студій та лекцій у Гарварді.

Gifts to the endowed fund entitled; The Zenovia Sochor Perry Memorial Lecture in Ukrainian Politics, Harvard University;

2,500 dol.	Mr. David W. Perry, Ukrainian Studies Fund.;
2,000 dol.	Mrs. Maria Sochor;
1,000 dol.	Mr. and Mrs. Peter and Lesia Sochor Graham, Mrs. Barbara Hoffman, Esq., Mr. and Mrs. Robert C. Terry, Jr.;
500 dol.	Ms. Christine Medycky;
350 dol.	mr. and Mrs. Gregory and Irene Kuzma;
250 dol.	Dr. Lubomyr A., Hajda, Dr. and Mrs. Roman and Lydia M. Procyk;
100 dol.	Mr. and Mrs. Philip C. Beals, Dr. John Biggart, Ms. Linda J. Cook, Prof. Frederic J. Filleron, Jr., Dr. George R. Grasser, Dr. Eugene and Prof. Assya Humecky, Ihor and Vera Mykyta, David F. and Marilynn C. Parker, Dr. Theodore and Aleksandra Prawak, Prof. Walter Schatzberg, Prof. Brain D. and Sally T. Silver;
50 dol.	Mrs. Olha Batenchuk, Bohdan and Christine Bejger, Myron Boluch, Esq., Dr. Judith A. Chubb, Thomas J. Holzbog, Michael and Jane Ledger Jackson, Michael Kovalczuk, Roman Kovalczuk, Mr. and Mrs. Frances R. Lundblad, Wolfgang H. Rosenberg, Prof. Theodore H. Von Laue, Mrs. Olha Sochor;
30 dol.	Angelo C. and Joanna Baltas, Philip S. and Nancy W. Gillette, Prof. Harvey Gould, Bohdan and Maria Jarosh;
25 dol.	Dr. Michele Wong Albanese, Wawa Maria Baczynskyj, Prof. Barbara A. Chotiner, Prof. Mary Ellen Fischer;
20 dol.	Frank and Tamara Huryn, Irene Jarosh, Lyubomir and Marya Kishenyuk;
10 dol.	Charles C. Cleary.

Total: 13,340 dol.

<u>List of donors for Children of Chornobyl Relief Fund:</u>

200 dol.	Mr. and Mrs. Bernard Cambel, Southborough, MA;
100 dol.	Frederic G. Aufiero, Cambridge, MA, Mr. and Mrs. Marston Clough, Southborogh, MA, Cynthia H. Enloe, Sommerville, MA, Dr. Fern L. Johnson, Ashland, MA, Mr. and Mrs. William F. Westland, Southborough, MA;
75 dol.	Borys and Zenia Kuzma Tkacz, Flagstaff, AZ;
50 dol.	Natalie Fantony, Fayville, MA, Mr. and Mrs. James T. Flynn, Worcester, MA, Dr. and Mrs. Robert Kravchuk, Simsbury, CT, Mr. and Mrs. Paul Morris, Southborough, MA, Town of Southborough, Board of Selectmen, Southborough Fire Association;
40 dol.	Sarah J. Deutch, Gov't Emploees-Southborough, MA, Teachers-Woodward School-Southborough;
35 dol.	Connie, Bill, Steve Mauro, Southborough, MA;
25 dol.	Christensen family, Annemarie Faukuist Dancer Ctr, Ashland, MA, Cynthia Kaplan, CA, Mr. and Mrs. George Huble, Jr., Southborough, MA, Cheryl Mercer, Southborough, MA, Mark C. Miller, Worcester, MA, Mr. and Mrs. John Tierney, Southborough, MA;
20 dol.	Michele Wong Albanese, Sommerville, MA, Richard P. Curran, Southborough, MA.
15 дол.	Mr. and Mrs. Bernie Meyer, Southborough, MA;
10 dol.	Mr. and Mrs. Ostellio Gasparoni, Southborough, MA;
5 dol.	Eleanor Moe Lauchlan, Southborough, MA.

Total: 1,475 dol.

<u>Donations for Chornobyl Fund of Ukrainian National Women's League of America:</u>

50 dol.	Mrs. L. Krupa, Mrs. L. Jackevycz, Rosola family;
30 dol.	Panchak family;
25 dol.	Kolodij family.

Total: 205 dol.

All donations total 14,590 dol.

We wish to express our special thanks to all friends and family members from Canada, Ukraine and USA for their expresion of sympaty, prayers and offerings of Holy Masses.
God bless you all.

Mather	– MARIE,
husband	– DAVID
daughter	– KATRINA
sister	– LESIA with family

ХРИСТОС! ВОСКРЕС!

У Світлий день

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Найсердечніші побажання

ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ СВЯТ

родині тут, на чужині та в Україні, приятелям, пацієнтам, знайомим та всьому українському народові на Рідних Землях України

–пересилає–

д-р ЛЮБОМИР ВОРОХ з дітьми
сином ЛЮБОСЛАВОМ,
донями АНДРЕЄЮ і ТАТІЯНОЮ

Зустрічі з ПАВЛОМ МОВЧАНОМ

Народним депутатом України,
головою ВсеукраїнськогоТовариства „Просвіта"
ім. Тараса Шевченка

НОРТ ПОРТ, ФЛ.
Четвер, 15 квітня 1999 року о год. 5:00 по полудні в залі Українського Культурно-Релігійного Осередку ім. св. Андрія.– North Port, FL.

НЬЮ-ЙОРК, Н.Й.
Субота, 17 квітня 1999 року о год. 5:00 по полудні в залі НТШ-63 4th Ave. New York.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.
Неділя, 18 квітня 1999 року о год. 4:30 по полудні в залі Українського Культурного Центру – 700 Cedar Road Philadelphia, Pa.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.
Вівторок, 20 квітня 1999 року о год. 7:00 вечора в залі школи Йосафата – 940 East Ridge Road Rochester, N.Y.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.
Субота, 24 квітня 1999 року. Час і місце виступу буде повідомлено локально.

ТОРОНТО, ОНТАРІО.
Неділя, 25 квітня 1999 року о год. 3:00 по полудні в залі Українського Культурного Центру 83–85 Christie St. Toronto, Ont. Canada.

Плянуються зустрічі в Гамілтоні та Лондоні – буде повідомлено локально. Усі зустрічі спонсоровані вище згаданими українськими громадянами.

Заздалегідь дякую

Роман Куціль

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road Kerhonkson, New York 12446
914-626-5641 FAX 914-626-4638

Запрошуємо працювати з нами — Союзівка вас чекає!

Приймаємо працівників на літо 1999 року.

Працю надається згідно з кваліфікаціями.

Потребуємо:

- ❖ таборових братчиків і сестричок
- ❖ персонал до провадження різних занять для дітей і дорослих
- ❖ конферансьє
- ❖ персонал для обслуги харчами
- ❖ персонал до їдальні та каварні
- ❖ працівників для прибирання кімнат
- ❖ працівників до загальної праці

Сподіваємося, що молоді працьовиті студенти приєднаються до нашого непересічного збору, відчують надзвичайну атмосферу СОЮЗІВКИ, як також скористають з багатьох літніх розваг і втіх.

<u>Членство в УНСоюзі обов'язкове.</u>

Перевагу надається тим працівникам, які зможуть прибути в перших днях червня та залишитися аж до Дня праці включно.

Термін зголошень до 1-го травня 1999 р.

За формами зголошень просимо тефонувати на число, подане вгорі.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У некролозі бл. п. Наталії Софії Перфецької („Свобода"ч. 9) було неправильно поміщено прізвище внучки покійної, Марти. Має бути Нувенгавс. Також пропущено імена дітей Лева і Марії Перфецьких, а саме, Андрія та Уляни.

Адміністрація.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ЛИСИЙ член УНС Відд. 349 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвіл. Помер 28 жовтня 1998 р. на 76-му році життя. Членом УНС став в 1985 р. Залишив у глибокому смутку дружину Олю, сина Богдана і двох доньок Ірку і Любу. Похорон відбувся 30 жовтня 1998 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Захарко, секр.

ГРИГОРІЙ ЦЮРПІТА член УНС Відд. 172 Т-ва ім. І. Франка в Виппані, Н. Дж. Помер 16 жовтня 1998 р. на 71-му році життя. Нар. в 1927 р. В Україні Залишив у глибокому смутку дружину Анастазію і двох синів Похорон відбувся 29 жовтня 1998 р. на цвинтарі Gate of Heaven в Іст Гановер, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Стефан Косоноцький, секр.

СТЕФАНІЯ МАЛАНЧУК член УНС Відд. 327 Т-ва Запорізька Січ в Гемпстед. Померла 28 вересня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1913 р. в с. Базар, Україна. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила у глибокому смутку дочку Орисю, внуків Оксану, Володимира і Бориса. Похорон відбувся 3 жовтня 1998 р. на цвинтарі Holy Rood, Westbury, Long Island.

Вічна їй пам'ять!

Зеновія Зарицька, секр.

МАРҐАРЕТ ТЕЙЛОР член УНС Відд. 305 в Makanoy City, Pa. Померла 23 жовтня 1998 р. на 67-му році життя. Нар. в 1930 р. в Delano, Pa. Членом УНС стала в 1982 р. Залишила у глибокому смутку сина Джеймса. Похорон відбувся 28 жовтня 1998 р. на цвинтарі Sky View Memorial, Hometown, Pa.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЮРІЙ БУДЕРАЦКІ член УНС Відд. 422 Т-ва С. Петлюри у Філядельфії, Па. Помер 22 жовтня 1998 р. Нар. в 1927 р. в Крем'янець, Україна. Членом УНС став в 1978 р. Залишив у глибокому смутку дружину Елизабет, сина Юрія мол., і дочку Нікол. Похорон відбувся 26 жовтня 1998 р. на Resureption цвинтарі в Cornwells Hts., Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАН БАЛБЕНКОЛ член УНС Відд. 171. Помер 27 жовтня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1920 р. в Edwardswille, Pa. Членом УНС став в 1970 р. Залишив у глибокому смутку дружину Юлію. Похорон відбувся 29 жовтня 1998 р. в Edwardswille, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЛЮБОМИР КЛЬОСЬ член УНС Відд. 20. Помер 17 жовтня 1998 р. на 75-му році життя. Нар. в 1923 р. в с. Глибока, Старий Самбір, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, сина Мирослава, 4-ох внуків і брата Стефана в Україні. Похорон відбувся 20 жовтня 1998 р. на цвинтарі St. Hedwig в Дерборн, Миш.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ҐРРІ БОДНАРУК член УНС Відд. 407 в Торонто. Помер 6 жовтня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1920 р. в с. Кобаки, Україна. Залишив у глибокому смутку Анну і родину в Україні. Похорон відбувся 13 жовтня 1998 р. на цвинтарі Maunt Pleasent в Торонто.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АННА БРИЯН член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо. Померла 23 вересня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Iselin Pa. Членом УНС стала в 1936 р. Залишила у глибокому смутку дочку Діяну, брата Миколая, сестер Олену, Джіну, Тик. Похорон відбувся 25 вересня 1998 р. на цвинтарі All Souls в Chardon Огайо.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ПЕТРО БІЛАНЮК член УНС Відд. 407 в Торонто. Помер 8 вересня 1998 р. на 66-му році життя. Нар. в 1932 р. в Заліщики, Україна. Членом УНС став в 1974 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію і синів. Похорон відбувся 16 вересня 1998 р. на Park Loan цвинтарі в Торонто.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЕКСАНДЕР КУРІЦА член УНС Відд. 399 Т-ва Леви в Чикаго, Ілл. Помер 15 травня 1998 р. на 40-му році життя. Нар. в 1957 р. в Чикаго, Ілл. Залишив у глибокому смутку батьків, брата і сестру. Похорон відбувся 20 травня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ШМАҐАЛА член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в West Easton, Pa. Помер 3 жовтня 1998 р. на 72-му році життя. Нар.1926 р. в с. Поріше Лубінске, Україна. Членом УНС став в 1962 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, синів Романа і Володимира, брата Юрія в Англії, сестру Катерину в Україні. Похорон відбувся 7 жовтня 1998 р. на цвинтарі Holy Ghost у Wagnersville, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Стефан Колодчин, секр.

ІВАННА НІКОРОВИЧ член УНС Відд. 399 Т-ва Леви в Чикаго, Іл. Померла 13 вересня 1998 р. на 81-му році життя. Нар. в 1917 р. в Стрию, Україна. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Володимира, доньку Ліду і внуків. Похорон відбувся 17 вересня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЄФРОЗИНА ЛИЗУН член УНС Відд. 458 Т-ва С. Петлюри в Гамільтоні. Померла 28 травня 1998 р. на 94-му році життя. Нар. в 1904 р. в с. Ферлиївка, Україна. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила у глибокому смутку синів Антона, Миколу, Василя, дочок Варвару, Ірину, Лору, Кет та внуків і правнуків. Похорон відбувся 1 червня 1998 р. на Вудленд цвинтарі в Кіченері.

Вічна їй пам'ять!

П. Тимків, секр.

МАРТА САВЧЕНКО член УНС. Померла 16 серпня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1909 р. в Ковелі, Україна. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку сина Річарда, внуків і правнуків. Похорон відбувся 22 серпня 1998 р. на цвинтарі св. Володимира в Оквілл, Онтаріо.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МИКОЛА ЕВАСЕЧКО член УНС Відд. 473 Т-ва ім. сот. Ю. Головінського в Монтреалі, Канада. Помер 23 липня 1998 р. на 92-му році життя. Нар. в 1905 р. в Ходачків Малий. Членом УНС став в 1961 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, доньку Надію, сина Мирославаа та сестру Стефанію. Похорон відбувся 27 липня 1998 р. на Нотр Дам цвинтарі в Монтреалі.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЮРІЙ ЗАВІК член УНС Відд. 288 Т-ва св. Дмитрія в Бетлегем, Па. Помер 25 липня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1913 р. в Oxford, N.J. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, дочку і сина. Похорон відбувся 27 липня 1998 р. на цвинтарі св. Йосафата в Hellertown, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ МАРЧУК член УНС Відд. 125 Annunciation в Чикаго Іл. Помер 7 червня 1998 р. на 102-му році життя. Нар. в 1895 р. в с. Якубів, Україна. Членом УНС став в 1938 р. Залишив у глибокому смутку дочок Сильвію і Мілдред. Похорон відбувся 11 червня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА КОМАНОВСЬКА член УНС Відд. 473 Т-ва ім. сот. Ю. Головінського в Монтреалі. Померла 19 червня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1912 р. в с. Шоломинці, Україна. Членом УНС стала в 1969 р. Залишила у глибокому смутку в Україні невістку і чотирьох внуків. Похорон відбувся 23 червня 1998 р. на Нотр Дам цвинтарі в Монтреалі.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АРЛЕНА ГАЛУПА член УНС Відд. 382 Т-ва Holy Trinity у Frac Kville. Померла 3 серпня 1998 р. на 66-му році життя. Нар. в 1931 р. у Frac Kville. Членом УНС стала в 1967 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Михайла і синів Михайла мол., Роберта і Рональда. Похорон відбувся 5 серпня 1998 р. на Annunciation цвинтарі у Frac Kville, Pa.

Вічна їй пам'ять

Секретар

ВОЛОДИМИР ЖРОІК член УНС Відд. 32 Т-ва ім. О. Ольжича у Філядельфії, Па. Помер 4 липня 1998 р. на 73-му році життя. Нар. в 1925 р. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку двох дочок, чотирьох внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 9 липня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Спрінґфілд, Дел.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЛУІС МАРҐАРЕТ РОДЖЕРС ҐУРА член УНС Відд. 257 в Н. Дж. Померла 6 червня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в Dodge County, Georgia. Членом УНС стала в 1968 р. Залишила у смутку двох внуків, двох сестер. Похорон відбувся 9 червня 1998 р. на Glen Haven Memorial Gardens цвинтарі в Macon, Georgia.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ІВАН ДУМІЧ член УНС Відд. 264 в Carnegie. Помер 17 липня 1998 р. на 80-му році життя. Нар. в 1917 р. в McKees Rocks, Pa. Членом УНС став в 1935 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, дочку Донну, сина Миколу, чотирьох внуків і сестру. Похорон відбувся 21 липня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Kennedy Township.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ЛАЛІК член УНС Відд. 114 Т-ва св. Володимира в Чикаго, Іл. Помер 5 липня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Членом УНС став в 1977 р. Залишив у глибокому смутку Анджелу Лалік. Похорон відбувся 8 липня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МЕРІ МАРУСКА член УНС Відд. 432. Померла 29 червня 1998 р. на 94-му році життя. Нар. в 1904 р. в Україні. Залишила у глибокому смутку дочку і сина. Похорон відбувся 4 липня 1998 р. на Mounthope цвинтарі в Торонто, ON.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

РОЗМАРІ МАСЛАК ТРИТЕК член УНС Відд. 39. Померла 9 жовтня 1998 р. на 53-му році життя. Нар. в 1944 р. в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС стала в 1945 р. Залишила у глибокому смутку сина Михайла, сестер Партрицію і Віржінію, брата Михайла і внучку. Похорон відбувся 14 жовтня 1998 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА ПАЛІЙ член УНС Відд. 432. Померла 6 липня 1998 р. на 100-му році життя. Нар. в 1898 р. в Україні. Членом УНС стала в 1961 р. Залишила у глибокому смутку дочку Лідію. Похорон відбувся 9 липня 1998 р. в Торонто.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ШВЕД член УНС Відд. 240. Помер 25 липня 1998 р. на 69-му році життя. Нар. в 1929 р. в с. Зубрець, Бучацького повіту, Україна. Залишив у глибокому смутку дружину Стефанію, синів Михайла, Олега і Володимира і 6 внуків, ближчу і дальшу родину, а також приятелів. Похорон відбувся 27 липня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, ОГ.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЛУЇЗА ЛУКАСІК член УНС Відд. 112 Т-ва св. Марії в Пармі, Ог. Померла 25 липня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Клівленді, Ог. Членом УНС стала в 1970 р. Залишила у глибокому смутку Анну, Карен, Гарі, Марію і Джеймса. Похорон відбувся 30 липня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Ог.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МОЛЛІ ДЗІАМА член УНС Відд. 112 Т-ва св. Марії в Пармі, Ог. Померла 24 червня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1921 р. в Клівленді, Ог. Членом УНС стала в 1939 р. Залишила у глибокому смутку Раймонда, Барбару, Катерину. Похорон відбувся 26 червня 1998р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Ог.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЙОСИФ КУЛОН член УНС Відд. 161 Т-ва св. Василя в Ембридж, ПА. Помер 16 березня 1998 р. на 63-му році життя. Нар. в 1934 р. в Leetsdale, PA. Членом УНС став в 1950 р. Похорон відбувся 23 березня 1998 р. на цвинтарі Sunland Memorial Park в Sun City, Arizona.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА ШУРКО член УНС Відд. 259. Померла 25 липня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1921 р. в Чикаго, Іл. Членом УНС стала в 1937 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Стефана, дочку Катерину, сина Стефана мол., внуків і брата. Похорон відбувся 28 липня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Evergreen Park, Il.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МАРІЯ КОВАЛІВ член УНС Відд. 385 Т-ва Запорозька Січ в Міннеаполісі. Померла 8 квітня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в Міннеаполісі. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила в глибокому смутку трьох дочок з їхніми дітьми і внуками. Похорон відбувся 14 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна їй пам'ять!

Мирон Крамарчук, секр.

НАДЯ АЧІНКО член УНС Відд. 422 Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. Померла 15 липня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1913 р. в Запоріжжі, Україна. Членом УНС стала в 1966 р. Залишила у глибокому смутку внучку, внука і шість правнуків. Похорон відбувся 17 липня 1998 р. на Oakland цвинтарі у Філядельфії, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

СТАНИСЛАВ РУССИН член УНС Відд. 409 Т-ва св. Івана в Dunmore. Помер 6 серпня 1998 р. на 75-му році життя. Нар. в 1923 р. в Dunmore. Членом УНС став в 1942 р. Залишив у глибокому смутку дочку, чотирьох братів, сестру, двох внуків і правнучку. Похорон відбувся 8 серпня 1998 р. на цвинтарі св. Михайла в Dunmore. PA.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ІВАН ПРИШЛЯК член УНС Відд. 6 Т-ва ім. Т. Шевченка . Помер 3 липня 1998 р. Нар. в 1922 р. Членом УНС став в 1952 р. Залишив у глибокому смутку дружину Розалію і трьох синів. Похорон відбувся на цвинтарі Mt. Hope в Hostings, NY.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЕНА ВОЛЯНСЬКІ ВОЗНЯК член УНС Відд. 481 Т-ва ім. І. Франка в Carnegie. Померла 14 липня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Carnegie. Членом УНС став в 1961 р. Залишила у глибокому смутку дітей: Теда, Марію, Каролину і 5 внуків. Похорон відбувся 16 липня 1998 р. на цвинтарі Holy Trinity, в Carnegie, Pa.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МАГДА ВІКАРУК член УНС Відд. 407 в Торонто. Померла 19 лютого 1998 р. на 94-му році життя. Нар. в 1903 р. в Тернополі, Україна. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила у глибокому смутку сина і його родину. Похорон відбувся 23 лютого 1998 р. на Park Lawn цвинтарі в Торонто, Он.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ОРЕСТ ПЕТРЕНКО член УНС Відд. 15 Т-ва „Україна" у Вашінгтоні, ДК. Помер 26 липня 1998 р. на 46-му році життя. Нар. в 1952 р. в Баффало, Н.Й. Членом УНС став в 1978 р. Залишив у глибокому смутку батьків Галину і Романа та брата Юрія з дружиною. Похорон відбувся 2 серпня 1998 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

Трагічно загинув Степан Черкась

Як стало нам відомо, 18-річний син Олі Черкась, яка впродовж кількох років провадила дитячими таборами на Союзівці — оселі Українського Народного Союзу, загинув у трагічному випадку на Фльориді в ніч з середи, 17 березня, на четвер, 18 березня.

Як подав речник Фльоридської автодорожної поліції сержант Том Пшибіловіч, Степан загинув від зудару об дерево, після того, як задрімав при кермі повертаючись додому з Сарасоти від своєї приятельки Тані Ґуран.

Молодий Степан, який нетерпів запізнюватись будь-куди, був учнем середньої школи Бока Сієґа, мріяв стати студентом військової академії Вест Пойнт. Любимим зайняттями Степана були спорт і риболовство.

Всі, хто знав Степана, не могли спершу повірити у трагічну загибель цього молодого, життєрадісного, і відповідального юнака, перед яким стелилося світле майбуття.

Відійшов наш останній професор...
(Св. п. Мирослав Семчишин)

В неділю, 6 лютого 1999 року, сидів я при бюрку і проєктував програму на наш XVI з'їзд учнів Зальцбурзької гімназії. А тут дзвонить телефон, це Аня Головінська-Максимович, вона каже: „Миколо, помер професор Семчишин...".

Не хочу вірити, бо це наш останній професор, котрий приїжджав на всі наші з'їзди. Аня продовжує: „Помер несподівано, подробиць не знаю...". Довго сидів я при бюрку і думками вертався в минуле.

Рік 1989. Після довшої перерви приїжджаю з дружиною на Союзівку, на XI з'їзд студентів Зальцбурзької гімназії. Стрічаю товаришок і товаришів, котрих пам'ятаю ще зі Львова. Це Люба Хоркавців, Любко Курилко і багато зальцбуржан, між ними Оксана Адріянович-Гороєцька з моєї кляси.

Ідемо на сходини, і тут вперше стрічаю професора Семчишина. З Зальцбурґу я його не знав, коли туди приїхав в 1949 році, бо він вже виїхав до Англії, а опісля до Чикаґо.

Під час вечірнього бенкету слухаю його доповідь. Дуже цікаво говорить! Хвалить нас, колишніх студентів, за наукові і професійні осяги. Скінчив, сідає, а ми всі встаємо і б'ємо „браво". Опісля хтось, здається, Дарця Княженська-Семеґен, тихенько до мене звертається: „Це наш останній професор. Всі інші вже не живуть..."

Від того часу я приїжджав на всі з'їзди. На кожному був присутній і професор Семчишин, і все був нашим головним промовцем на бенкеті.

Зійшовся з ним ближче в 1997 році. Вибрано мене головою наступного, XVI з'їзду. Прийшов з дружиною на прощальний обід, і тут Дарця Семеґен пропонує мені сідати коло професора. Представляю дружину, і кажу, що Маріон – італійського походження і української мови не знає. Професор відразу переходить на англійську мову. Довідуємося, що професор добре знав моїх родичів, разом колись працювали в українських товариствах. Час минає скоро в цікавій розмові, а тут треба „замкнути з'їзд".

Встаю і коротко викладаю плян на майбутнє. Прошу висловлювати ідеї щодо наступного з'їзду на Союзівці 10–12 вересня 1999 року, прошу всіх присутних бути в контакті. Вертаюся до столика, а Маріон повідомляє: „Не потребуєш мені повторювати, про що ти говорив. Пан професор мені все перекладав".

Такий був наш професор. Справжній джентельмен, великий приятель молоді, котрий ставився до нас, як до молодших товаришів. Сумно буде нам без нього на нашому наступному з'їзді...

Микола Голінатий

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

д-ра МИРОНА КРАВЧУКА

будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ:

в суботу 24 квітня 1999 року в церкві Св. Юра
при сьомій вулиці в Нью-Йорку о год. 8:30 рано
в українській Помісній церкві Святої Тройці в Сільвер Спрінг, Мд.
у вівторок 27 квітня о год. 8 рано.

Просимо о молитви за його душу

дружина Ляля з дітьми і внуками

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ 1

У списку датків на Бібліотеку ім. В. Стефаника у Львові, що був поміщений у „Свободі" з датою 19 березня помилково подано „500 дол. Едвард Вагнер, а має бути Евген Ваґнер.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ

Чи Ви вже розрахувалися за "Альманах-1999"? Якщо ні, то вишліть 12 дол. сьогодні. Слід пам'ятати, що "Альманах" не є безплатним дарунком УНСоюзу, а лише акцією поширення українського слова серед наших читачів.

У 40 РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

ОЛЬГИ ШУСТ

яка відійшла у вічність 9 квітня 1959 р.

була відправлена заупокійна

СЛУЖБА БОЖА

у вівторок, 6 квітня 1999 р., о год. 8-ій рано в церкві св. Юра в Ню Йорку.

Про молитви просить син ВАСИЛЬ ШУСТ

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

БЛ. П.

ЗИНОВІЯ МИРОСЛАВА ТОМКІВА

будуть відправлені СЛУЖБИ БОЖІ 15 квітня 1999 року

в слідуючих католицьких церквах:

Непорочного Зачаття	– в Гемтремку, Миш.,
св. Йосафата	– Ворен, Миш.,
в Люрді	– о. Прийма,
в Сільвер Спрінг М. Д.	– о. Тарас Лончина,
в Бразилії	– о. М. Дацишин,
в Ґлен Ков Н. Й.	– Сл. Божі: Григорянка від 5 квітня – 4 травня 1999 року.

Про молитви і добру згадку ласкаво просить родина.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо подяку о. Роберту Лукавому за уділення Тайни Єлеопомазання бл. п. Зиновію, за переведення похоронних відправ в похоронному заведенні, в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку, на цвинтарі М. Олівет і за гарні прощальні слова в церкві і на тризні.

Дякуємо о. Гілярієві Опасці і о. Маріо Дацишинові за відправлення Панахиди в похоронному заведенні.

Щира подяка Пластунам-Сеніорам за участь в Панахиді і за відспівання пластової пісні „Ніч вже йде" і „Отче Наш" під проводом пл. сен. Ярослава Кривого. Сердечна подяка інж. Миколі Лавринові за спомин про покійного Зиновія на тризні і за теплі пращальні слова.

Спеціяльна подяка інж. Василеві і д-рові Романові Колодчинові за повідомлення на Радіопрограмі про відхід до вічности 6 березня 1999 року бл. п. Зиновія і за зворушливі слова признання про покійного.

Дякуємо братовій Вірі і братові Богданові за грудку землі з Тернополя.

Висловлюємо найщирішу подяку всім за пожертви на Служби Божі, квіти і датки на благородні цілі, всім які прибули і своєю участю в похоронах бл. п. Зиновія віддали останню християнську прислугу покійному Зиновію.

Вічна йому пам'ять!

Про ласкаві молитви і добру згадку просять жінка ІРЕНА з дітьми.

Ділимося сумною вісткою з родиною, знайомими та приятелями, що 19 березня 1999 р. відійшов у вічність на 77-му році життя наш дорогий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

БОРИС ІВАНОВИЧ МРИЩУК

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА відбулися 21 березня ц.р. у похоронному заведенні Музики в Чикаго, Іл.

ПОХОРОН у понеділок 22 березня 1999 р. з церкви св. Миколая на цвинтар св. Миколая в Чикаго, Іл.

Залишив у глибокому смутку:

дружину	– ІРЕНУ
синів	– д-ра ОРЕСТА з дружиною Ларисою і дітьми ЛАРИСОЮ і ОРЧИКОМ
	– ЕВГЕНА ЛЮБОМИРА з дружиною
доньку	– ГАНУСЮ з чоловіком АНДРЕЙОМ і дітьми НАТАЛОЧКОЮ, АРЕТОЮ і ІЛІЙЧИКОМ
сестрінок	– ЗОСЮ МАЛІЩАК з чоловіком ХРИСТОФОРОМ і синами ВІКТОРОМ і ХРИСТОФОРОМ мол.
	– ОРЕСТУ МАЛИЙ-ГЕЙЛ з чоловіком ДЖАНОМ і дітьми МІРОЮ і БРАЄНОМ
сестрінків	– ІЛЯРІОНА МАЛОГО з дружиною
	– ЯРКА МАЛОГО з родиною

та дальшу родину в Америці, Канаді та в Україні.

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 22 березня 1999 року відійшов у вічність на 79-му році життя наш дорогий МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.
Д-р ЛЕВ ЛЮБОМИР МУРСЬКИЙ

Залишивши у глибокому смутку:

дружину – ОКСАНУ
доньку – ХРИСТИНУ з внучками ТУНЕЮ,СТЕФОЮ і МИХАЙЛИНОЮ
сина – МАРКА з дружиною ЙОАННОЮ і внуками МАРКОМ і ТАМАРОЮ
сина – ЛЕВКА з дружиною ЖЕНЕЮ і внуками МИКОЛОЮ і ІВАНКОЮ

та ближчу і дальшу родину в Україні, Америці і Канаді.

Вічна йому пам'ять!

В четвер, 1 квітня 1999 р. відійшов у вічність на 79-му році життя, наш найдорожчий і невіджалуваний МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ, ВУЙКО і ШВАҐЕР

бл. п.
ВОЛОДИМИР СУШКО

ПАРАСТАС відбувся у понеділок 5 квітня 1999 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Lilly & Zeiler, 1901 Easton Ave.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 6 квітня 1999 р. о год. 9:45 ранку з цього ж самого заведення до церкви св. Михаїла, а відтак на цвинтар св. Михаїла в Балтиморе.

Горем прибиті:

дружина – ОЛЬГА
дочки – ЛІДА з мужем ІГОРЕМ ПАНТЕЛЮКОМ
– МАРТА з мужем МАРКОМ ГИНСОНОМ
син – ЗЕНОН з дружиною САНДРОЮ
внуки – МАТЕЙКО, МІСЬО і ПЕТРУСЬ
сестри – ІРЕНА, СОНЯ і ВІРА з родинами
брат – ЯРОСЛАВ з родиною

та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Польщі.

---

1 квітня 1999 року відійшла у вічність на 91-му році життя

бл. п.
ОЛЬГА РОМАХ
з дому МАШТАЛЄР

Залишила у смутку :

мужа – ЯРОСЛАВА
доньку – ОЛЕНУ СМИК з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
внука – АНДРІЯ СМИКА з жінкою д-р ЛЕСЕЮ ВАЩУК
внучку – НАТАЛКУ СМИК
сина – РОМАНА
брата – ЗЕНОНА МАШТАЛЄРА
сестру – СОФІЮ ГАЛИНУ МАШТАЛЄР

Похоронена на цвинтарі у Ютиці. Н. Й.

Вічна її пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо всю родину, приятелів і знайомих, що 15 січня 1999 р. на 87-му році життя з волі Всевишнього відійшов у вічність

бл. п.
РОМАН КОСОВИЧ

наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

Залишились в глибокому смутку:

дружина – ВІРА
дочка – МАРТА КОСОВИЧ-ДЖОНС
внучка – ТАНЯ ДЖОНС
племінник – БОГДАН КОСОВИЧ
племінниця – АННА КОСОВИЧ
сестра – ЛЮБА САВЧИНСЬКА в Україні

родина в Україні, США і Канаді.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в церкві Непорочного Зачаття в Сан Франціско, Каліф.

Похований на католицькому цвинтарі Holy Cross.

Ділимося сумною вісткою, що 15 березня 1999 року відійшла у вічність на 88-му році життя

бл. п.
СТЕФАНІЯ ТУРКЕВИЧ
з дому БОЙЦУН

Похорон відбувся 19 березня 1999 року в церкві св. о. Миколая в Торонто. Похована біля свого покійного мужа СТЕПАНА на цвинтарі „Проспект".

В глибокому смутку залишилися:

доні – МСТИСЛАВА ВАН МЕҐГЕЛЕН
– ВІРА ТОМПСОН з мужем ДАВИДОМ
внуки – СТЕПАН ТОМПСОН
– АНДРІЙ ТОМПСОН
брат – МИХАЙЛО БОЙЦУН з дружиною АНАСТАЗІЄЮ
братова – АННА БОЙЦУН
братанниці – АНЯ САВАДЖ з родиною
– ОЛЕКСАНДРА ПІГУТ з родиною
– АЛЕКСАНДРА БОЙЦУН
– ГАЛИНА БОЙЧУК з родиною
братанки – ІГОР БОЙЦУН з родиною
– д-р МАРКО БОЙЦУН з родиною
родини – ТУРКЕВИЧ
– ГАЛЬКЕВИЧ
– САБАТ
– ГОЛОД

та ближча і дальша родина в Канаді, США й Україні

Вічна їй пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо, що у четвер 25 березня 1999 р. в Трентоні, Н.Дж. відійшла у вічність у наслідок трагічної автомобілевої аварії, проживши 59 років

бл. п.
ВАЛЕНТИНА КУЛІШ-ЧУБИЙ
з дому КАРМАЗИН

ПАНАХИДА відбулася в понеділок 29 березня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Кошика в Трентоні, Н.Дж.

ПОХОРОН у вівторок 30 березня 1999 р. о год. 11:45 ранку з Церкви-Пам'ятника св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а відтак на цвинтар св. Андрія

Горем прибиті:

муж – ІВАН
донька – ГАЛЯ ЮРЧАК-ЛОДИНСЬКА з мужем АДРІЯНОМ
син – ЯРОСЛАВ ЮРЧАК
внуки – АЛЕКСАНДРА ТАТЯНА ЛОДИНСЬКА
– АНДРЕЙКО МАТВІЙ ЛОДИНСЬКИЙ
братова – АРІЯДНА КУЛІШ
племінниця – АНДРЕЯ КУЛІШ

ближча і дальша родина в Україні.

Вічна їй пам'ять!

• РОЗШУКИ •

Особи, які знають або знали **ПРИШЛЯКА МИКОЛУ ЯКИМОВИЧА**, рік народ. 1914, Україна, Львівська обл. Перемишлянський р-н, с. Дусанів, прошу повідомити на адресу: Lida Nakonetchna, 215 Main St., apt. 84, S. Bound Brook, N.J. 08880. Пошукує Ганна-Мирослава Копачинська (Пришляк), яка тимчасово перебуває в США.
Тел.: 1(732) 477-3963

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ
18 квітня 1999 р.

Нюарк, Н.Дж. Річні загальні збори 76-го Відділу УНСоюзу Т-ва св. Івана Хрестителя, відбудуться о год. 1-ій по пол. в церковній залі під церквою св. Івана Хрестителя на Сендфорд Аве. і Айві вул. Проситься всіх членів прибути.
Андрій Воробець, секретар.

• ПРАЦЯ •

Відповідальна 42-річна українка, львів'янка, яка в Америці більше 2 років, пошукує довготривалу працю з проживанням на 5-7 днів. Має досвід та рекомендації у вихованні дітей і опіці над хворими та немічними людьми, прибиранні помешкань і загальній домашній праці. Телефонувати:
(973) 361-8284 або (973) 761-7579 Люба

Потрібна особа для опіки старшої жінки та легкої домашньої праці. Помешкання і харч.
Тел.: (732) 577-6927

Шию нові і переробляю старі жіночі і чоловічі речі. 30 років практики в цій професії. Модельєр різних видів одягу.Телефонувати
(201) 823-1198 Наталія

Пошукуємо жінку для опіки старшої, здорової жінки. Праця включно з проживанням.
Тел.: (212) 874-1965 веч.